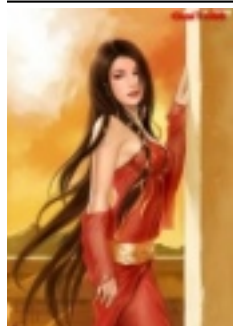

Kết Hôn Với Tổng Giám Đốc

Contents

Kết Hôn Với Tổng Giám Đốc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	23
5. Chương 5	30
6. Chương 6	37
7. Chương 7	44
8. Chương 8	50
9. Chương 9	57
10. Chương 10 The End	63

Kết Hôn Với Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Thật là mất hồn rồi! Cô chỉ bất cẩn một chút, Chiếc xe gắn máy của cô đụng vào xe hơi cao cấp của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-voi-tong-giam-doc>

1. Chương 1

Thủ đô Paris – Pháp: Trụ sở chính của tập đoàn Lượng Bích Tư.

Bên bờ bắc sông Seine, hiện diện một cao ốc xa hoa, tráng lệ gồm năm mươi tầng, trong phòng làm việc rất phong cách và sang trọng, một người đàn ông có bộ mặt trẻ đẹp lịch sự, phong thái cao ngạo đang ngồi.

Cặp mắt dạn người, lỗ mũi cao thẳng, cùng với đôi môi thật mỏng, tạo ra hình dáng khuôn mặt rõ ràng của hắn.

Giờ phút này, hắn đang nhìn xuyên qua chiếc kính gọng vàng đang đeo trên sống mũi, đọc tập tài liệu trên tay.

Hắn dựa lưng vào thành chiếc ghế da lớn, hai chân bắt chéo đặt trên một chiếc ghế cao, lưng quay về phía bàn làm việc, giọng điệu có chút không vui nói:

“Tập đoàn Lượng Bích Tư ở Châu u đã sáng lập hai mươi mấy năm, cho tới bây giờ chưa từng xảy ra sai sót nghiêm trọng như vậy, vì sao lần này lại xảy ra ở Đài Loan?” Giọng điệu của hắn trầm ổn, trong giọng nói mang theo một tia lạnh lùng: “Chẳng lẽ năng lực xử lý mọi chuyện của các người, đã không còn nhạy bén bằng lúc trước?”

“Tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, chẳng qua chỉ là một mảnh đất được dự định phát triển làng du lịch ở Đài Loan thôi, mà lại tốn thời gian lâu như vậy vẫn không thỏa thuận được? Tôi nghĩ... Chúng ta nên cử người qua đó xem xét một chút.” Người nói chuyện là một trong những đồng sự của tập đoàn Lượng Bích Tư — Tony Hawkins, anh ta có một mái tóc vàng và đôi mắt xanh, thân hình cao lớn, có vẻ là một người đàn ông Pháp rất thông minh.

“Tôi đang có ý định đó.”

“Hả? Cậu tính cử người nào đây?”

“Tôi dự định trực tiếp ra tay.” Thù Lăng Vân nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, ánh mắt thoáng qua một tia sáng, nói tiếp: “Đã rất lâu tôi chưa về Đài Loan rồi, muốn nhân cơ hội này, thuận tiện quay về một chuyến...”

Sau đó, hắn xoay chiếc ghế da lớn lại, nhìn chăm chăm vào Tony vẫn đứng thẳng trước bàn làm việc.

“Cậu tự ra tay?” Tony có chút kinh ngạc nhìn hắn, “Vậy công việc bên này, cậu muốn giao cho ai xử lý?”

“Đương nhiên chính là cậu, nếu không còn ai vào đây?” Thù Lăng Vân xấu xa cười một tiếng.

“Đừng mơ tưởng!” Tony rất không đồng ý la âm lên: “Cậu đã bỏ công ty xây dựng để tôi phải quản lý, bây giờ mọi việc của tập đoàn cũng muốn đè lên đầu tôi? Tôi không làm! Thấy, cậu nên tìm tổng tài điều hành tới xử lý đi!”

“Tìm cha tôi?” Thù Lăng Vân lắc đầu nói: “Đừng ồn ào! Cha tôi đang ước gì đem tất cả các công ty thuộc sở hữu của tập đoàn kinh doanh giao hết cho tôi!”

“Vậy sao?” Hai tay chống ở trên bàn làm việc, Tony nhìn thẳng vào hắn, toan tính nói: “Tôi thấy... Cậu không dám thông báo với tổng tài điều hành, không phải bởi vì nguyên nhân này đi!”

“Anh ấy sợ bị mẹ thân yêu của chúng tôi bức hôn...” Đột nhiên vang lên một giọng nói, chẳng biết từ lúc nào xuất hiện tại cửa phòng làm việc của tổng tài, đến từ miệng một người đàn ông có thân hình cao lớn, khuôn mặt của anh ta và Thù Lăng Vân có nét hơi giống nhau.

“Hôm nay ngược lại cậu đi làm rất đúng giờ, Thù Lăng Quân.” Nhìn người vừa tới, rồi Thù Lăng Vân nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó hừ lạnh một tiếng.

“Anh, anh sợ...” Thù Lăng Quân có ý đề cao âm lượng, “Mẹ mang anh về em gái kết nghĩa Annie ghép thành đôi phải không?”

“Cậu thật đúng là hiểu rõ lòng người! Đã như vậy thì trong khoảng thời gian tôi đi công tác ở Đài Loan, quyền xử lý mọi chuyện của tập đoàn Lượng Bích Tư sẽ giao cho cậu, theo tài năng của cậu, có thể quản lý công ty rất tốt mới đúng.”

“Ôi! Anh, em lớn như vậy rồi mà chưa hề thấy ai ‘thương yêu’ em như anh vậy! Cứ nhiên bây giờ lại muốn đem công ty cột vào em, một mình chạy về Đài Loan rong chơi?”

“Rong chơi? Không phải anh muốn đi ngắm cảnh! Anh muốn tự mình đi Đài Loan một chuyến, dự án phát triển làng du lịch ở Đài Loan chỉ là một trong những nguyên nhân, trừ chuyện này ra, anh còn muốn biết sự phát triển du lịch ở Đài Loan trong mấy năm qua.”

“Cái gì? Thật kỳ lạ! Kể từ khi chúng ta di dân đến Pháp cho đến nay, em chưa bao giờ nghe anh nhắc muốn qua chi nhánh công ty ở Đài Loan kiểm tra mọi chuyện bao giờ nha!” Hiển nhiên, Thù Lăng Quân không hài lòng với lời giải thích của anh trai mình cho lắm.

“Em trai, xem ra cậu dường như bắt đầu rảnh rồi rồi đấy, thậm chí chuyện của anh mà cũng muốn nhúng tay quan tâm!” Ánh mắt Thù Lăng Vân trở nên sâu đen, thoáng qua một tia sắc lạnh: “Nếu rảnh rồi như vậy, chẳng bằng nên để tâm vào công tác một chút, nếu không thu dự án ‘Hoàng Thượng’ vào tay, cậu nên biết kết quả của cậu như thế nào rồi đấy.”

Thù Lăng Quân tuy là em của Thù Lăng Vân, nhưng ở trên thương trường Thù Lăng Vân là một người rất cương quyết và thủ đoạn, ngay cả người đứng đầu ở nhà ở nhà họ Lăng — Tổng tài điều hành Thù Trọng Khang, cũng phải ngưỡng mộ.

Thù Lăng Quân nhìn nét mặt Thù Lăng Vân thoáng hiện vẻ tức giận, một nỗi sợ hãi âm thầm từ đáy lòng dâng lên.

“Anh, không phải anh muốn... Muốn điều em rời khỏi Pháp chứ?” Thù Lăng Quân hỏi với vẻ rất lo lắng.

“Cậu tự mình hiểu lấy.” Bỏ tập tài liệu trong tay xuống, Thù Lăng Vân đứng dậy, đi về phía Thù Lăng Quân, “Theo anh, cậu cũng biết, chính sách công ty ở Nam Phi còn thiếu nhân lực...”

“Oa! Anh, anh... Anh quá độc ác đi?” Thù Lăng Quân gào khóc, “Những hồng nhan tri kỷ kia của em sẽ vì chuyện em bị điều đi mà tự sát!”

Thiệt là! Nói cả buổi, mà tiểu tử này vẫn không bỏ được những oanh oanh yến yến kia.

“Vừa đúng lúc, đây là một cơ hội tốt để cho cậu tu thân dưỡng tính...”

Nói chưa dứt lời, thì cánh cửa bên ngoài phòng thư ký bị người nào đó mở ra phịch một tiếng, tiếp theo tiếng đập cửa, là một giọng nói nũng nịu uốn éo làm cho người ta nổi hết da gà:

“Anh Vân, tại sao hôm qua anh lại để em một mình ở bữa tiệc, sau đó xoay người rời đi? Em mặc kệ, hôm nay anh nhất định phải giải thích rõ với em, nếu không, em nhất định đi theo dì nói...”

“Cô Annie, tổng tài đang họp, cô không thể đi vào!”

“Bản thân tôi muốn tới thì tới, cô quản được sao, cút ngay!”

“Cô Annie...”

“Tôi bảo cô cút ngay, cô nghe không hiểu phải không?”

Cốc cốc cốc... m thanh tiếng giày cao gót truyền vào tai ba người, từ xa đến gần, lập tức muốn tiến vào phòng làm việc của tổng tài...

“Annie đến rồi!” Thù Lăng Vân khẽ cau mày, “Tôi đi trước một bước.”

Dứt lời, hắn quay người lại, động tác nhanh chóng theo cửa bí mật trong phòng làm việc của tổng tài rời đi, vừa mới bước rang ngoài, Annie đã bước vào phòng làm việc.

“Này! Annie, cô tìm anh trai tôi sao? Anh ấy không có ở đây.” Nhìn về phía người vừa tới, Thù Lăng Quân sắc mặt không thay đổi nói đối,

“Anh Quân, anh gạt em, thư ký vừa nói xong, anh Vân đang họp trong phòng.”

Annie vận vẹo thân hình như rắn nước, nhìn xung quanh.

Mẹ Thù và mẹ Annie là hai chị em kết nghĩa, hai bà mẹ này có ý muốn đem hai người trẻ tuổi gom thành một đôi, Annie đối với chuyện này giờ hai tay tán thành, nhưng, chẳng biết có chuyện gì xảy ra, hai anh em nhà họ Thù vừa nhìn thấy Annie, lại giống như nhìn thấy quỷ, chỉ sợ tránh còn không kịp, chứ đừng nói gì tới chuyện hôn nhân.

“Anh ấy thật không có ở đây, nếu không cô kiểm tra đi.” Thù Lăng Quân tỏ vẻ rất thần nhiên, nhưng cơ thể đã từ từ di chuyển về phía cửa.

Mặc dù từ trước đến giờ anh ta luôn chơi đùa, nhưng hai anh em họ đều không thích liên quan đến Annie.
“Đúng vậy, cô Annie, trước khi cô tới, tổng tài đã rời khỏi phòng làm việc rồi, chúng tôi không có gạt cô.” Tony cũng nhe ra một hàm răng trắng nõn, cười hi hi trấn an Annie.

Ngoan ngoãn long địa đông! Nếu để kéo cao su này dính vào thân, sợ rằng phải ba ngày ba đêm mới có thể thoát khỏi.

Annie rõ ràng không tin lời của hai người, tìm từ phòng làm việc đến phòng nghỉ ngơi của Tổng tài, sau đó là phòng tắm, phía dưới bàn làm việc, chỉ thiếu mỗi việc chưa cuộn tấm thảm lên xem nữa mà thôi.

“Đã nói với cô anh ấy không có ở đây! Ngay từ trước khi cô tới, anh ấy đã lên đường đi Đài Loan rồi!”

“Đài Loan? Đó là nơi quý quái nào?” Annie giận dữ dậm chân một cái, “Anh Quân, anh Vân sẽ đi Đài Loan mấy ngày?”

Đợi thật lâu vẫn không nghe thấy có người trả lời, Annie xoay người lại, vừa bóng dáng Thù Lăng Quân và Tony biến mất ở cửa phòng làm việc của tổng tài.

“Đáng ghét! Thù Lăng Vân, anh nhớ lấy, em nhất định sẽ đuổi theo anh đến chân trời góc biển...”

Một tiếng la điên cuồng và sắc nhọn vang lên, gần như vang vọng khắp các phòng trong cao ốc năm mươi mấy tầng lầu.

Đài Bắc - Đài

Trên đường phố Đài Bắc, người đến xe đi.

Trong không khí có mùi vị nóng bức mơ hồ, khiến người ta cảm thấy bước chân mùa Hạ đã đến gần.

Quách Khả Du đeo túi xách lên vai, kiệt sức đẩy chiếc xe gắn máy không khác gì đồng nát sắt vụn, đi ra từ bãi đỗ xe trong tầng hầm của một cao ốc văn phòng.

Cô vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, nói thầm trong miệng cái gì đó, bộ dạng dường như có chút lưu luyến không rời.

Cũng đúng á! Phúc lợi của công ty này so với những công ty khác đãi ngộ rất nhiều, mà cô lại mới... Bị đuổi rồi!

Dù thế nào cô cũng không nghĩ tới, hôm nay là ngày thứ hai đi làm, mà cũng là ngày cô bị sa thải, chỉ vì cô đã vi phạm nghiêm trọng quy định kiêng kỵ nhất của công ty — trên mặt có quá nhiều nụ cười.

Công ty này nghiêm khắc có tiếng, chủ quản cao cấp của công ty cho rằng, trên mặt có quá nhiều nụ cười không có tác dụng nào đối với công việc, cho nên đồng nghiệp trong công ty khi đi làm, trên mặt không hề có vết cười, thay vào đó, là những khuôn mặt giống như khuôn mặt của gì ghê.

Nhưng... Còn biết làm sao? Trời sinh cô có khoe miệng nhếch lên như thế đấy chứ! Sớm biết như thế, ban đầu dứt khoát không nên thuê cô, không phải được rồi sao?

Quách Khả Du khề nguyên rửa một tiếng, một cước đá bay hòn đá nhỏ chắn trước bàn chân của cô.

Đột nhiên, linh một tiếng, tiếng chuông điện thoại di động trong túi xách vang lên.

Cô phiền muộn trong lòng, do dự không biết có nên nghe điện thoại hay không, nhưng, sau khi tiếng chuông vang lên lần thứ bảy, rốt cuộc cô vẫn phải bắt máy điện thoại di động —

“A lô...” Giọng nói của cô lúc này giống với cơ thể cô, không còn chút sức lực nào.

“Khả Du, sau khi tan việc chúng ta cùng đi ăn cơm!” Giọng nói bên đầu kia điện thoại là bạn bè kết nghĩa sống chết có nhau của Quách Khả Du — Tiêu Tiểu, “Lần trước ở trạm xe bus tớ phát hiện bên cạnh đó mới khai trương một quán ăn chuyên về sushi, rất ngon, có muốn cùng đi ăn hay không?”

Quách Khả Du và Tiêu Tiểu biết nhau từ khi học mẫu giáo cho đến tốt nghiệp đại học, đều học cùng một trường, cho nên tình cảm có thể nói không thể tốt hơn được nữa.

Quách Khả Du dừng ở ven đường, dựa người vào xe gắn máy, nói vào điện thoại:

“Còn ăn sushi cái gì? Bây giờ tôi cơm nắm tớ cũng ăn không nổi, chứ nói chi là sushi”

Có ăn được cơm nắm hay không vẫn là chuyện nhỏ, cái làm cô lo lắng trong lòng nhất là việc làm, mất công việc, không biết sau khi về nhà cô nên đối mặt với mẹ mình như thế nào!

“Không thể nào...” Tiêu Tiểu kêu lên.

“Sự thật như thế!” Quách Khả Du nhìn xe cô đi lại tới lui trên đường, mười ngón tay không ngừng lau đi mồ hôi hột đổ ra trên trán, “Hôm nay, tớ lại bị ông chủ đuổi rồi!”

“Cậu lại bị sa thải rồi hả?” Bên đầu kia điện thoại, Tiêu Tiểu không hiểu hỏi.

“Hu hu... Bây giờ tiền xăng để đổ xe gắn máy cũng không có á!” Nhìn kim đồng hồ xăng chỉ đến mức thấp nhất, cô thở dài rất lớn.

Mặc dù đổ xăng không hao phí của cô mấy đồng, nhưng đang trong tình huống không có tiền bạc, những chuyện này cũng là một gánh nặng đau lòng á!

“Tớ nói cậu nghe nhá Khả Du! Cậu luôn thay đổi công việc còn nhanh hơn so với tìm việc... Như vậy không tốt đâu?”

“Cậu cho rằng tớ muốn vậy à!” Thiệt là! Cái cậu Tiêu Tiểu này, không biết là cố ý mắng mỏ cô, hay là đang quan tâm cô? “Ông chủ muốn tớ cắt xéo, tớ còn có thể làm gì? Cũng không thể mặt dày mày dạn muốn ông ta chứ chấp tớ đi?”

“Cậu có muốn dứt khoát tìm một tờ phiếu cơm dài hạn, lấy chồng hay không?” Tiêu Tiểu đề nghị.

“Lấy chồng?”

“Đúng vậy! Tìm con rể rửa vàng có tiền, cũng có thể giúp cậu nuôi mẹ cậu nha!” Cô càng nói càng cảm thấy có lý, “Sao? Có muốn tớ giúp cậu một tay xem xét mấy người nhà giàu có tiền không? Tớ không có gì nổi bật cả, nhưng trong chuyện này, tớ giao thiệp rất rộng...”

“Đùa gì thế!” Quách Khả Du không đồng ý lắc lắc đầu, “Tớ còn phải tìm một công việc tốt để làm, còn rất nhiều việc khác nữa.”

“Khả Du, cậu thật không cảm thấy kết hôn rất tốt sao? Có người thương, có người cưng chiều, quan trọng nhất là, cho dù là quyết định gì, cũng có người sẽ phụ trách trả tiền.”

Thì ra là, trong suy nghĩ đơn thuần của cô ấy, kết hôn là một chuyện đơn giản như vậy? Cái cậu Tiêu Tiểu này, dường như có chút tưởng tượng quá xa rồi!

“Được rồi, không tán dóc với cậu nữa, tớ muốn về nhà giúp mẹ tớ giao hàng thủ công, buổi sáng trước khi ra khỏi cửa, còn nhận được điện thoại của cửa hàng gọi tới thúc giục.”

“Vậy thì gặp lại sau.”

Sau khi cúp điện thoại, Quách Khả Du nhìn đường phồng gù xe như nước, vô thức nhún đôi chân mày dài nhỏ.

“Về nhà ăn nói với mẹ thế nào đây?”

Vừa nghĩ tới cơ thể gầy yếu của mẹ vui đầu phía trước, tiêu Trác tử làm thuê nuôi cả gia đình, Quách Khả Du cảm thấy thật có lỗi với mẹ.

Cha cô đã qua đời cách đây mấy năm vì bệnh ung thư, may mắn là nhà họ Quách có một mảnh đất ở sườn núi, trên đó dựng một ngôi nhà nhỏ, mẹ cô mở một cửa hàng tạp hóa nhỏ, hai mẹ con cô ăn mặc tiết kiệm, đem một đồng sử dụng như ba đồng, nếu không đã bữa đói bữa no, thậm chí có khi còn lư lác nơi đầu đường xó chợ cũng không biết chừng.

Điều khiến Quách Khả Du lo lắng nhất là, trước khi bà Quách qua đời, bởi vì thiếu người ta một món nợ đánh bạc kéch xù, nên đã đem hợp đồng nhà đất thế chấp đi.

Gần đây, một Tập Đoàn lớn có ý định xây dựng một trung tâm du lịch gần đất nhà cô, muốn thu mua gấp sườn đồi này trong đó có nhà đất của nhà cô, vì muốn ẹ con cô có chỗ ở an toàn, nên cô phải tìm được công việc càng sớm càng tốt, cố gắng đem đất và nhà giữ lại mới được.

Cô uể oải bước lên đồng sắt vụn... Ôi! Không đúng, là chiếc xe gắn máy nhỏ bé của cô, đón cảnh sắc tươi đẹp và nóng bỏng đầu mùa hè, tinh thần có chút không tập trung lái xe về phía trước...

Không biết có phải do cô có thấp hương cầu khẩn bên trên che chở bảo vệ hay không mà sáng sớm nay, Quách Khả Du lại nhận được thông báo phỏng vấn của một công ty kinh doanh.

“Nguy rồi! Nhanh không tới trễ!” Sáng sớm, cô mang theo tâm trạng căng thẳng, đi tới tòa nhà đó để phỏng vấn: “Trang điểm trên mặt mình không biết nhìn có được hay không?”

Cô tháo nón an toàn ra, vội vàng nhìn vào kính chiếu hậu của xe gắn máy, sửa soạn lại gương mặt đã trang điểm của mình, sau đó lấy tốc độ chạy trăm mét xông vào tòa nhà văn phòng.

Cô thở không ra hơi đến trước quầy tiếp tân, vừa thở gấp từng hồi vừa nói.

“Tôi.. Tôi... tới... Phỏng vấn...”

“Ứng viên chức trợ lý đặc biệt?” Cô gái quầy tiếp tân liếc Quách Khả Du một cái, có vẻ xem thường bộ đồ công sở giá rẻ trên người cô.

“Vâng... Xin hỏi địa điểm phỏng vấn... Ở đâu...”

“Đi thẳng phía trước mặt.” Cô gái quầy tiếp tân giơ ngón tay ngọc thon thon của mình, chỉ về phía trước.

“Cảm ơn.”

Quách Khả Du nhìn theo hướng ngón tay cô ta, rồi khẽ gật đầu cảm ơn cô gái quầy tiếp tân, sau đó đi tới trước cửa một phòng làm việc.

Nuốt nước miếng, tay cô vuốt vuốt mái tóc rối bời một chút, thoáng sửa sang lại đồng phục trên người, sau khi hít sâu mấy lần, liềng tay gõ cửa.

“Xin chào, tôi tới ứng tuyển chức trợ lý đặc biệt theo lệnh triệu tập.”

Đẩy cửa vào, Quách Khả Du đứng đối diện với một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế da, trán hói một mảng lớn, hai mắt nhỏ như hai đường kẻ, thân hình béo phì kinh khủng không thể tả, lễ phép mỉm cười.

“Cô tới phỏng vấn sao?”

Ánh mắt người đàn ông rất sắc nhọn, nhìn chòng chọc vào những đường cong duyên dáng của Quách Khả Du, vóc người mảnh mai hấp dẫn, nước miếng thiếu chút nữa từ khóe miệng nhỏ xuống.

“Cô đã từng làm công việc trợ lý đặc biệt sao?”

“Đúng vậy, tôi đã từng làm công việc trợ lý đặc biệt.”

Quách Khả Du nhanh chóng lấy ra từ trong túi xách một bản lý lịch đã chuẩn bị trước đó, đặt ở trước mặt con kia heo... Ách... Trước mặt người đàn ông kia, đang chuẩn bị rút tay lại, không ngờ, động tác của người đàn ông kia lại nhanh hơn cô một bước, đưa tay đập vào bàn tay mịn màng trắng nõn của cô.

Quách Khả Du bị động tác bất thành linh của lão talàm cho giật mình, theo bản năng nhanh chóng rút tay về, thân thể cũng khẽ lui về phía sau mấy bước, nụ cười ngọt ngào trên mặt thoáng chốc biến mất hầu như không còn dấu vết.

Ai ngờ, người đàn ông kia chẳng những không thối lui, ngược lại được voi đòi tiên, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, tiến tới gần phía Quách Khả Du.

“Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, cô sao mà...! Khó tránh khỏi...”

Nước miếng của người đàn ông kia đã muốn rớt ra khỏi miệng, cơ thể lại một lần nữa nhích gần về phía Quách Khả Du.

“Ông... Ông muốn làm gì?” Quách Khả Du sợ sệt lui dần về phía sau.

“Cái gì mà làm gì? Tôi chỉ muốn giải thích với cô, tính chất của công việc trợ lý đặc biệt mà thôi!”

“Vây... Ông đứng tại chỗ giải thích là được rồi.” Người đàn ông béo phì chỉ còn cách Quách Khả Du khoảng hai bước, cô mơ hồ thấy có cảm giác bị áp bức.

“Rất nhiều người hi vọng có được công việc này, cô thì sao? Có muốn công việc này hay không?”

“Dĩ nhiên muốn!” Quách Khả Du không chờ người đàn ông kia nói xong, liền thốt ra.

Không sai! Thật sự cô rất cần công việc này, nếu không vì sự ưu đãi và tiền lương hậu hĩnh ở đây, cô thật sự rất muốn thưởng vào mặt tên sắc lang này một tát thật mạnh, sau đó quay đầu bỏ đi.

“Cô rất mong muốn có công việc này, vậy phải cho tôi xem năng lực của cô như thế nào!” Lão ta cố ý nhấn mạnh hai chữ “Năng lực”.

“Năng lực? Tiếng anh tôi gõ một phút được 120 chữ, tiếng trung cũng gõ một phút được 70 chữ. Còn có...”

“Trừ những thứ này ra? Ví dụ như ‘làm bạn khi đi du lịch’, ‘đánh bài pha trà’, những thứ này cô có thể hay không?”

Làm bạn khi đi du lịch?

Đánh bài pha trà?

Những thứ này đều là chuyện phải làm của trợ lý đặc biệt? Quách Khả Du hoài nghi lỗ tai mình có nghe lầm hay không!

“Những thứ này cũng là công việc của trợ lý đặc biệt?” Quách Khả Du dùng ánh mắt nghi ngờ, nhìn thẳng người đàn ông kia.

“Không sai, nếu như cô đồng ý, lập tức trúng tuyển!”

“Ách...” Quách Khả Du chần chừ trong chốc lát, suy nghĩ một chút, vẫn cảm thấy không hợp lý, “Để tôi về bàn bạc với mẹ tôi một chút, ngày mai sẽ trả lời ông, được không?”

Dứt lời, cô xoay người muốn rời đi, lại bị thân hình béo phì của người đàn ông chặn lại.

“Cô bao nhiêu tuổi rồi? Chuyện đơn giản như tìm việc làm mà cũng cần sự đồng ý của mẹ cô?”

“Tôi... Tôi có thể tự quyết định, nhưng...”

“Không cần nhưng nữa, cô đã trúng tuyển, có thể lập tức đi làm, tôi lập tức sẽ cho cô tiền nhiều như nước...”

Người đàn ông kia vừa nói, vừa lao về phía cô.

Quách Khả Du thấy thế, trong lòng quỳnh lên, liền lao về phía cửa, không ngờ, cũng có thể do nguyên nhân khẩn trương thái quá, cảnh người cô ngã xuống chiếc ghế salon lớn, váy cũng bị tốc lên một chút.

Người đàn ông kia thấy thế, mạch máu khắp người trướng lên, cơ thể béo tốt cũng hướng ghế salon bổ nhào tới, hai bàn tay như hai móng heo, không an phận sờ tới sờ lui trên người cô.

“Tránh xa tôi ra!” Cô kêu lên, không ngừng ngăn lão ta gỡ tr

“Cô gái bé nhỏ, đừng ngượng ngùng! Đến đây, anh hôn một cái nào.”

“Mau rút đi! Nếu không, tôi... Tôi sẽ hét to đấy!”

“Em cố gắng hét thật to đi, hét càng to, tôi càng kích thích! He he he...” Tiếng cười của người đàn ông khiến toàn bộ lông tóc trên người Quách Khả Du dựng đứng hết cả lên.

“Cứu mạng a! Cứu mạng a...” Cô mở to cổ họng, cố gắng hét to lên.

“Em cứ cố gắng kêu to lên, để anh xem có ai dám rầy cứu em!”

Người đàn ông béo tốt nói không sai, mặc cho cô cố gắng gọi cứu mạng đến thế nào, thì người bên ngoài phòng làm việc chỉ ngăn cách bằng cánh cửa chớp vẫn giống như xem kịch vui, từ đầu đến cuối không người nào dám thốt lên một tiếng, chứ đừng nói là ra tay cứu cô.

“Mau dừng tay! Cái tên đại sắc lang vô liêm sỉ, hạ lưu, hèn hạ này!”

Quách Khả Du dùng hết sức lực toàn thân, muốn đẩy người đàn ông béo mập đang đè trên người cô ra, nhưng, với sức lực yếu ớt của cô, làm sao mà đẩy được hẳn!

“Thôi mà! Cô gái nhỏ bé, cho anh hôn một cái.” Hân Công đôi môi dày, muốn hôn vào đôi má phấn của cô.

Đột nhiên, xoảng một tiếng ——

“Ôi trời!”

Tiếng đồ sứ vỡ vụn lạnh lạnh cùng tiếng kêu thảm thiết vang lên trong không gian ba mét vuông.

Quách Khả Du hoảng hốt từ trên ghế salon bật dậy, mở cửa, chui qua một đám người đông đúc đang xem náo nhiệt, thoát ra khỏi phòng làm việc sang trọng mà không hề quay đầu, trong mơ hồ, còn nghe được âm thanh gào thét chửi rủa của người đàn ông kia.

“Gái điếm thú! Cô đừng để bị tôi bắt được...”

Quách Khả Du vẫn hốt hoảng lao ra đường lớn, cô vừa chạy, vừa há miệng thở gấp, còn thỉnh thoảng nhìn về phía sau, chỉ sợ người đàn ông kia đuổi theo ra ngoài.

Thật vất vả cô mới chạy đến bên cạnh chiếc xe gắn máy của mình, bất chấp tất cả nhảy lên xe, lái xe rời khỏi nơi đó giống như đang chạy nạn.

“Chết tiệt! Số mạng của mình tại sao lại kém cỏi như vậy? Chuyện này tuyệt đối không thể để mẹ biết, nếu không mình sẽ càng khó khăn!”

Cô liều mạng chạy chiếc xe gắn máy đáng thương, không ngừng tăng ga, tốc độ nhanh chóng đạt tới số 80, vừa cười xe, vừa lớn tiếng mắng, nhưng không biết có phải chuyện vừa rồi ảnh hưởng quá lớn hay không, khiến cô không yên lòng, thậm chí đèn đỏ mà xe của cô cũng không chậm lại, cứ như vậy lao thẳng về phía trước, hoàn toàn quên mất mình nên phanh xe lại.

Bang —— Sau một tiếng vang thật lớn, cả người lẫn xe của cô ngã vật trên mặt đất,

Một chiếc xe hơi màu bạc vì thấy cô cấp tốc lao tới mà phanh gấp lại, khiến xe trượt nghiêng đi, quệt vào chiếc xe hơi đi bên cạnh khiến sườn xe bị tróc một chút sơn, còn cô và chiếc xe gắn máy nhỏ bé cũng bị đụng ngã lộn trên mặt đất.

“Ôi ——”

Thân thể gầy guộc nhếch nhác của Quách Khả Du ngã xuống đất, xe gắn máy vẫn còn nằm nghiêng ở một bên, cổ xe cũng lệch đi, sức đụng chạm mạnh cũng làm cho chiếc điện thoại trong túi xách của cô rơi ra, thành năm bảy mảnh nằm trên mặt đất.

Tài xế Xe Benz kinh hoàng, đầu vừa ngẩng lên, nhìn vào kính chiếu hậu đã tiếp xúc ngay với một ánh mắt lạnh lùng.

“Cậu chủ, thật xin lỗi!” Ông ta nói có chút kinh hoàng, ngay sau đó xuống xe kiểm tra.

Ánh mắt lạnh lùng kia di chuyển theo anh ta ra ngoài xe, nhìn thấy một cô gái ngã nằm trên mặt đất.

“Thật xin lỗi, không cẩn thận đụng vào cô.” Tài xế liên tục không ngừng xin lỗi.

2. Chương 2

Nhưng thật ra là đối phương đụng vào xe của anh ta, người nên nói xin lỗi, phải là đối phương mới đúng, nhưng, tài xế này thật không hổ danh là người làm việc dưới quyền của Thủ Lăng Vân, rất biết đối nhân xử

thế!

“Hi...”

Quách Khả Du ngã ngồi trên đường nhựa, đôi mắt mở to trong sáng, đôi môi đỏ mọng hé mở, vẻ mặt không thể tin nhìn chiếc xe gắn máy gần như đã trở thành một đồng phế liệu cùng với điện thoại di động lỗi thời cũng vơtan thành năm bảy mảnh nằm trên đất.

Ồ ô... Thân thể cô đau, trái tim cũng rất đau!

“Cô gái, cô có thể đứng lên không? Hay là muốn tôi điện thoại gọi xe cứu thương tới đây?” Tài xế rất lễ phép muốn nâng Quách Khả Du đứng dậy.

Quách Khả Du vừa mới chống một chân lên, nghe ba chữ “Xe cứu thương”, thiếu chút nữa lại ngã lăn quay xuống mặt đường.

Xe cứu thương? Xe cứu thương xuất hiện cũng chứng tỏ... Cảnh sát cũng tới sao?

Như vậy sao được! Cô... Cô không mang theo bằng lái xe!

“Ách... Không... Không cần! Chỉ trầy xước một chút ít mà thôi, không có gì đáng ngại!” Quách Khả Du miễn cưỡng đứng lên, “Mới vừa rồi là tôi không đứng, vì tôi đang lo lắng, nên không chú ý tới đèn xanh đèn đỏ, mới có thể đụng vào xe của anh, nên người nói xin lỗi phải là tôi mới đúng.”

Quách Khả Du bắt đầu lo lắng, nếu để cảnh sát tới hiện trường, việc đầu tiên nhất định sẽ kiểm tra bằng lái.

Không mang theo bằng lái sẽ phạt bao nhiêu tiền? Hôm nay cô còn chưa đủ tiền thăm sao?

“Nhưng, đầu gối của cô cũng trầy da, tôi nghĩ nên đến bệnh viện băng bó một chút, tiêm một mũi thuốc ngừa uốn ván, sẽ thích hợp hơn.”

“Không... Không cần! Tôi thật sự là không sao, chỉ có điều... Xe của anh...”

Thật ra thì điều cô lo lắng nhất, đó là nước sơn của chiếc xe cao cấp này bị tróc, nếu đối phương bắt cô bồi thường, vậy... Lần này thật mất hồn rồi!

Nhìn Quách Khả Du ngoài cửa xe, Cặp mắt sắc bén như chim ưng của Thù Lăng Vân khẽ nheo lại, một cảm giác không hiểu nổi lặng lẽ dâng lên.

Hắn đẩy chiếc kính gọng vàng trên sống mũi lên, bản thân cũng không thể giải thích được cảm giác này gọi là gì, nhưng nhìn thấy cô rõ ràng đau muốn chết, nhưng vẫn ép buộc bản thân mình phải đứng lên, trong lòng hắn dâng lên một cỗ rung động khó mà giải thích!

Nghینگười, hắn lạnh giọng hướng về người vệ sĩ ngồi cạnh mình nói mấy câu, sau đó liền thấy người vệ sĩ có dáng người cường tráng, đeo kính đen mở cửa xuống xe, đi tới cạnh Quách Khả Du ——

“Cậu chủ nhà tôi nói, nếu như cô kiên quyết không đi bệnh viện...”

Người vệ sĩ rút trong túi ra mấy tờ tiền mặt, đưa tới trước mặt Quách Khả Du.

“Cái gì? Đây...” Cô buồn bực nhìn mấy tờ tiền mặt.

“Đây là một chút bồi thường của cậu chủ nhà tôi.”

“Không phải! Ý của tôi là... Là tôi không cẩn thận đụng vào xe của các anh, lỗi của tôi, vì vậy tôi thật sự không thể nhận số tiền này.”

Thấy cô từ chối rất nhã nhặn, người vệ sĩ trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm sao, chỉ biết quay trở lại bên cạnh xe, hỏi xem phải xử lý như thế nào.

Chỉ chốc lát sau, người vệ sĩ một lần nữa đi tới bên cạnh Quách Khả Du, đưa cho cô tám danh thiếp.

“Cậu chủ nhà tôi muốn tôi chuyển giao danh thiếp này cho cô, Ngài ấy nói, nếu cô không chịu nhận tiền mặt, về sau nếu có việc gì cần, có thể cầm tám danh thiếp này, đến công ty đòi tiền thuốc thang hoặc tiền bồi thường.”

Quách Khả Du cầm tấm danh thiếp kia, sững sờ một chút, sau đó lại đem danh thiếp trả lại cho người vệ sĩ.

“Thật xin lỗi, tôi không thể nhận, tôi không cần bất kỳ bồi thường nào.”

“Chuyện này... Tôi không thể quyết định được, để tôi xin phép cậu chủ nhà tôi.”

Quách Khả Du thấy người đàn ông to lớn kia nói chuyện rất cung kính với người ngồi trong xe, cô thật sự cảm thấy rất kinh ngạc.

Cô nghĩ, người ngồi trong xe, nhất định là một nhân vật rất giỏi!

Không bao lâu, người vệ sĩ to lớn lại lần nữa đi tới cạnh Quách Khả Du, “Thật xin lỗi, thưa cô, thiếu gia nhà tôi nói bất luận như thế nào cũng phải nhận danh thiếp.”

“Chuyện này...”

Quách Khả Du do dự một chút, cũng có chút ngại ngùng vì sợ người vệ sĩ sẽ chạy tới chạy lui lần nữa, nên không thể làm gì khác hơn là tạm thời nhận lấy tấm danh thiếp kia.

“Vậy tôi xin nhận, xin giúp tôi cảm ơn cậu chủ nhà anh.”

Người vệ sĩ lễ phép cúi mình vái chào sau đó lên xe, tài xế đứng một bên cũng rời đi ngay sau đó.

Quách Khả Du chỉ ngậy ngốc cầm lấy tấm danh thiếp kia đứng ngẩn người, đợi đến khi chiếc xe đi mất, mới đột nhiên địa ngục hồi tỉnh thần lại.

“Thù Lăng Vân?”

Cái tên thiếp vàng trên tấm danh thiếp khiến cô có cảm giác quen quen, cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, không bao lâu, đầu gối truyền đến từng trận đau nhức, lập tức xua tan suy nghĩ của cô.

Cô phát hiện mọi người vây xem càng ngày càng nhiều, đám người múa tay múa chân, anh một lời, tôi một câu, mồm năm miệng mười bàn tán về tai nạn mới xảy ra.

“Cô gái, cô có bị nặng lắm không? Cô xem cô đi, đầu gối bị rách nát rồi!” Có một người phụ nữ già quan tâm hỏi.

“Không... Không sao, cảm ơn bác đã quan tâm.”

Quách Khả Du chặt vật dựng chiếc xe gần máy nằm dài trên mặt đất dầy, gật rồi chào mọi người xung quanh.

“Thật không cần phải đến bệnh viện kiểm tra một chút sao?”

Người phụ nữ già tốt bụng thấy đầu gối Quách Khả Du vẫn còn chảy máu, lại hỏi thêm lần nữa.

Quách Khả Du không nói gì, miễn cưỡng cười lắc đầu một cái, dắt chiếc xe máy biến hình vặn vẹo, chân thấp chân cao rời khỏi hiện trường.

Về đến nhà, Quách Khả Du không dám để mẹ cô biết mình bị thương, cô lẩn trốn vào phòng, nhưng, mẹ Quách mắt tinh phát hiện con gái không đi xe gần máy về, cảm giác có chuyện gì đó không ổn.

“Khả Du, tại sao con không... A! Khả Du, sao con lại bị thương?”

Mẹ Quách vừa đẩy cửa bước vào bên trong, lời nói vẫn còn ở trong cổ họng, liền nhìn thấy Quách Khả Du đang kéo áo lên tới đầu, trên quần áo toàn bụi bặm và vết máu.

“Ách... Con gặp chút tai nạn nhỏ ngoài ý muốn một chút, nhưng không có gì đáng ngại, mẹ đừng lo lắng,” Quách Khả Du đang xoa cõn vết thương, cố làm ra vẻ thoải mái mà an ủi mẹ mình, thật ra thì chân của cô đau đến chết đi được!

“Trừ đầu gối, còn thương tổn chỗ nào không hả?”

Mẹ Quách lo lắng quan sát con gái, xoay cô quay tới quay lui, cẩn thận nhìn kỹ vết thương trên người cô.

“Mẹ... Con không sao mà! Chỉ một ít trầy xước ngoài da thôi.” Đối mặt với vẻ mặt lo lắng của mẹ, cô có chút ngượng ngùng nói: “Thật mà, bôi thuốc xong là không có chuyện gì rồi.”

“Haizz...”

Mẹ Quách thở dài, khiến trái tim Quách Khả Du không khỏi cảm thấy đau đớn.

“Mẹ, mẹ đừng như vậy!”

“Đều là mẹ không tốt! Nếu kinh tế trong nhà khá hơn một chút, con cũng không cần phải bận rộn như vậy rồi!” Vừa nói xong, khóe mắt mẹ Quách đã ửng hồng.

“Mẹ...”

Không cách nào khiến mẹ hết thở dài, Quách Khả Du chỉ có thể im lặng nghe mẹ nói thao thao bất tuyệt.

“Được được được, không nói, mẹ giúp con hâm nóng thức ăn.” Mẹ Quách dứt lời, ngay sau đó rời đi.

Thấy mẹ rút cuộc rời đi, Quách Khả Du nằm ở trên giường, nhìn chằm chằm trần nhà.

Haizz... Làm sao nói ẹ biết, cô lại thất nghiệp đây?

Không được! Cô không thể để ẹ lo lắng, bắt đầu từ ngày mai, cô phải cố gắng tìm việc làm mới được.

Bỗng chốc, cô nhớ tới tấm danh thiếp kia, ánh mắt sáng lên, từ trên giường bò dậy, lấy trong túi xách ra tấm danh thiếp kia.

“Tổng Tài tập đoàn Lượng Bích Tư — Thù Lăng Vân...”

Cô lẩm bẩm ghi nhớ, nhìn tên tuổi trên danh thiếp: trong lòng nghĩ tới lời người vệ sĩ buổi chiều đã nói —

Về sau nếu có việc cần, cô có thể cầm lấy tấm danh thiếp này, đến công ty đòi lấy tiền thuốc thang hoặc tiền bồi thường...

Nếu như... Cô cầu xin hần cho cô một việc làm, như vậy có thể quá nhỏ nhen hay không?

Nhưng, xem như cô nhỏ nhen cũng được, hần thân là tổng tài của một tập đoàn lớn, mỗi tháng dành chút tiền lẻ của công ty mời người trợ lý nhỏ nhen, sẽ không có gì khó khăn chứ?

Mặc kệ hần nghĩ khi gió gì, dù sao bây giờ cô đã ngồi trên lưng hổ, có cơ hội này, tại sao không nắm cho thật chặt?

Bất kể có thể thành công hay không, cô quyết định, ngày mai sẽ đi gặp người tên Thù Lăng Vân này!

Sáng sớm hôm sau, Quách Khả Du bị tiếng tranh cãi ngoài nhà truyền tới đánh thức cô dậy.

“Tôi van cầu các người đừng hủy đi nhà cửa của tôi, nếu ai dám hủy đi nhà này, tôi liền chết ở trước mặt của hần!”

Mẹ Quách trên mặt tràn đầy nước mắt nước mũi đứng phía trước máy đào đất, ý đồ dùng thân thể ngăn trở máy đào đất có hành động phá nhà.

“Ôi trời! Bà Quách, bà còn cản trở làm gì nữa!” Một người đàn ông mặc một bộ âu phục trắng thơm, hình như là luật sư mở ra một tờ hợp đồng, nói: “Đây là hợp đồng do Ông Quách đã ký khi còn sống, tôi chỉ tuân theo hợp đồng mà thi hành công việc thôi, bà đừng náo loạn vô lý nữa!”

“Mẹ!”

Quách Khả Du chứng kiến cảnh tượng trước mắt, thật sự giật mình.

Máy đào đất, máy ủi đất, một số máy móc và công cụ cơ giới giờ phút này tất cả đều tập trung trước cửa nhà mình.

“Khả Du, con mau tới giúp mẹ bảo vệ đồ vật duy nhất mà ba con để lại đi!” mẹ Quách đã bắt đầu lâm vào trạng thái cuồng loạn rồi.

“Luật sư Trần, có thể...”

“Cô Quách, không phải chúng tôi cố ý gây khó khăn cho nhà cô, nhưng cha cô khi còn sống đã đem mảnh đất này thế chấp, trừ phi ha người có thể thảo luận với người phụ trách của công ty thu mua, nếu không, công việc đỡ bỏ này, chúng tôi vẫn phải làm!”

“Luật sư Trần, tôi biết anh cũng có khó khăn của anh, nhưng có thể cho tôi thêm thời gian một ngày hay không, để tôi tính toán xem có thể mua lại hợp đồng mảnh đất này!”

Cô biết cha mình lúc còn sống gánh một khoản nợ khoảng gần mười triệu đồng, căn bản không phải trong một ngày có thể kiếm ra được, nhưng cô cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó, mà bây giờ trọng yếu nhất, vẫn là chuyện đuổi những máy móc và công cụ đào đất kia đi, ổn định lại tinh thần của mẹ.

“Khả Du, con kiếm ở đâu ra nhiều tiền như vậy?” Mẹ Quách kinh ngạc nhìn con gái.

“Mẹ, mẹ đừng hỏi nhiều như vậy, tóm lại, con đi tìm bạn bè xem có biện pháp nào không.”

“Nếu cô Quách đã nói như vậy, như vậy, tôi sẽ cho cô thời gian là một ngày, một ngày sau, nếu chuyện vẫn không có cách giải quyết, tôi sẽ cương quyết thi hành hợp đồng.”

Luật Sư Trần nói xong, đội đỡ bỏ nhà rút cuộc tạm thời rút lui khỏi đất của nhà họ Quách, mẹ con Quách Khả Du cũng tạm thời lấy lại được chút bình tĩnh.

“Mẹ, con đi ra ngoài tìm bạn bè nghĩ cách, mẹ ở nhà chờ tin tức tốt của con.” Đỡ mẹ ngồi trên ghế sa lon xong, Quách Khả Du nói.

Trên mặt mẹ Quách rất cuộc hiện ra một nụ cười hiềm thấy.

Quách Khả Du cầm tấm danh thiếp kia, đứng do dự bên ngoài cao ốc văn phòng.

Thành thật mà nói, cô thật sự không biết trên tay này, có thể cho cô một công việc hay không.

Hôm qua, cô mới tuyên bố rất cương quyết rằng không cần bất kỳ bồi thường nào, vậy mà hôm nay cô lại khẩn cấp muốn tìm người tên Thù Lăng Vân này nói chuyện.

Nếu như hần thật sự có thể sắp xếp cho cô một công việc, khiến cô có tiền lương cố định, như vậy, có lẽ cô có thể tới gặp tổng tài tập đoàn đó thương lượng một chút, để cô trả tiền theo định kỳ, lấy lại hợp đồng nhà đất về, không cần phải đỡ bỏ căn nhà nhỏ cô cùng mẹ mình dùng để che mưa che gió, không bị thu hồi mảnh đất kia.

Cô cương quyết bước vào cao ốc văn phòng, tâm trạng thấp thỏm bất an, đi tới trước quầy tiếp tân.

“Xin chào, tôi tìm Thù Lăng Vân.” Quách Khả Du đem tấm danh thiếp đưa cho cô gái quầy tiếp tân, sợ hãi nói.

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?”

“Hẹn... Hẹn trước? “ Không phải hần nói, cứ cầm tấm danh thiếp này tới là có thể tìm được hần sao?”

“Đúng a! Xin hỏi cô có hẹn thời gian nào gặp tổng tài hay không?”

“Không có... Không có, tôi không hẹn thời gian gặp với Thù Lăng Vân.”

“Như vậy rất xin lỗi, thưa cô, muốn gặp tổng tài phải hẹn trước.” Cô gái quầy tiếp tân có chút nghi hoặc nhìn trên nhìn dưới đánh giá Quách Khả Du.

“Nhưng... Tôi thật sự có chuyện quan trọng muốn tìm tổng tài của cô, có thể giúp tôi thông báo một chút hay không?” Quách Khả Du dùng ánh mắt cầu xin nhìn cô gái quầy tiếp tân.

“Không phải là tôi không giúp cô, chỉ vì tổng tài của chúng tôi rất nguyên tắc, lại là người làm việc rất nghiêm khắc, nếu tôi tùy tiện tiện để cô đi lên, tôi sẽ bị mất việc!”

“Oh...” Quách Khả Du rũ bả vai xuống, “Thật xin lỗi, đã gây khó cho cô.”

“Lần sau mời cô hẹn với tổng tài trước rồi hãy tới, chúng tôi sẽ rất chào đón cô.”

“Cám ơn cô.”

Quách Khả Du nhìn cô gái quỳ tiếp tân khẽ mỉm cười, sau đó xoay người đi ra khỏi cao ốc văn phòng.

Trên tay cầm tấm danh thiếp đã bị bóp nhàu nát, Quách Khả Du chần chờ một lúc lâu, mới miễn cưỡng bước lên chiếc xe gắn máy đã được sửa chữa.

Cô không dám về nhà, cũng không biết nên đi đâu kiếm tiền, chỉ có thể băng quơ lái xe đi loanh quanh.

Cô nên làm cái gì mới được? Cô nhất định phải gặp mặt Thù Lăng Vân, nhưng không biết nên làm như thế nào mới có thể liên lạc với hắn.

Hiện tại, đừng nói cô muốn mua lại mảnh đất kia, thậm chí ngay cả công việc, cô cũng không cách nào dễ dàng tìm được, cô thật hận bản thân mình không có năng lực gì...

Không biết loanh quanh trên đường đã bao lâu, đến lúc Quách Khả Du khôi phục lại đầu óc sáng suốt, cô đã đi khỏi thành phố thật xa, tới gần rừng cây rậm rạp ở ngoại thành rồi.

Quách Khả Du có chút kinh ngạc nhìn ngọn núi được bao phủ bởi những khóm hoa đang nở rộ, những cánh hoa màu trắng như tuyết, xinh đẹp lại hùng vĩ, khiến cô mê mẩn thiếu chút nữa cả người lẫn xe rớt xuống vực sâu.

Sau khi quan sát cẩn thận, cô đem xe gắn máy dựng ở ven ường, vừa đi vừa thưởng thức tuyết tháng sáu xinh đẹp này, sau khoảng hơn 10

, cô đột nhiên phát hiện cách trước mặt không xa, có một tòa biệt thự được xây dựng rất tráng lệ.

Quách Khả Du nhìn đến ngây người, cô không biết trong ngọn núi này, lại có một biệt thự tao nhã lịch sự như vậy.

Cô tò mò đi dọc theo tường rào, hoàn toàn không phát hiện mình đã xâm nhập lãnh địa tư nhân, càng chạy, ánh mắt của cô càng ngày càng sáng, giống như đi tới chốn bồng lai.

Đang lúc cô nhìn hết sức say mê, đột nhiên phát hiện trước mặt cô có một chú chó săn lớn, đang nhe những chiếc răng nhọn, hướng về phía cô phát ra tiếng gầm gừ.

Quách Khả Du sợ đến hóa đá!

Cô... Cô làm sao lại tự ý xông vào nhà dân nha?

Ngộ nhỡ người chủ nhà này coi cô như ăn trộm, vậy...

Nghĩ tới đây, Quách Khả Du liền co chân chạy ngược về, không nghĩ tới lúc cô vừa chạy, chú chó săn lớn cũng đuổi theo cô.

“Gâu... Gâu gâu...”

“Oa... Mày... Mày đừng tới đây!”

Quách Khả Du sợ tới mức hoa mắt chóng mặt, cô chạy như điên cuồng, nhưng vì vết thương ở chân chưa lành, nên dù cô liều mạng chạy thế nào, vẫn chỉ có thể lấy tốc độ nhanh như rùa mà chạy đi, bước chân loạng choạng còn đạp nát vườn hoa rất đẹp của nhà người ta.

Cô chạy điên cuồng đến nỗi thở không ra hơi, muốn tìm lối ra khỏi vườn hoa, không ngờ vườn hoa này thật đúng là rất lớn, lớn đến nỗi giống như đi vào mê cung, mặc cho cô chạy thế nào, cũng không thoát khỏi nơi này.

Cô nghiêng ngả lao đảo chạy đến bên cạnh một hòn non bộ, phát hiện đã không có đường lui, nên đành nhắm mắt ngồi xồm xuống đất, chuẩn bị tiếp nhận “Nụ hôn của Chó”.

“Harry, quay lại!”

Đột nhiên, một âm thanh trầm thẳm mạnh mẽ, gọi chú chó săn lớn kia.

Nghe tiếng gọi, đôi mắt đang nhắm chặt của Quách Khả Du hơi mở ra, một người đàn ông cao lớn mặc bộ quần áo thể thao bắt mắt lọt vào tầm nhìn của cô.

Hắn kéo cái vòng trên cổ chú chó săn, chú chó thuần phục đứng bên cạnh người đàn ông đó.

Như vậy, chắc hẳn là chủ nhân của chú chó rồi.

“Thưa cô, nơi này là sản nghiệp tư nhân, tại sao cô lại chạy vào đây?” Giọng nói của hắn rất lớn, vang dội, nhưng lại có chút dịu dàng, làm người nghe cảm thấy rất thoải mái.

“Tôi... Tôi không phải ăn trộm, vì... Vì trong lúc vô tình đi tới đây, thấy hoa... Vườn hoa rất đẹp, muốn... Vào xem vườn hoa một chút mà thôi...”

Trên tay chân Quách Khả Du đầy bùn đất, cùng với những vết thương nhỏ bị gai nhọn của hoa Tường Vi quệt bị thương, miệng vết thương cũ đầu gối cũng khẽ rỉ máu, đáng vẻ có chút nhếch nhác.

“Thật xin lỗi, những thứ này hết bao nhiêu tiền? Tôi... Tôi sẽ bồi thường cho anh...”

Quách Khả Du nhìn vườn hoa bị cô đạp tới tả, ngượng ngùng đỏ mặt.

Đối phương nhìn sắc mặt của cô, dường như biết cô đang suy nghĩ gì.

“Hoa cũng đã bị đạp nát rồi, đi vào nhà bôi thuốc, cô đang bị thương.”

“Sao tôi lại không biết xấu hổ chứ? Làm hư vườn hoa của anh, tại sao có thể cứ như vậy...”

“Đi theo tôi.”

Lời nói của Quách Khả Du còn chưa nói hết, người đàn ông kia đã dắt chú chó săn, hướng phía nhà ở đi tới.

“Ừ...”

“Chẳng lẽ muốn tôi công cô vào nhà sao?” Hắn dừng bước, quay đầu lại nói.

“Ách... Không cần!” Quách Khả Du đành phải ngoan ngoãn đi theo phía sau người đàn ông kia.

Mới ban nãy, Thù Lăng Vân vừa liếc mắt một cái đã nhận ra, Quách Khả Du là cô gái ngày ấy va chạm với chiếc xe của mình, nhưng hắn có chút bất ngờ khi cô lại hồ đồ đột nhập vào nơi cư trú của hắn ở Đài Loan?

Quách Khả Du theo hắn đi vào trong phòng, đập vào tầm mắt, là ngọn đèn pha lê treo trên cao, bàn ghế bằng gỗ lê, tấm bình phong bằng trúc xanh... Nội thất bài trí bên trong hoàn toàn cổ kính, hoàn toàn đối lập với kiến trúc hiện đại bên ngoài.

Đôi giày dính đầy bùn đất bước lên tấm thảm trải sàn bằng nhung tơ màu đỏ, lập tức in lại từng dấu giày, cô xấu hổ đỏ cả mặt, theo lời hắn chỉ, cô ngồi vào một chiếc ghế salon.

“Bác Mạnh, đem hộp thuốc cấp cứu ra đây.” Hắn hướng vào bên trong nhà kêu một tiếng, tiếp theo vào bên trong rót một ly nước, cũng cẩn thận vắt một chiếc khăn lông ướt mang ra.

“Uống nước đi, tôi thấy sắc mặt của cô rất tệ, bị Harry hù dọa rồi sao?”

Thù Lăng Vân đưa ly nước cho cô, nhìn cô uống một ngụm, sau đó lại đem khăn lông ướt đặt vào trong tay cô.

“Dem bùn đất xung quanh vết thương lau sạch đi, đợi lát nữa mới có thể bôi thuốc.”

Cúi đầu, Quách Khả Du nhẹ nhàng lau hết bùn đất trên tay chân. Không biết tại sao, đứng trước người đàn ông có dáng vẻ rất đẹp trai này, cô có cảm giác như đã từng quen biết.

Có phải là cô... Đã gặp hắn ở đâu rồi?

Nghiêng đầu suy nghĩ một lát, cô đột nhiên nhớ ra ——

Đúng rồi! Lần trước đi gặp Tiêu Tiểu ở quán cà phê kia thì cô nhìn thấy cuốn tạp chí lá cải, người ở trang bìa chính là hắn!

Cô còn nhớ rõ tên hắn... Thù Lăng Vân! Không sai! Hắn chính là Thù Lăng Vân!

Oa? Khoan đã... Lái xe đụng vào cô, cùng với người muốn thu mua mảnh đất của nhà họ Quách... Hình như cũng tên là Thù Lăng Vân!

Má ơi! Lúc này không phải là quá khéo hay sao?

“Anh là Thù Lăng Vân!” Phát hiện này khiến Quách Khả Du từ trên ghế salon nhảy dựng lên, cũng bởi vì dùng sức quá mạnh mà khiến vết thương đau đớn, “Ồi...”

Thù Lăng Vân ngạc nhiên nhìn Quách Khả Du một cái, trên mặt thoáng hiện nét cười.

“Không sai, tôi chính là Thù Lăng Vân, có chỉ bảo gì sao?”

“Tại sao sao anh lại muốn làm ra vẻ thần bí?”

“Ra vẻ thần bí? Tôi không hiểu rõ ý của cô.” Thù Lăng Vân không rõ nguyên do nhìn Quách Khả Du đột nhiên mất bình tĩnh.

“Mới vừa rồi, tôi mang theo danh thiếp anh đưa cho, đi đến công ty tìm anh. Tôi... Tôi...” Tự nhiên Quách Khả Du trở nên ấp a ằng.

“Đừng có vội! Chuyện có quan trọng cỡ nào, trước hết cũng phải chờ xử lý vết thương cho cô xong, mới giải quyết được.” Không hổ là Thù Lăng Vân lăn lộn trên thương trường nhiều năm, làm việc từ đầu đến cuối đều gọn gàng ngăn nắp, gặp nguy cũng không loạn.

Hắn mở hộp thuốc bác Mạnh mới vừa mang ra, lấy băng gạc và thuốc sát trùng từ bên trong ra.

“Á ——” Mới nhỏ chút dung dịch ô-xy già sát trùng lên vết thương, cô liền không nhịn được hít vào ngum khí.

“Rất đau sao?” Nhìn biểu tình trên mặt cô, hắn nhin cười, hỏi.

“Không... Không sao...” Cô siết chặt tay thành nắm đấm, giọng nói phun ra từ giữa kẽ răng.

“Thật không?”

Thật cậ mạnh mà! Nếu không đau, mồ hôi hột thấm rấ trên trán cô sẽ giải thích như thế nào?

Thù Lăng Vân dùng gạc lau bột trắng trên miệng vết thương, sau khi lặp đi lặp lại động tác này mấy lần, hắn đem bông băng tẩm i-ốt phủ lên trên vết thương, cùng lúc sử dụng băng dán Urgo cố định lại.

“Vết thương tạm thời đừng dính cho dính nước, chẳng may bị nhiễm trùng, thì không tốt đâu.”

“... Vâng.”

Sau khi giúp cô xử lý xong vết thương, hắn liền hỏi cô:

“Được rồi, bây giờ cô có thể nói, cô cần bồi thường bao nhiêu?”

“Không phải vậy, tôi không cần bất kỳ bồi thường gì, tôi chỉ hy vọng... Hi vọng anh đừng thu hồi nhà đất của tôi, đừng có phá ngôi nhà nhỏ của chúng tôi, nếu không, mẹ tôi sẽ điên mất đấy!” Ánh mắt Quách Khả Ducó vẻ thỉnh cầu, nhìn thẳng vào Thù Lăng Vân.

“À?”

Mảnh đất vẫn không thu hồi được kia, thì ra là thuộc về nhà cô.

“Thật xin lỗi! Tôi sợ rằng không cách nào đồng ý với cô, kế hoạch năm nay của tập đoàn Lượng Bích Tư, chính là xây dựng làng du lịch trên mảnh đất đó, một khi xây dựng xong, ước tính hàng năm sẽ thu vào khoảng gần một tỷ!”

“Cái gì?” Theo ý của hắn, mảnh đất kia của bọn họ bắt buộc phải thu hồi, nhà cửa nhất định cũng phải phá hủy đi sao?

Quách Khả Duy như bị tê liệt, cả người ngồi phịch trên ghế, lảm bảm: “Nếu nhà cửa bị phá hủy, tôi và mẹ sẽ không có nơi để đi...”

Thấy bộ dáng này của cô, Thù Lăng Vân trầm ngâm chốclát, sau đó, một kế hoạch hình thành trong đầu hắn ——

“Tôi có một biện pháp có thể xử lí.”

“Biện pháp gì?” Cô vội hỏi.

“Tôi nghe nói, trên mảnh đất của cô, đang kinh doanh một tiệm tạp hóa nhỏ?”

“Đó là thứ duy nhất cha tôi để lại ẹ tôi, cũng là nơi hai mẹ con chúng tôi che mưa che gió...”

“Ừ, như vậy đi, tôi đồng ý ký túc xá nhân viên của làng du lịch, hai mẹ con cô có quyền vào ở vô điều kiện, ngoài ra, theo tôi được biết, căn cứ vào quy hoạch tổng thể, làng du lịch đặc biệt có một khu mua sắm, dùng để thỏa mãn nhu cầu của du khách đến nghỉ ngơi; nếu hai người đồng ý, tập đoàn Lượng Bích Tư có thể đem mấy cửa hàng trong khu mua sắm này, giao ẹ cô quản lý, dĩ nhiên, doanh thu của các cửa hàng, tất cả cũng thuộc về”

“Anh nói thật sao?”

“Quân tử nhất ngôn!” Dừng một chút, hần lại mở miệng: “Chỉ có điều... Tôi có một điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

Thù Lăng Vân suy nghĩ một chút, mới nói tiếp: “Trong thời gian ở lại Đài Loan này, bên cạnh tôi vừa vắng thiếu một trợ lý đặc biệt, tôi hy vọng, cô có thể đảm nhiệm!”

“Cái gì?”

Theo ý của hần, hần muốn sắp xếp cho cô một công việc? Xin nhờ đi! Chuyện này cô cần còn không được nữa là.

“Không thành vấn đề! Đương nhiên là không có vấn đề!”

“Nói lời khẳng định còn quá sớm! Muốn làm trợ lý đặc biệt của tôi, cũng không dễ dàng như vậy, nhất định phải thích hợp với một điều kiện quan trọng.”

“Điều kiện? Điều kiện gì?”

Quách Khả Du có chút không hiểu nhìn Thù Lăng Vân, cô không biết bây giờ tìm công việc cũng cần nói điều kiện!... Khoan đã! Hần chẳng lẽ cũng giống như cái tên sắc lang mập phì đó, có ý đồ gì với cô chứ?

3. Chương 3

“Cô phải 24/24h đợi lệnh, gọi là phải đến.”

“Hà?” Quách Khả Du khó có thể tin há mồm ra, nhìn Thù Lăng Vân.

“Còn nữa..., cô phải cùng tôi ký hợp đồng, trước khi hợp đồng kết thúc, không được phép nghỉ việc, không được phép chây lười, dĩ nhiên, nếu như cô xứng đáng với chức vụ đó, tôi cũng sẽ cho cô một khoản tiền lương rất hậu hĩnh.”

Nghe hần nói như vậy, trong lúc nhất thời Quách Khả Du ngược lại không biết phải làm thế nào cho đúng, cô cảm giác mọi chuyện có gì đó không hợp lý, nhưng không thể nói ra được lý do.

“Có đồng ý hay không?”

“Ách... Có, như vậy, tôi bắt đầu đi làm vào lúc nào?”

“Ngày mai trực tiếp đến gặp tôi tại phòng làm việc của tôi.”

“Nhất định tôi sẽ trình diện đúng giờ.”

”

Hôm sau, khi chân trời vừa xuất hiện màu trắng bạc, dưới sự hộ tống của bác Mạnh tài xế và người vệ sĩ, họ đã ôm một tập tài liệu vào in ấn xong đi tới cửa phòng Thù Lăng Vân.

Ông ta gõ nhẹ vào cửa, “Cậu chủ, đây là tài liệu ngài muốn, xin xem qua.” Nói xong, ông ta đem một chồng tài liệu lớn đặt trên bàn làm việc của Thù Lăng Vân.

“Bác Mạnh, trên tay tôi còn có mấy tập văn kiện khẩn cấp cần ký tên, những tài liệu này, bác đọc cho tôi nghe.”

Thù Lăng Vân ngồi ở bàn làm việc đọc tài liệu, đầu cũng không ngẩng lên nhìn chăm chú vào văn kiện quan trọng của công ty. Đồng hồ để trên bàn hai ngày nay, gần như cao bằng đầu hắn.

“Vâng” Bác Mạnh háng giọng một cái, cầm tài liệu lên đọc: “Quách Khả Du, hai mươi lăm tuổi, quê ở thành phố Đài Bắc - Đài Loan, cao 162 centimet, nặng 48 kí lô, đôi mắt cận thị 3,5 độ, bình thường mang mắt kính hấp tròng...”

“Những thứ này có thể bỏ qua...” Thù Lăng Vân hắng đầu lên, cắt ngang lời nói của bác Mạnh.

“Vâng, ách... Bắt đầu mấy năm nay, cô đã làm việc qua mấy công ty, sau khi tan việc hầu như trực tiếp về nhà, giúp mẹ công việc gia đình... Gia đình cô chỉ còn mẹ con quả phụ hai người, trước nhà có một mảnh đất, chính là một trong những mảnh đất mà tập đoàn Lượng Bích Tư muốn thum mua... Còn nữa..., ngày hôm trước cô ấy dựng vào xe của cậu... Cậu chủ, vẫn tiếp tục đọc sao?”

Im lặng, Thù Lăng Vân cầm tập tài liệu trong tay bác Mạnh, đôi lông mày rậm và đen nhánh khẽ nhủ lại.

“Cậu chủ, Cô Quách Khả Du đáng vẻ xinh đẹp, là một cô gái hết sức đáng yêu, tôi nghĩ... Lão gia cùng phu nhân nhất định sẽ rất yêu quý cô ấy...”

Bác Mạnh cố tình đem hình của Quách Khả Du đang cầm ở tay quạt tới quạt lui.

Thù Lăng Vân bĩu môi, cầm lấy tấm hình.

“Cha mẹ tôi yêu thích, cũng là một trong những hạng mục tôi muốn bác điều tra sao?”

“Cậu chủ, tôi nói nghiêm chỉnh, rốt cuộc cậu có thích hay không...”

Thù Lăng Vân giơ tay lên, tỏ rõ ý không muốn nghe ông nói nữa..., bác Mạnh không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn thối lui ra khỏi cửa.

Sau khi bác Mạnh đi, Thù Lăng Vân quay đầu nhìn tập tài liệu đang lưu lại này.

Nghĩ đến Quách Khả Du, khóe miệng của hắn vô thức hiện lên một nụ cười bí ẩn...

Sau khi Tiêu Tiểu nhận được điện thoại của Quách Khả Du, liền vội vàng chạy tới quán cà phê đã hẹn để gặp mặt.

“Cậu nói cậu xông nhầm vào khu nhà cao cấp của Thù Lăng Vân?” Tiêu Tiểu hứng trí bưng bưng truy hỏi tới tấp.

“Đúng nha! Căn bản tớ không biết tòa nhà này chính là nhà của Thù Lăng Vân.” Quách Khả Du nói.

“Kể từ khi biết hắn muốn đến Đài Loan, vì muốn phỏng vấn hắn, chúng tôi đã từng đi tìm hết các nhà của ở vùng lân cận, đáng tiếc là không có tìm thấy, không ngờ, lại bị cậu trong lúc vô tình phát hiện ra!”

“Trùng hợp không chỉ có như vậy! Cậu biết không? Cái xe lần trước bị xe gắn máy của tớ dựng vào, cũng là xe của Thù Lăng Vân!”

“Cái gì?” Tiêu Tiểu thiếu chút nữa đem cà phê trong miệng phun hết ra ngoài, “Cậu cho rằng mình đang đóng phim sao? Trên thế giới này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?”

“Tớ nói thật mà! Hơn nữa...” Cô cố tình thừa nước đục thả câu.

“Hơn nữa như thế nào? Mau nói cho tớ biết!”

“Thù Lăng Vân muốn tớ đảm nhiệm chức vụ trợ lý đặc biệt của hắn, 24/24 giờ cả năm không ngừng đợi lệnh, không thể từ chức, không thể nghỉ việc, thậm chí, phải ký hợp đồng!”

“Phải không! Nhưng, theo tớ được biết, Thù Lăng Vân là một người cuồng công việc, nghe nói hắn từng trong một tuần gần ngủ, thay đổi bảy trợ lý đặc biệt, hơn nữa mỗi trợ lý đặc biệt đều khóc lóc khi rời đi!”

“Hả? Tại sao?”

“Mới vừa rồi cậu không cẩn thận nghe tớ nói sao? Hẳn là người cuồng công việc không hơn không kém nha! Hẳn có thể 24h không ngừng công việc, cho nên mới nói, cậu phải th chắm sóc chính mình, đừng phải loại tổng tài cuồng công việc này, haizz... Mình phải bảo trọng a!”

Quách Khả Du không thể làm gì khác hơn là nhún nhún vai, vì thể diện, cô vẫn muốn thử công việc này.

“Còn nữa..., nghe nói Thù Lăng Vân là một hoa hoacông tử, thời gian trước khi tuần san Bát Quái xuất bản, hẳn cùng một nữ minh tinh Đài Loan du hí ở nước Pháp, không chỉ như thế, còn thường thường có những con mèo lông vàng có chút dung mạo xinh đẹp, tự động để hẳn ôm ấp yêu thương, cậu ở bên cạnh hẳn nha... Phải cẩn thận!”

Lời Tiêu Tiểu nói khiến Quách Khả Du không thể không nhớ tới dáng vẻ ngày đó của hẳn rất cẩn thận giúp cô băng bó vết thương, trái tim Quách Khả Du nhảy bùm bùm trong ngực...

“Cậu đang nghĩ cái gì?”

Tiêu Tiểu đẩy tay Quách Khả Du một cái, mới đưa ý nghĩ đang bay xa của cô kéo trở lại.

“Không có... Không có!” Quách Khả Du lúng túng che giấu tâm trạng có vẻ hốt hoảng của mình.

“Tớ chỉ có thể nói, cậu tốt nhất nên tự bảo trọng, đến lúc đó, cũng đừng tới tìm tớ khóc lóc.”

“Tớ tuyệt đối sẽ làm tốt.” Quách Khả Du quả quyết trả lời Tiêu Tiểu.

“Hy vọng như thế!”

Quách Khả Du lái chiếc xe gắn máy đã muốn tan rã vênh vênh, còn chưa về đến cửa nhà, cô đã nghe truyền đến tiếng âm ỹ.

“Van cầu các người đừng có phá hủy nhà tôi, van cầu các người!”

Mẹ Quách Khả Du đang quỳ trên mặt đất, dùng thân thể ngăn trở nhân viên muốn xông vào dỡ bỏ nhà cô.

“Bà Quách, bà đừng gây khó khăn cho chúng tôi, chúng ta cũng là thừa lệnh làm việc mà thôi.”

Quách Khả Du vội vàng đi tới hỏi thăm tình hình, “Mẹ, đã xảy ra chuyện gì?”

“Khả Du, bọn họ lại muốn tới dỡ bỏ nhà của chúng ta!”

“Cô Quách, tôi tuân theo lệnh của Thù tổng tài thi hành nhiệm vụ.”

Người phụ trách cầm một tờ văn kiện, đưa cho Quách Khả Du nhìn.

Quách Khả Du nhận văn kiện, hốt hoảng nhanh chóng xem nội dung một lần, sau đó đôi mắt quả hạnh của cô mở to, miệng la lớn: “Thừa tất cả mọi chuyện đều là mưu kế của Thù Lăng Vân!”

Quách Khả Du đi tới cao ốc văn phòng lần trước cô đã tới, lưỡng lự đứng ở dưới lầu ngơ ngẩn, thật lâu sau, cô mới lấy hết can đảm, bước vào bên trong cao ốc.

Sau khi hỏi thăm cô gái quầy tiếp tân, cô ta bèn dẫn cô đến trước thang máy.

“Phòng làm việc của tổng tài ở tầng cao nhất, xin đi thang máy chuyên dụng.”

“Cám ơn cô.”

Sau khi khách sáo với cô gái quầy tiếp tân mấy câu, cô đi vào thang máy, ngón tay khẽ run nhần nút lên tầng lầu.

Cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, sau đó lẳng lặng chờ thang máy lên tới lầu cuối.

Không bao lâu, thang máy đưa cô tới tầng cao nhất, bước ra khỏi thang máy, cô thấy cô thư ký đang đứng ở trước thang máy chào đón mình khiến cô giật mình,

“Cô Quách, Xin chào, tổng tài đã chờ cô lâu rồi.”

“Mời vào.” Thư ký dẫn cô đến một cửa phòng làm việc gần kính mờ, ô khẽ mỉm cười rồi sau đó rời đi.

Quách Khả du đứng ở cửa phòng, trong lúc đang lúc do dự không biết có nên đi vào hay không, đột nhiên xoay một tiếng, cửa tự động mở ra.

Quách Khả Du chỉ có thể lấy hết can đảm bước vào phòng làm việc, mới vừa bước vào, âm thanh trầm thấp mạnh mẽ của hân liên truyền đến ——

“Sao bây giờ cô mới đến? Tôi đã mong chờ cô suốt cả ngày nay. Vết thương đầu gối đã lành chưa?”

“Thù tổng tài, ngài khỏe chứ.” Giọng điệu Quách Khả Du không có chút thân thiện.

“Sao thế? Cô ăn nhầm thuốc nổ sao?” Thù Lăng Vân đứng dậy, đi tới trước mặt của Quách Khả Du.

“Đó là bởi vì liên quan đến việc gặp lại anh! Nói cho tôi biết, tại sao anh lại phái người đến phá nhà tôi, không phải chúng ta đã đạt được thỏa thuận rồi sao?”

Gương mặt mềm mại trắng nõn của Quách Khả Du bởi vì tức giận mà càng thêm đỏ hồng.

“Có phải cô đang hiểu lầm tôi hay không?”

Thù Lăng Vân lạnh lùng nhíu hai hàng lông mày, trong đôi mắt tối đen của hân, dường như có hai ngọn lửa đang nhảy nhót.

“Hiểu lầm? Nhà tôi cũng sắp bị dỡ rồi, anh đừng làm như không biết?”

Quách Khả Du hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn hung hăng đánh hân mấy quyền.

“Nhà cửa không dỡ bỏ, vậy sao có làng du lịch?” Thù Lăng Vân cầm một chùm chìa khóa từ trên mặt bàn, đưa cho Quách Khả Du, “Đây là chìa khóa khu nhà ở của nhân viên chi nhánh tập đoàn Lượng Bích Tư ở Đài Loan, trước khi làng du lịch xây dựng xong, cô với mẹ cô có thể tạm thời ở đây.”

Cô ngẩng ra, sững sờ nhận chùm chìa khóa, sau khi phát hiện mình hiểu lầm hân, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng dưng đỏ bừng.

“... Này, anh vẫn cần tôi làm việc cho anh sao?”

Thù Lăng Vân hơi sững sờ, không hoàn toàn hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cô.

“Anh đã có thư ký, không phải sao? Tôi không mong vì thấy tôi đáng thương nên anh mới sắp xếp cho tôi một công việc.”

“Tôi có một thư ký thật sự có khả năng, nhưng tôi vẫn thiếu hụt một ‘trợ lý đặc biệt’, chức vụ này không phải người nào cũng có thể làm tốt, cô có khả năng đảm nhiệm sao?” Thù Lăng Vân cố ý khiêu khích.

Giọng điệu khiêu khích của hân, khiến Quách Khả Du không chịu thừa nhận thất bại, “Ai nói tôi không thể đảm nhiệm?”

“Rất tốt!” Cái hân thích chính là vẻ mặt này của cô, “Nhưng mà tôi lại có một điều kiện, sợ cô không thể nào chấp nhận.”

“Tôi biết, 24 giờ đợi lệnh, khi anh truyền đến là phải đến! Tôi sẽ làm được.”

“Ừ, ngoài ra, bất kể tôi phải đi dự bất kỳ bữa tiệc nào, cô cũng phải làm bạn gái của tôi.”

“Bạn gái? Này! 24h đợi lệnh, truyền là phải đến, tôi có thể đồng ý, nhưng mà...” Cô nghiêng nghiêng đầu, xem ra có vẻ rất bối rối.

“Nhưng mà cái gì?”

“Anh nên tìm bạn gái hoặc vị hôn thê của anh... Đảm đương chức vụ bạn gái, không phải sao? Chuyện này không nên đưa vào phạm vi công việc của tôi chứ?” Đôi môi Quách Khả Du khẽ cong lên.

“Tôi không có bạn gái hoặc vị hôn thê, ngược lại có một cô em gái kết nghĩa từ hồi còn nhỏ...” Nhớ tới Lưu An Nỹ, trong lòng hân dâng một chút khó chịu nhỏ.

“Đừng có làm trò! Trên tuần san Bát Quái rõ ràng có nói, anh là hoa hoa công tử!”

“Tôi là hoa hoa công tử?” Thù Lăng Vân cười như không cười nhìn Quách Khả Du.

“Không sai!”

“Thôi! Tôi chẳng muốn giải thích với cô, tóm lại, bất kể ta nói cái gì, cô chỉ cần để ý làm theo là được... Đúng rồi...” Thù Lăng Vân lấy trong ngăn kéo ra một chiếc điện thoại di động nhỏ nhắn màu xanh nước biển, đưa cho cô, “Cái này cho cô, hãy nhớ, tôi gọi là phải đến.”

Quách Khả Du cầm điện thoại di động, “Đã biết rồi!”

Xoay người, gần như cô chẳng chút do dự, rời khỏi phòng làm việc của hắn.

Đôi mắt sâu đen sau chiếc kính gọng vàng nhìn bóng lưng của cô từ từ biến mất ở trong tầm mắt, hắn kinh ngạc phát hiện, nhất cử nhất động của cô, hình như luôn có thể dễ dàng dẫn dắt dòng suy nghĩ của hắn.

Từ khi Quách Khả Du bắt đầu đi làm ngày thứ nhất, Thù Lăng Vân giống như muốn gây khó dễ cho cô, rõ ràng cũng đã đến lúc tan việc, hắn vẫn còn không ngừng sai bảo cô làm việc.

Quách Khả Du quả thật rất mệt mỏi, cô có một loại cảm giác bị chơi xỏ, cảm giác Thù Lăng Vân căn bản cố tình chèn ép cô!

“Tôi không phải là người làm việc khổ sai!” Quách Khả Du mắng thầm.

Chỉ có điều, cho dù trong lòng cô có mắng chửi thế nào, thì tốc độ công việc trong tay không hề chậm lại, mỗi loại công việc vẫn được hoàn thành một cách thỏa đáng như thường.

“Khả Du, ngày mai theo tôi tham gia một buổi dạ tiệc từ thiện.” Thù Lăng Vân nhận một tập tài liệu trong tay Quách Khả Du, sau đó kèm theo câu dặn dò trên.

“Ngày mai là ngày nghỉ, tôi muốn nghỉ phép!” Quách Khả Du lớn tiếng phản kháng.

“Theo tôi tham gia các bữa tiệc, đây cũng là một nội dung cam kết trong hợp đồng của chúng ta.” Trên nét mặt hòa nhã của Thù Lăng Vân hiển hiện một nụ cười.

Nụ cười lịch sự hòa nhã kia, quả thật có thể hòa tan trái tim của mỗi người phụ nữ, nhưng Quách Khả Du chỉ muốn xông lên phía trước xé nát nó!

“Tôi không thể không đi sao?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng mà, tôi không có trang phục tham dự yến tiệc.”

“Ghi vào tài khoản của công ty, buổi tối có thể đi chọn một bộ quần áo.”

Hắn đi tới bên cạnh cô, nụ cười rất nhẹ nhàng, ánh mắt rất nhẹ nhàng, ngay cả hơi thở nam tính trên người hắn truyền tới, cũng rất nhẹ nhàng.

“Trang điểm hình phải thật xinh đẹp, đừng làm cho tôi thất vọng.”

Thời điểm hắn nhếch lên làn môi mỏng, nở nụ cười nhẹ nhàng quan sát cô, một cảm giác kỳ lạ, ngay lập tức xâm nhập vào trái tim của Quách Khả Du.

Quách Khả Du dời tầm mắt đi, trả lời Thù Lăng Vân: “Vậy tối nay tôi có thể tan ca sớm đi mua quần áo và đồ trang điểm không?”

“Dĩ nhiên là có thể, bảo tài xế đưa cô đi.”

“Không cần, tôi không thích có người theo đuôi.”

“Tôi vẫn chưa nói với cô...” Thù Lăng Vân dùng chiêu bài của hắn là giọng nói dịu dàng, ghé vào bên tai cô nói:

“Cô có vẻ tức mặt tức giận nhìn thật đáng yêu!”

Hơi thở ấm áp của hắn làm cho tai cô một hồi tê dại, gò má mịn màng trắng nõn thoáng chốc nổi lên hai đóa màu hồng.

“Anh ——”

“Tôi làm sao?”

“Không có, tôi muốn đi chuẩn bị quần áo ngày mai.”

Quách Khả Du vội vàng rời khỏi phòng làm việc, nếu tiếp tục ở lại chỗ này, thì xảy ra hậu quả gì, ngay cả cô cũng không có cách nào đoán trước được...

Thù Lăng Vân ở trong phòng thư ký, chờ Quách Khả Du đi thay quần áo.

Không bao lâu, cửa phòng làm việc của tổng tài bị đẩy ra, Bước chân uyển chuyển của Quách Khả Du đi tới đối diện, bước chân thanh nhã, cùng với dáng vẻ mệt mỏi khi rời đi tối hôm qua, hoàn toàn khác biệt.

Trang phục của cô cũng khác biệt!

Một sợi dây chuyền bằng ngọc trai màu trắng vòng quanh chiếc cổ trắng nõn, bộ váy sang trọng làm lộ ra bờ vai mịn màng, chất vải mềm mại ôm trọn những đường cong quyến rũ của cơ thể, càng tôn thêm vòng eo mảnh mai thon nhỏ của cô, dưới cổ chân thon dài đeo một sợi dây bạc, khiến toàn thân cô gợi cảm đến mê người.

May mắn trong công ty không có khác nhân viên nào khác, nếu không khi thấy Quách Khả Du ăn mặc xinh đẹp và gợi cảm như thế này, khẳng định là phải phun máu mũi!

Đôi mắt sau chiếc kính gọng vàng của Thù Lăng Vân lóe lên một tia sáng phức tạp khó hiểu, hần từ từ quan sát cô từ đầu đến chân, xem xét kỹ cách ăn mặc này.

“Tôi mặc như thế này đi tham gia bữa tiệc, không biết có được hay không?” Quách Khả Du lấy một chiếc gương ra soi.

“Rất đẹp! Chúng ta có thể lên đường chưa?”

Thù Lăng Vân thấy bộ dáng cô hồi hộp soi gương, cố gắng nín cười, hần cũng không mong muốn bị đôi giày cao gót của Quách Khả Du gõ chộp đầu đầu.

“Đi thôi!” Nhận được câu trả lời của hần, Quách Khả Du hài lòng đi ra khỏi phòng làm việc.

“Chờ một chút...”

“Sao thế?” Quách Khả Du buồn bực quay người, nhìn Thù Lăng Vân.

“Đừng quên, tối nay cô là bạn gái của tôi.”

“Hả? Ừ...”

Đầu tiên cô sững sốt một chút, tiếp theo ngoan ngoãn đưa tay ôm khuỷu tay Thù Lăng Vân.

Không biết có phải do hai người quá gần gũi hay không, mà mùi vị đặc trưng của nam giới trên người hần kia, xâm nhập thẳng vào trong đầu của Quách Khả Du.

Cô thật sự thích cái mùi vị này!

Trước kia cô rất ghét đàn ông xức nước hoa, cảm giác như vậy quá đàn bà, nhưng cô ngàn vạn lần không nghĩ tới, mùi vị này xuất hiện trên người hần, lại dễ chịu như vậy, mê hoặc lòng người như vậy!

Trong khoảnh khắc, Quách Khả Du có chút mê mẩn, cô vui thích dựa vào bờ vai hần, thận trọng tận hưởng hương vị đặc biệt trên người hần.

Giữa đêm khuya, trong sự im ắng của màn đêm, tiếng chuông điện thoại động vang lên có vẻ rất đột ngột, càng lộ vẻ chói tai.

Bóng người trong chăn không hề nhúc nhích, vẫn ôm chặt cái chăn bông, đắm chìm trong giấc mộng ngọt ngào.

Tiếng chuông không buông tha tiếp tục vang lên, hiển nhiên đối phương vô cùng kiên nhẫn, kiên quyết không chịu bỏ qua, như thế nào cũng muốn đem cô từ trong chăn dựng dậy.

Rốt cuộc, âm thanh phiền nhiễu đã chiến thắng, bóng người đang ngủ say từ trong chăn chống nửa người lên, phát ra tiếng rên rỉ khó chịu, đôi lông mi cong như vầng trăng khuyết cũng cau chặt lại.

Đôi tay bé nhỏ của cô sờ loạn trên giường, thật vất vả mới sờ tới thủ phạm gây tiếng vang đặc tởi với cô.

“A lô ——”

Vì buồn ngủ mà âm thanh của cô ngân thật dài, còn ngáp thêm một cái lớn, đôi mắt mệt mỏi cũng không mở ra được.

“Lập tức tới ngay.” Trong loa truyền ra một giọng nói nam tính mạnh mẽ.

“Anh có biết bây giờ là mấy giờ không?” Cô rên rỉ nói, rồi lại ngáp một cái.

“Hai giờ sáng.” Thù Lăng Vân không chút thương xót cười nhẹ: “Rất xin lỗi, làm hỏng mộng đẹp của cô, nhưng tôi phát hiện, tôi cần tài liệu, đúng lúc tập tài liệu đó cô cất trong cặp của mình!”

“Đừng mơ tưởng!” Cô từ chối quyết liệt như đinh đóng cột: “Bữa tiệc tối qua đến mười hai giờ rưỡi mới kết thúc, hơn nửa bây giờ là lúc tan việc. Mấy ngày nay tôi đều không ngủ đủ giấc, tôi mặc kệ, tôi muốn ngủ! Bye bye!”

Cô nhanh chóng cúp điện thoại, điện thoại di động chưa kịp để xuống, liền nhanh chóng chui vào tấm chăn ấm áp —— không lâu sau, tiếng chuông vang lên lần nữa.

Quách Khả Du hít một hơi thật sâu, cô cố gắng khống chế chính mình, không nên hành động theo cảm tính mà hung hăng đập nát điện thoại di động.

“Lưu Tổng quản lý vẫn còn ở phòng làm việc của ông ta, cô thuận tiện qua đó một chút, mang tập tài liệu ông ta đang giữ và tập tài liệu trong ngăn kéo D của tủ số 12 đưa tới chỗ ở của tôi.” Giọng nói của Thù Lăng Vân bình tĩnh giống như chưa từng bị cô cắt ngang điện thoại.

“Tôi không đi!”

“Thật không đi?”

“Tôi – không - đi!” Cô nhắm mắt rống lên, “Mỗi ngày tới mười một giờ tôi mới tan việc từ công ty về nhà, mười hai giờ mới giúp mọi người làm xong thủ công, sau đó mới được lên giường nằm ngủ một chút... Tôi cũng cần phải nghỉ ngơi!”

Hắn cư nhiên gọi cô ngay lập tức đưa tài liệu qua cho hắn? Đùa gì thế?!

Tiếng cười trầm thấp mạnh mẽ giàu cảm xúc, truyền rờ ràng vào lỗ tai của cô, cô có thể tưởng tượng, đôi môi khô gợt trên khuôn mặt kia, lúc này nhất định là đang cong lên rất đẹp mắt.

Nghĩ như vậy, khiến cô có chút tỉnh táo.

“Rất xin lỗi, đây là chức trách của cô, cô phải 24/24h đợi lệnh.” Giọng điệu của hắn mặc dù nhẹ nhàng, nhưng lại lộ ra vẻ bá đạo không thể kháng cự.

“Thật là hợp đồng con mẹ nó!” Ông trời ơi! Cô đang bị cơn buồn ngủ gây khốn hoặc rồi!” “Tôi mặc kệ, tôi chỉ muốn đi ngủ thôi, có chuyện gì to lớn, cũng chờ trời sáng mới bàn bạc!”

“Tôi nhớ không lầm thì cô đang hi vọng trong ký túc xá nhân viên làng du lịch, được chia một phòng chứ?” Thanh âm Thù Lăng Vân bình bình, không hề lên giọng hay xuống giọng.

“Thật đáng chết!”

Cô hét lớn một tiếng, lập tức từ trên giường nhảy dựng lên.

“Ác ma! Anh thật là một ác ma! Tôi đi sang là được...”

Tiếng chửi rủa của cô liên tiếp vang lên, căn bản đã quên cái gì gọi là phong thái thùy mị của phái nữ.

“Đi đường cẩn thận.” Thù Lăng Vân nói với giọng điệu tán dương, trong tiếng mắng chửi của cô, hắn cười rồi cúp máy.

Quách Khả Du lái chiếc xe gắn máy không khác gì đồng nát sắt vụn, trong bóng đêm mờ mịt, cô một mình đơn độc chạy đi.

Cô gắt gao xiết chặt tay cầm của chiếc xe gắn máy, mãnh liệt kéo ga, đèn đỏ cũng coi như không nhìn thấy, trên khuôn mặt nhỏ bé xinh đẹp tràn đầy oán giận.

Cái tên Thù Lăng Vân này, thật là ghê tởm tới cực điểm! Cứ nhiên gọi cô vào lúc hai giờ đêm, cưỡi chiếc xe nhỏ bé trên con đường lố nhố sáng ngời, nếu gặp lưu manh, sắc lang, vậy cô phải làm thế nào?

Tiêu Tiểu nói không sai, tên kia bình thường xem rất lịch sự nho nhã, rất có khí chất, nhưng là một tên cuồng công việc, đúng 200% là một tên cuồng công việc!

Mới đi theo hắn có nửa tháng, mà lượng công việc khổng lồ đã khiến tay chân cô như nhũn ra, mỗi đêm vừa ngã đầu vào gối, liền lập tức ngủ như chết, thỉnh thoảng, cũng như bây giờ, đang ngủ say thì bị hắn quyết liệt đánh thức từ trong chăn dày.

Khó trách có không ít đồng nghiệp biết cô là trợ lý đặc biệt của Thù Lăng Vân thì lại nhìn cô với ánh mắt đồng cảm, thậm chí còn có người lấy nước cốt gà, vi-ta-min, kín đáo đưa cho cô uống, muốn cô phải chăm sóc tốt cho cơ thể. Nếu không, sợ rằng rất khó bảo toàn tánh mạng rời khỏi tập đoàn Lương Bích Tư.

Xe gắn máy tới vòng lui ở nội thành Đài Bắc, cô tới công ty lấy mấy tập tài liệu, sau đó lại nhắm hướng nhà của Thù Lăng Vân phóng nhanh tới, vừa nhìn thấy kim xăng muốn hạ đến mức thấp nhất, thì cuối cùng cô đã nhìn thấy nóc nhà màu đỏ từ bên ngoài biệt thự.

Quách Khả Du dừng xe gắn máy lại, ôm hai túi tài liệu lớn, nhìn điện thoại ngoài cổng nói mấy câu, của chính lập tức nhanh chóng mở ra cho cô đi vào.

4. Chương 4

Bước vào biệt thự, trong phòng khách to như thế lại không có một bóng người, cô rón rén khép cửa lại, lên tới lầu hai, bên trong cánh cửa phòng ngủ chính nửa kín nửa hở, mơ hồ truyền đến tiếng viết chữ.

Ác ma dựng cô từ trong tấm chăn ấm áp ra, khẳng định đang ở bên trong!

“Anh cần phải ép khô sức lực của tôi như vậy thì mới vui mừng phải không?” Đẩy cánh cửa phòng ngủ chính ra, cô không chút khách khí quát lên.

Không có biện pháp! Con người một khi thiếu ngủ, thì tình hình cũng sẽ nóng nảy bất thường!

Tiếng cười khe khẽ từ trong mi hắn bật ra.

“Đợi tôi thêm ba phút nữa, tôi đang bận”

“Vậy tại sao anh không để cho tôi nằm thêm một chút, lại muốn tôi lập tức xuất hiện ngay trước mặt anh?”

Đùa gì thế? Nửa đêm canh ba tìm cô, người đã đến rồi, hắn còn muốn đem cô gặt sang một bên?

Cô tức giận đi tới bên cạnh hắn, sau khi đem tài liệu ném cho hắn, liền chuẩn bị trở về ngủ bù lại.

Ài ngờ, vừa đi tới gần, Quách Khả Du mới phát hiện trên người hắn vẫn chỉ mặc cái quần soọc, thân hình quyến rũ cộng với cơ bụng thường xuyên rèn luyện lộ ra ngoài, khiến Quách Khả Du cảm giác mặt mình đỏ lên, trống ngực đánh bùm bùm.

“... Anh, anh điên sao? Cứ nhiên không mặc quần áo!” Quách Khả Du cầm chiếc áo choàng tắm đang vắt ở bên cạnh ném về phía hắn, chiếc áo choàng tắm theo thể trượt xuống đùi hắn.

“Sao? Chưa nhìn thấy đàn ông trần truồng sao? Tôi còn tính cởi luôn quần soọc xuống, chắc! Mùa hạ ở Đài Loan, quả thật khác với mùa Hạ ở Pháp một trời một vực.”

“Sắc lang!” Quách Khả Du xoay người đi, gương mặt đỏ bừng.

“Được rồi, tài liệu anh cần tôi đều mang đến đây rồi.” Mắt không dám nhìn tới bộ vị quan trọng của hắn, cô chuẩn bị đi ra ngoài.

“Cô đi đâu?”

“Đương nhiên là về nhà ngủ.”

Ngày mai... Không! Đã là hôm nay rồi! Hôm nay là Chủ Nhật rồi, cô tính ngủ thẳng một giấc tới chiều, bù lại một tuần lễ nay bị mất ngủ.

“Tôi còn chưa có chấp thuận.” Hắn thông thả nói, cầm chiếc kính gọng vàng đeo lên, lật xem tài liệu cô mang tới, hai hàng lông mày nhà nhận thật khác biệt với thường ngày vẫn luôn mềm mại, bây giờ ngược lại hơi nhăn.

“Tại sao không chấp thuận?”

“Đợi lát nữa có cuộc họp qua webcam với tổng công ty, cô phải ở lại.”

“Tôi ở lại làm gì?”

“Giúp tôi châm trà, pha cà phê a! Cô cho rằng cô còn có thể làm gì?” Cặp mắt Thù Lăng Vân vẫn nhìn vào tập tài liệu.

“Anh muốn tôi nửa đêm canh ba ở đây châm trà, pha cà phê?” Quách Khả Du cho rằng cô nghe lầm, “Anh cho rằng tôi là một nữ phục vụ sao?”

“Đương nhiên là thế!”

Quách Khả Du không muốn cãi cọ với hắn nữa, cô xoay người muốn đi, lại bị Thù Lăng Vân kéo tay lại.

Quách Khả Du liều mạng chống cự, cô nhớ tẩm chăn ấm áp trong nhà, nhớ bữa sáng mà mẹ cô chuẩn bị cho cô...

“Tôi không...” Đôi môi mềm mại của cô vừa mới mở ra, liền bị Thù Lăng Vân bịt lại.

“Cô muốn đánh thức mọi người trong nhà, khiến họ cũng giống cô, không ngủ yên giấc sao?”

“Anh cũng biết tôi không ngủ yên giấc a! Vậy mà anh vẫn còn...”

“Bởi vì tôi muốn gặp em...” Thù Lăng Vân nói, trước khi cô kịp có phản ứng.

“Vậy anh còn quý nhiều tôi... Cái gì? Anh vừa nói cái gì?”

Kéo cánh tay của hắn xuống, cô vừa muốn mắng to, lại đột ngột ngừng lại, trong đầu quay mòng mòng, chính vì không tiêu hóa được câu hắn vừa mới nói, chỉ có thể sững sờ há miệng, một hồi lâu cũng không được một câu.

Thù Lăng Vân cảm thấy đáng vẻ này của cô cực kỳ đáng yêu! Hắn chăm chú nhìn đôi môi đỏ mọng của cô, không nhịn được nghiêng người, đem lửa nóng của chính mình áp lên đôi môi son của cô...

Hắn không nhanh không chậm, dịu dàng mê hoặc câu dẫn cánh môi đang run rẩy của cô, nhẹ nhàng gặm cắn đôi môi mềm mại, dây dưa trên học chiếc lưỡi dính hương không thuần thực của cô...

Bộ ngực mềm mại đầy đặn của cô dán chặt trên ngực hắn, cơ thể nhỏ nhắn cuộn tròn trong ngực hắn, mặc dù ngăn cách bởi lớp quần áo, nhưng nhiệt độ nóng bỏng trên cơ thể hắn vẫn làm cho cả người cô nóng lên.

Nhiệt độ thuộc về phái nam, thấm vào da thịt cô, sự xê lả hóa thành những cơn sóng vui thích, nhanh chóng xâm nhập vào trong cơ thể của cô.

“Ngô...” Quách Khả Du muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn rất cao lớn, thân thể bèn chắc, ngược lại ôm cô càng chặt hơn.

Một lúc lâu sau, đôi môi Thù Lăng Vân mới chậm rãi buông ra, ánh mắt sâu thẳm khó hiểu nhìn chăm chú vào cô gái bé nhỏ đang nằm trong lòng hắn.

Mới vừa rồi, hắn đang vội vàng xem xét vài công văn quan trọng mới fax từ Pháp sang, không hiểu tại sao, không thể nào ổn định tinh thần được, trong tâm trí hắn, tất cả đều là hình ảnh Quách Khả Du ăn mặc sang trọng thanh nhã trong bữa tiệc.

Không nghĩ tới, một Quách Khả Du hành động cử chỉ hàng ngày luôn ngênh ngang, nhưng vừa bước vào những nơi sang trọng, lại biểu hiện hoàn mỹ như thế.

Cả buổi tối, cô đều theo sát bên cạnh hắn, cùng với hắn giao thiệp, chào hỏi mọi người, kêu gọi hợp tác làm ăn giữa tập đoàn Lượng Bích Tư với các công ty buôn bán kinh doanh. Trang phục thanh nhã, phong thái phù hợp, khiến cô chiếm được không ít lời khen ngợi của mọi người.

Cô hôm đó so với thường ngày hoàn toàn khác biệt, dường như đã mê hoặc trái tim của hắn.

Đây là lần thứ mấy? Hắn không nhớ rõ! Chỉ biết mỗi khi nhìn thấy cô, ánh mắt hắn sẽ rất khó dời đi, trái tim cũng mơ hồ rung động.

Cho nên, một lần nữa hắn lại phá vỡ nguyên tắc công tư phân minh của chính mình, dành một căn phòng trong ký túc xá nhân viên của khu du lịch để cung cấp cho cô và mẹ cô, đồng ý ẹ cô quản lý mấy gian hàng trong khu mua sắm để bà kinh doanh, còn sắp xếp cho cô chức vụ trợ lý đặc biệt...

24h đồng hồ tùy thời gọi đến... Là vì muốn thỏa mãn lòng riêng của mình, hắn mong muốn khi mình muốn gặp cô thì cô sẽ ngay lập tức xuất hiện trước mắt hắn, về phần hai cô dưới mắt có một vòng đen sẫm, là ngoài dự đoán của hắn.

“Chuyện này có... Bao gồm... Trong hợp đồng... Sao?”

Quách Khả Du có chút hoang mang, đầu của cô dường như không thể suy nghĩ, cô không biết, có phải mỗi khi người đàn ông hôn sẽ khiến người ta mất hồn như vậy hay không, cô chỉ biết, khi Thù Lăng Vân hôn khiến cô gần như bị hòa tan...

Thù Lăng Vân dường như lúc nào thần thái cũng hồng hào, tỉnh táo và lý trí như vậy, nếu một người đang ngủ gật mà khi gặp hắn, liền tự động buông dao đầu hàng, khó trách hắn có thể lãnh đạo tập đoàn to lớn như vậy, ở trên thương trường có thể bách chiến bách thắng, bất khả chiến bại.

Buôn bán kinh doanh phát triển, nên công tác báo cáo cũng dài dòng, cho đến khi phía chân trời tờ mờ sáng, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chim hót chiêm chiếp, hội nghị chat webcam mới chấm dứt, mà Quách Khả Du đã sớm ở một bên ngủ đến bất tỉnh nhân sự.

“Có chuyện tôi nghĩ tốt nhất nên nói cho cậu biết...” Trên màn hình Tony muốn nói lại thôi.

Thù Lăng Vân nhướn mí mắt, “Vấn đề triển lãm hàng hóa mỗi năm?”

“Cậu đã sớm dự liệu được?” Tony hỏi ngược lại, hàng lông mày màu vàng nhướn lên, thở dài rất khoa trương: “Cậu thật lợi hại!”

Theo cuộc gặp mặt hàng năm của các công ty bách hóa ở Paris, việc chọn lựa một số nhà sản xuất hàng hóa, ví dụ như vật phẩm bằng da, trang sức, trang phục... Để mở cuộc triển lãm trọng thể, như vậy, chẳng những có thể sản xuất số lượng lớn, mà còn tạo ra cơ hội kinh doanh không giới hạn, cho nên, các nhà sản xuất lớn vì lợi nhuận khổng lồ, hàng năm chen chúc tham gia và mong muốn được triển lãm hàng hóa trong dịp này.

Năm nay do tập đoàn “Lượng Bích Tư” rút được phiếu đầu, nên các nhà sản xuất kinh doanh cảm thấy không cam lòng, có ai chịu chấp tay nhường bạc trắng cho người ta? Cho nên tìm đến các phần tử bất lương trong thế giới ngầm, muốn động tay động chân ở triển lãm, ép Lượng Bích Tư tự động bỏ cuộc rút lui.

“Trước khi tôi rời khỏi Pháp, đã nghe nói có người muốn ép chúng ta bỏ cuộc...” Giọng điệu của Thù Lăng Vân rất bình thản, vẻ mặt, phong thái cũng không thay đổi, ánh mắt sâu đen lóe ra ánh sáng khó hiểu, “Hơn nữa, có người dự tính muốn thu mua cổ phần của tập đoàn.”

Lăn lộn trên thương trường vài năm, hắn đã nhìn thấy rất nhiều loại người, muôn hình muôn vẻ, từ lâu đã xem như rất bình thường rồi. Lợi ích đứng đầu, có mấy ai có thể may mắn thoát khỏi, vì ích lợi của bản thân, những người đó chuyện gì cũng làm ra được.

“Sáng sớm nay, công ty nhận được một lá thư đe dọa, nội dung là muốn chúng ta rút lui khỏi buổi triển lãm đặc biệt này, chúng tôi nói không thể để lộ ra ngoài, nếu không, sẽ không khách khí với chúng ta.” Tony nghiêm túc nhìn hần, thay đổi kiểu cười bình thường thành tức giận mắg, “Cậu là người phụ trách, cậu phải quyết định nên làm như thế nào.”

“Đem lá thư đe dọa đó đốt đi, tất cả cứ theo kế hoạch mà tiến hành... Còn nữa..., đừng để tổng tài điều hành biết” Thù Lăng Vân rất để ý đến cảm nhận của cha mẹ.

“Tôi cũng nghĩ thế, tổng tài điều hành đã lớn tuổi, không chịu nổi kinh sợ.” Tony lầu bầu: “Chỉ có điều, tôi lắm mồm nói thêm một câu á! Đối phương không phải là người thiện lương, có thể sẽ trực tiếp tìm cậu, trực tiếp gây áp lực cho cậu, cậu phải cẩn thận!”

Thù Lăng Vân thoáng chút dăm chiêu gật đầu, đưa tay muốn cầm danh sách các nhà sản xuất kinh doanh, lại phát hiện một bàn tay trắng mịn đang đè ở phía trên.

Quách Khả Du đang ngủ rất say, lại còn ngáy rất to!

Hần không chút suy nghĩ liền buông danh sách bị công gấn chặn không rút nữa, ánh mắt sâu đen khó hiểu, nhìn thật kỹ cô gái bé nhỏ đang chìm trong giấc ngủ mê.

Hần dùng ngón trỏ cuốn tròn một lọn tóc của cô, ngón tay vuốt ve, động tác rất nhẹ, rất chậm, rất dịu dàng, vô cùng yêu thương nhìn khuôn mặt cô đang chìm vào giấc ngủ.

Cô đang ngủ rất say, tính tình bướng bỉnh, ngoan cố đều biến mất không còn dấu vết, bây giờ, cô đẹp giống như những ngôi sao đêm.

Thù Lăng Vân lặng lẽ nhìn Quách Khả Du, bỗng dưng khóe miệng nở một nụ cười nhẹ bí ẩn.

Hần quyết định, kiếp này, cô sẽ là người phụ nữ của hần!

Đầu kia màn hình Tony kinh ngạc nhìn mọi việc đang diễn ra trước mắt, lịch sự không hỏi nhiều, chỉ nhường lông mày, liếc mắt nhìn người đẹp đang ngủ một cái, trong lòng suy đoán quan hệ của hai người.

“Đúng rồi, tôi nghe nói chuyện mảnh đất kia đã được giải quyết, tôi nghĩ cậu phải tăng tốc lên, tính tới ngày dự kiến khai mạc, chúng ta không còn nhiều thời gian lắm!”

“Đất?” Vừa nghe đến chữ “đất”, Quách Khả Du đang ngủ say trong nháy mắt liền tỉnh táo lại.

“Không có quan hệ gì với em.” Giọng điệu của hần giống như muốn trấn an cô mèo con đang nôn nóng.

“Tại sao không có quan hệ với tôi?”

“Đừng quên hợp đồng của chúng ta, mảnh đất kia đã không còn liên quan đến em, cho nên quyết sách của công ty tốt nhất em không nên can thiệp.”

Hần hướng màn hình làm một động tác, Tony có vẻ hiểu ý nên nở nụ cười giả hoạt, ngay sau đó tắt hệ thống, màn hình trong nháy mắt trở nên tối đen như mực.

“Đó.” Quách Khả Du bĩu môi, không nói chuyện nữa.

“Em đến phòng tôi nghỉ ngơi một chút đi, tối sáng, chúng ta sẽ cùng nhau đến công ty.”

Dứt lời, Thù Lăng Vân cởi áo choàng tắm xuống, tiến vào phòng tắm.

Tuy trên người hần vẫn còn chiếc quần soọc, nhưng khi nhìn thấy một màn này, cô vẫn không nhịn được mà đỏ cả mặt, cho đến khi hần từ phòng tắm bước ra, cô vẫn ngồi tại chỗ, đỏ mặt ngây người.

“Em có cần đi vào tắm rửa không? Nhìn em vừa rồi ngumồ hôi toát khắp người.”

Lời nói của hần khiến cô đang ngây ngẩn tỉnh táo trở lại, cô nhìn thấy ở hông của hần chỉ vây quanh một cái khăn lông không thể nào nhỏ hơn được nữa, cái áo choàng tắm mới vừa đây đâu rồi?

“Không... Không cần... Tôi...”

“Đây là mệnh lệnh.” Thù Lăng Vân khẽ nhú lông mi.

“Đáng ghét!”

Quách Khả Du ghét nhất hần dùng bốn chữ này để quở trách cô, cô cầm giận bước vào phòng tắm, sau khi cài khóa cửa, cô vận vòi hoasen bắt đầu tắm.

Đáng ghét! Hần cho rằng trong tay hần nắm giữ hợp đồng, thì có thể vênh mặt hất hàm sai khiến cô sao? Ách... Hình như đúng là như vậy không sai á! Chỉ có điều, hần không thể thỉnh thoảng có thái độ tốt hơn một chút sao? Như vậy, cô làm chuyện gì cũng có thể cam tâm tình nguyện một chút nha!

Hừ! Cô thật tức chết mà, tức chết mà, tức chết mà!

Bên trong phòng làm việc của tập đoàn Lượng Bích Tư, mọi người đều cúi đầu vào công việc, từ ban ngày cho đến khi màn đêm buông xuống.

Giờ phút này, trong phòng làm việc lớn như vậy, đôi mắt Thù Lăng Vân căng thẳng nhìn chòng chọc màn hình Computer, vừa dùng điện thoại nói chuyện, vừa dùng ngón tay lật tập tài liệu.

Quách Khả Du bắt đầu hoài nghi người đàn ông này có phải không cần nghỉ ngơi hay không, từ khi cô bắt đầu đi làm tới nay, người đàn ông này trước sau đều miệt mài làm việc khổ cực, nhưng trên gương mặt tuần tút kia, chưa bao giờ biểu hiện ra bất kỳ một vẻ mệt mỏi nào.

“Cần tôi giúp một tay không?”

Quản lý Lưu An Vinh vừa lúc vào đưa tài liệu cho Thù Lăng Vân, trùng hợp gặp cô ở ngoài cửa, trên mặt lập tức nở nụ cười, giành lấy chồng tài liệu chất cao trong tay Quách Khả Du.

“Không cần, tôi làm là được rồi.” Quách Khả Du cười cười, cầm lại tập tài liệu của mình, tự mình bước vào phòng làm việc của tổng tài.

“Về sau không cần chất cao tài liệu như thế, em mang không nổi.” Thấy cô đi vào, Thù Lăng Vân lập tức cúp điện thoại trong tay, đi tới bên cạnh cô, ôm lấy chồng tài liệu.

Hần dựa vào cô rất gần, cổ tình ghé vào bên tai cô nói chuyện, hơi thở ấm áp phả lên mái tóc của cô.

Nhịp tim của cô đột nhiên tăng nhanh, âm thanh trầm ấm phớt qua vành tai của cô mang đến cảm giác khác thường, theo hơi thở nóng bỏng của hần thấm vào từng mạch máu của cô, lồng ngực cô nóng lên, gương mặt mềm mại càng thêm nóng đỏ, tay chân cũng bắt đầu trở nên không nghe lời...

“Anh...” Quách Khả Du hoảng hốt thối lui một bước, cô biết, nếu không rời đi, sợ rằng cô sẽ gặp phải “nụ hôn của Sói”

Cô bắt đầu hoài nghi trên người Thù Lăng Vân có chứa vi khuẩn (virus) nào đó hay không, nếu không vì sao khi hần đến gần cô thì cô trở nên cực kỳ nhạy cảm, ánh mắt của hần, giọng điệu của hần, thậm chí thỉnh thoảng hần quăng tới mấy tiếng cười khê, cũng sẽ khiến nhịp tim cô nảy lên.

Ồi, ông trời! cô đang suy nghĩ gì thế?

Quách Khả Du cố gắng khắc chế chính mình, muốn dời lực chú ý chuyên tâm vào công việc, tránh ình suy nghĩ lung tung lẫn lộn nữa, song, quyết tâm của cô không tới ba giây đã bị đánh cho sụp đổ.

Một cô gái ông ẹo đẩy cửa phòng làm việc, Quách Khả Du nghi ngờ ngẩng đầu lên, tò mò xem đó là nhân viên phòng nào mà cũng có số khổ giống mình, đã quá nửa đêm rồi, vẫn còn phải làm thêm giờ?

“Anh Vân, anh thật là hư đó! Tại sao qua Đài Loan mà cũng không nói với người ta một tiếng?”

Thì ra là Lưu An Ny đã đuổi theo đến Đài Loan rồi!

“Annie? Em đến từ lúc nào? Sao không có gọi cho quản lý Lưu báo cho anh biết một tiếng, anh sẽ cử người ra sân bay đón em.”

Thù Lăng Vân ngừng công việc lại, ngẩng đầu lên, trên mặt thoáng qua một tia mắt tự nhiên, nhưng rất nhanh che dấu đi, “Khả Du, giúp tôi rút một ly cà phê tới đây.”

“Vâng” G Quách Khả Du có chút vị chua.

“Trời ơi! Đã mấy giờ rồi? Còn uống cà phê cái gì? Em muốn uống nước cam tươi!”

Lưu An Ny đi trên đôi giày cao gót 10 phân, đi tới cạnh Thù Lăng Vân, ngồi lên trên đùi Thù Lăng Vân.

Nhìn thấy cảnh này khiến hũ giấm chua trong lòng Quách Khả Du như có lửa đốt.

“Nước cam sao? Dưới lầu có đại lí bán 24/24h, tôi sẽ trở về rất nhanh.” Quách Khả Du xoay người lại, dùng ánh mắt hung dữ nhìn trừng trừng Thù Lăng Vân.

Ánh mắt Thù Lăng Vân liếc về hướng Quách Khả Du, sắc mặt của cô... Dường như có chút khó nhìn.

“Tôi đi cùng cô, đột nhiên tôi muốn ăn sandwich.” Thù Lăng Vân chuẩn bị đứng lên, lại bị hai tay Lưu An Ny ôm cổ.

“Anh Vân, để cô ấy đi! Dù sao cô ấy cũng là trợ lý đặc biệt của anh, nói một cách thẳng thừng, chẳng qua chỉ là nữ giúp việc của anh mà thôi!”

“Tôi không phải là nữ giúp việc, tôi là ‘trợ lý đặc biệt’!”

Nụ cười trên mặt Quách Khả Du càng ngày càng nhạt, bàn tay đã siết chặt thành nắm đấm.

“Oa! Tức giận à nha?” Lưu An Ny đứng lên, giọng nói thê thếp chỉ vào Quách Khả Du nói: “Tốt nhất là cô nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu không, tôi sẽ gọi anh Vân xào cô như xào mực.”

“Annie!”

Thù Lăng Vân cũng chịu không nổi việc cô cố tình gây sự, hẳn có thể coi Quách Khả Du như nữ giúp việc riêng của hẳn, nhưng là người khác thì không thể được, cô ta cũng không được!

“Không sao, tôi không có ‘uất ức’ gì.” Quách Khả Du nhìn Thù Lăng Vân nói, cố tình nhấn mạnh hai từ cuối.

“Tôi có thể thấy cô thực sự không ‘uất ức’.” Hẳn cũng cường điệu nhấn mạnh hai chữ cuối cùng.

Quách Khả Du len lén nắm chặt quả đấm, thừa lúc rót nước cho hẳn, dùng đôi giày cao gót xinh đẹp, dùng sức rất mạnh giẫm lên đôi giày da sáng bóng của hẳn.

Gót giày bằng gỗ cao nhọn, đâm thật sâu thật sâu vào mũi giày nam giới, Thù Lăng Vân được phục vụ bằng cực hình tàn khốc, phát ra một tiếng kêu rên.

“Anh Vân, sao thế?” Lưu An Ny dùng ánh mắt kỳ lạ hỏi thăm hẳn

“Không có... Không có, mới vừa không cẩn thận bị xetăng cán qua, hơi đau một chút.”

“Nơi này làm gì có xe tăng?” Lưu An Ny không hiểu nhìn Thù Lăng Vân.

Xe tăng? Ý Thù Lăng Vân nói dáng người của cô giống như xe tăng sao?

Cô tức giận lông mày dựng đứng hết lên, đôi mắt quả hạnh tròn, không nhìn được tăng thêm lực vào gót chân, cố tình đem tất cả trọng lượng cơ thể đè lên gót giày, lưng quay về phía Lưu An Ny, nét mặt lộ rõ vẻ tức giận.

Thù Lăng Vân mím đôi môi mỏng lại, cố gắng khắc chế không kêu đau. Hẳn không muốn chọc giận cô nữa, chỉ là thông thả ung dung ngả về phía trước, ghé sát vào lỗ tai cô nói nhỏ ——

“Em ‘không cẩn thận’ dẫm lên chân tôi.”

“Thật là xin lỗi, tôi ‘không cố ý’, tôi xuống lầu mua nước cam cho cô Annie.”

Quách Khả Du nhìn bộ dáng của Thù Lăng Vân, có vẻ đắc ý nâng môi đỏ mọng lên, ngay sau đó đi ra khỏi phòng làm việc, mua thức uống cho Lưu An Ny.

Trong phòng làm việc, Lưu nũng nịu nhìn Thù Lăng Vân nói: “Thì ra trong phòng làm việc của anh dấu diếm một nữ thư ký xinh đẹp, hèn chi vui đến quên cả trời đất!”

Thù Lăng Vân không trả lời, thật ra thì hẳn căn bản không quan tâm đến cô.

“Annie, em xuống máy bay lúc mười giờ, nhất định rất mệt mỏi, để anh kêu tài xế đưa em đến khách sạn nghỉ ngơi.” Hấn nhấn bàn phím điện thoại nội bộ, “Sáng mai ta còn có mấy cuộc họp, không có thời gian đến gặp em.”

“Tại sao em mới vừa đặt chân lên đất nước này, anh đã muốn đuổi em đi? Anh thật không có lương tâm à! Chỉ khổ cho em từ nước Pháp xa xôi tới tìm anh.”

Nói xong, Annie cứ nhiên khóc thút tha thút thít, giống như Thù Lăng Vân bạc bẽo phụ nghĩa cô ta, đây là một cảnh mà vừa lúc đi mua thức ăn trở về Quách Khả Du thấy được.

“Nước cam cùng sandwich mua về rồi!”

Quách Khả Du oán hận đem thức uống dùng sức ném lên bàn, phát ra một tiếng phịch.

“Sao thế? Bảo cô mua chút đồ, không vui à?” Annie tức giận lại ra vẻ đại tiểu thư, bắt đầu dạy dỗ Quách Khả Du: “Chẳng qua chỉ là một cô đưa tài liệu, nghe điện thoại mà thôi, cô thật đúng là, cô cho rằng cô là trợ lý đặc biệt của tổng tài, thân phận đặc biệt khác nhau sao?”

Quách Khả Du giận quay đầu muốn đi khỏi, nhưng Annie lại cố ý không buông tha tiến tới chặn ở trước mặt cô.

“Tôi đang nói chuyện mà cô dám đi? Cô có biết tôi là ai hay không?” Hai tay Annie chống eo, rất giống mẹ Dạ Xoa.

“Cứ xem như cô là phu nhân của Tổng tài, cũng không thể nhục mạ tôi như vậy!”

Quách Khả Du đẩy Lưu An Ny ra, ánh mắt tủi hờn nhìn trừng trừng Thù Lăng Vân. Cô hận hấn để cho người khác chà đạp lên lòng tự trọng của cô như thế!

“Mặc dù hiện tại tôi không phải là vợ của anh Vân, nhưng mà rất nhanh sẽ là như thế.” Lưu An Ny dương dương đắc ý thị uy.

Ánh mắt Quách Khả Du nhanh chóng lóe lên tia lửa, cô giận dữ nhìn chằm chằm Thù Lăng Vân.

“Annie, em ồn ào đủ chưa? Tài xế đã đợi em dưới lầu, em đến khách sạn nghỉ ngơi trước đi.”

“Em không muốn đến khách sạn nghỉ ngơi, em muốn anh theo em!” Annie dậm chân.

“Đủ rồi!” Thù Lăng Vân lạnh lùng nói, “Đáng lẽ cô không nên về đây, ngày mai tôi sẽ rời khỏi Đài Loan, khiến cô không thể tìm được tôi!”

Một chiều này quả nhiên có hiệu quả, Annie chỉ đành phải ngoan ngoãn nghe lời, vịn vịn vòng eo rời khỏi phòng làm việc, lúc đi ngang qua Quách Khả Du, cô ta lạnh lùng “Hừ” một tiếng, sau đó mới không cam tâm tình nguyện rời đi.

“Anh thật đúng là có mầm mống chơi bời trăng hoa, khắp nơi đều có người ngưỡng mộ anh, hiện tại người ta đã đuổi kịp tới Đài Loan rồi!”

“Ghen sao?” Hấn hỏi, trái tim có cổ vui sướng mơ hồ dâng lên.

“Không hề!”

“Em có!”

“Không có!”

Quách Khả Du giận dữ bỏ lại tài liệu, xoay người rời đi.

Trong phòng làm việc chỉ còn Thù Lăng Vân đang đắc đắc, trước khi cô bước vào thang máy, hấn nói thêm một câu ——

“Giúp anh mua lại một ly cà phê.”

“Ma quỷ!”

”

5. Chương 5

Kết Hôn Với Tổng Giám Đốc - Chương 05

Chương 5

Quách Khả Du bắt đầu chạy xuống dưới lầu, giúp Thù Lăng Vân mua ly cà phê, khi cô mua xong cà phê, vội vã chạy tới cửa thang máy thì thang máy sớm đã khép lại.

“Đáng chết!”

Cô âm thầm la một tiếng, đột nhiên phát hiện, đã trễ thế này còn ai tới công ty nữa? Cô ngẩng đầu lên, nhìn tầng lầu mà thang máy dừng lại, chính là phòng làm việc của Thù Lăng Vân!

Đột nhiên, một dự cảm chẳng lành thoáng qua tâm trí, cô hoảng loạn ấn phím lên lầu...

Khi thang máy mở ra, cô liếc thấy mấy bóng đen nhanh chóng đi vào phòng thư ký, khiến cô lập tức cảnh giác rằng có chuyện kỳ lạ.

Cô chậm rãi đi về phía trước, cầm tay nắm cửa phòng thư ký, vặn mở ra ——

Năm người đàn ông áo đen vừa nghe có thanh âm mở cửa, tất cả đều xoay người lại, vẻ mặt có chút khẩn trương.

Nhưng, đến khi bọn họ định thần nhìn lại, phát hiện đi tới là một cô gái xinh đẹp thì vẻ khẩn trương trên mặt năm người thoáng chốc biến mất, thay vào đó, là những tiếng cười gằn không có ý tốt.

“Thật không nghĩ tới, đang làm công việc buồn bực muốn chết này, lại có chương trình giúp vui!” Một người đàn ông áo đen trong số đó nhìn chằm chằm vào Quách Khả Du, ánh mắt này, giống như muốn nhìn thấu qua dáng người uyển chuyển của cô.

“Đi ra khóa cửa, tránh cho có người đi vào.” Người đàn ông áo đen có vẻ là chỉ huy ra lệnh.

“Công việc chính quan trọng hơn, trước hết đem con bé này trói lại, chúng ta đi vào xử lý tên Thù đó trước đã.”

Quách Khả Du trợn to hai mắt, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn năm người đang đứng trước mắt.

Ông trời nha!

Không nghĩ tới trong phim ảnh thường thường thấy những đoạn ngắn, cứ nhiên bây giờ sự thật lại xảy ra trước mắt cô! Hiện tại việc cô phải làm là nhanh chóng thông báo cho Thù Lăng Vân đang trong phòng làm việc.

“Cứu mạng a...” Cô mở miệng kêu to, hy vọng có thể khiến Thù Lăng Vân đề cao cảnh giác.

Có điều là, năm người đàn ông áo đen này cứ nhiên không sợ cô kêu cứu, ngược lại cười nhạt vài tiếng, nghiêm chỉnh tản ra, một người kèm chặt Quách Khả Du, những người còn lại tới chặn ở cửa, chuẩn bị trong thời gian ngắn nhất thực hiện xong yêu cầu của chủ, bắt cóc tổng tài tập đoàn Lượng Bích Tư.

Không lâu sau, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, cửa phòng làm việc của tổng tài được mở ra, bởi vì đưa lưng về phía ánh sáng nên bóng dáng cao lớn của Thù Lăng Vân có vẻ vô cùng khổng lồ, thoáng chốc trấn áp mọi người, bao gồm cả Quách Khả Du.

Đôi mắt tối đen của hắn lóe lên những cảm xúc không tên, tầm mắt sắc bén xoay một vòng rồi dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hoảng sợ của Quách Khả Du, không khí thù địch bắt đầu nổi lên.

“Mấy vị đêm khuya tới chơi, có gì chỉ bảo sao?” Giọng nói của h bình tĩnh mang theo mấy phần lạnh lùng, khiến tất cả những người hiện diện vô thức nổi hết da gà.

“Chỉ vì nhận sự ủy thác của người, muốn mời anh đình chỉ mát, tạm thời nghỉ ngơi một thời gian.”

Tên áo đen dẫn đầu dù sao cũng là người lãnh đạo, hấn rất nhanh liền khôi phục thần sắc tỉnh táo, vén áo khoác lên, lộ ra một khắnsúng bên hông, muốn Thù Lăng Vân ngoan ngoãn hợp tác, nếu không kết quả không thể lường trước được.

“Xem ra, có người không muốn tôi quay về Pháp...” Thù Lăng Vân lập tức đoán ra, chuyện này có liên quan đặc biệt đến việc tổ chức triển lãm công ty bách hóa.

Những tên áo đen đứng cạnh tên thủ lĩnh dường như có chút không kiên nhẫn: “Xin mời Thù tiên sinh đừng làm khó dễ cho chúng tôi, xedang ở dưới lầu, hãy ngoan ngoãn đi theo chúng tôi!”

“Đúng a! Mau mau giải quyết xong công việc, tôi muốn tìm một nơi, có thể cùng cô bé xinh đẹp này hàn huyên một chút.” Một tên trong đám áo đen đó cất tiếng cười dâm dăng, còn động tay động chân sờ lên vòng eo mềm mại của Quách Khả Du.

Cơn tức giận đang chứa đầy bụng của Quách Khả Du nổi lên, cô đang lo không có nơi phát tiết, tự nhiên bây giờ lại gặp gỡ đám người hung ác này, mặc dù cô không biết võ thuật chính thống là cái gì, nhưng dù chỉ học qua mấy chiêu thức mà các cô gái dùng để phòng thân, cũng đã từng vài lần đoạt giải xuất sắc, mấy tên ngu ngốc không biết sống chết này gặp gỡ cô, coinhư bọn chúng gặp xui xẻo!

Quách Khả Du mặt không biến sắc nâng bàn tay nhỏ bé lên, thuận thế đem cà phê đang cầm trong tay hất ra ngoài, cà phê nóng hổi kẻo lè trên không trung thành một đường vòng cung, chính xác rơi vào cái miệng của tên áo đen vừa thốt ra những lời nói dâm dăng.

Tên kia bị phỏng oa oa kêu to, gương mặt lập tức trở nên đỏ bừng, không biết là bị phỏng đỏ lên, hay là bởi vì giận tím mặt mà đỏ lên.

Hắn không có nghĩ đến cô gái nhỏ bé này lại dám phản kháng, tức đến gần như phát điên.

“Gái điếm thú! Tao không xé mày ra thì không chịu được.”

Quách Khả Du đứng ngay ngắn lại, hừ lạnh một tiếng, xoay người, nhắm ngay phần bụng của hắn, hung hăng đá ra.

Chỉ thấy một giây trước vẻ mặt hắn còn dữ tợn lưumanh, trong nháy mắt liền thay đổi thành ngây ngất mê mê, giống như con gián chết ngồi phịch trên mặt đất, còn không ngừng phát ra tiếng rên rĩ.

“Về sau tát vào miệng cho sạch sẽ!” Quách Khả Du cảnh cáo nói, đột nhiên phát giác mắt cá chân là lạ, cô cúi đầu thoáng nhìn, tiếp theo như rụng mảy, “Hồng bét, mình quên chân trái không thể dùng lực, ai da! Mắt cá chân của tôi vừa sưng...”

Cô ngồi xổm người xuống, vuốt ve mắt cá chân của mình đang sưng to lên.

“Có nặng lắm không?” Thù Lăng Vân lập tức bước nhanh tới về quan tâm.

“Không có gì đáng ngại, là bệnh cũ.”

“Em không việc gì là tốt rồi, tiền thuốc thang ghivào tài khoản công ty, nghỉ ngơi đi, những người này, để anh dọn dẹp là được rồi.”

Thù Lăng Vân thận trọng đỡ Quách Khả Du ngồi xuống một bên, dường như hoàn toàn không đem đám người áo đen quanh mình để vào trong mắt.

“Mẹ nó, đừng xem thường người khác!” Hành động của hấn lập tức chọc giận mọi người.

Tên cầm đầu rút khắnsúng bên hông ra, chĩa về hướng Thù Lăng Vân, dự định trói con dê béo này lại, đi đổi lấy tiền.

“Lăng Vân, cẩn thận!” Quách Khả Du kêu lên.

Chỉ thấy Thù Lăng Vân nhanh chóng xoay người, đá vào súng của tên kia, tiếp theo, nghe cách một tiếng, khắnsúng rơi xuống, tên áo đen cũng nhanh chóng nằm co quắp trên mặt đất.

Những tên áo đen còn lại hoàn toàn không có nghĩ đến hấn là người luyện võ, liếc nhìn nhau, chần chừ một chút, rốt cuộc vẫn không chống cự lại được sự căm đồ của tiền bạc, cần rằng lao về phía Thù Lăng Vân.

Trả lại?!

Lông mày Thù Lăng Vân khẽ cau lại, vung liên tục mấy quyền, hai ba lần liền đem ba tên kia đánh nằm dài trên mặt đất, tiếng gào khóc vang lên không ngừng.

Hắn gầy gầy những sợi tóc trước trán bởi vì đánh nhau mà xốc xếch, thái độ nhàn nhã cùng tiếng gào khóc dưới đất hình thành một bức tranh đối lập rõ ràng.

“Em không sao chứ?” Xoay người, Thù Lăng Vân mỉm cười hỏi thăm Quách Khả Du, sau đó bàn tay nhẹ nhàng lướt qua eo cô.

“Không sao...”

Bên ngoài cửa sổ máy bay, ánh trăng lấp lánh rơi rớt như một rương đá quý bị lật đổ.

Bên trong buồng máy bay, tiếp viên hàng không bắt đầu đưa thức uống, đệm, cơ trưởng máy bay dùng Anh ngữ nhắc nhở địa điểm đến của hành trình này và thời gian bay cần thiết.

Quách Khả Du ngồi cạnh cửa sổ, bàn tay nhỏ bé chống cằm, một đôi mắt to ngập nước có chút hoang mang nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Thù Lăng Vân ngồi bên cạnh cô, từ khi lên máy bay vẫn trầm lặng không nói. Hắn hơi ngửa đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi, đôi tay nhẹ nhàng đặt ở hai bên tay vịn, hai chân bắt chéo nhau, phong thái thoải mái giống như ngồi trong phòng khách nhà mình.

Vì cuộc triển lãm đặc biệt, hắn phải ngàn dặm xa xôi quay về Pháp, tự mình xử lý tất cả mọi vấn đề của buổi triển lãm đặc biệt, căn cứ vào hợp đồng công việc, tự nhiên cô cũng phải đi theo.

Lúc trước mấy tên bắt cóc bị đánh cho sưng mặt sưng mũi, dưới sự thẩm vấn của Thù Lăng Vân, thừa nhận là có người ột khoản tiền thưởng rất lớn, muốn bắt cóc hắn, ngăn cản buổi triển lãm đặc biệt diễn ra, cũng nhân tiện răn đe Thù Lăng Vân, khả năng sẽ có lần bắt cóc sau phát sinh.

Nghĩ tới tính mạng của Thù Lăng Vân lúc nào cũng có thể bị uy hiếp, cô không khỏi lo lắng cho hắn. Về phần tại sao lại lo lắng cho hắn? Cô cũng không nghĩ ra được nguyên nhân.

“Em đang vò nát cuốn tạp chí.” âm thanh lưỡi biếng vang lên bên tai cô.

Chỉ trải qua vài chục phút ngủ thiêm thiếp, mà sự mệt mỏi trên mặt Thù Lăng Vân đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

Mạch suy nghĩ đang dạo chơi của Quách Khả Du liền quay trở lại, mới phát hiện mình suy nghĩ đến mức mê mẩn, đến nỗi tạp chí trong tay sớm bị cô vò đến nhăn nhúm.

“Anh có biết ai đang làm trò quỷ hay không?” Cô mở to hai mắt, nhìn chằm chằm Thù Lăng Vân, hỏi.

Đôi mắt sau chiếc kính gọng vàng trở nên trong suốt: “Lần này tham gia cạnh tranh các nhà sản xuất và cửa hàng tư nhân đã vượt quá con số một trăm, tổng số cổ đông dự đoán cũng hơn một ngàn người, thêm vào đó là số nhân viên của bọn họ...”

“Đủ rồi! Em hiểu!” Cô hơi nắm được tình hình, “Ý của anh là, người đồng ý bỏ tiền bắt cóc anh, nhiều đến đếm không hết sao?”

“Thương trường như chiến trường, thủ đoạn làm ăn của mỗi người khác nhau.” Thù Lăng Vân kín đáo trả lời.

Vì lợi ích cá nhân, có vài người có thể bất chấp hậu quả, chuyện vừa xảy ra chỉ là “chút lòng thành”, những chuyện lớn hơn hẳn đều đã gặp, chỉ có điều bản thân là một người làm ăn, nếu như không thể bình tĩnh đối phó với mọi chuyện, thì căn bản hắn không thể tồn tại đến bây giờ.

Quách Khả Du thở dài, “Làm ăn thật đúng là không dễ dàng gì!”

Cô cũng hiểu manh mối không nhiều, nghi phạm lại nhiều như sao trên trời, tạm thời tìm chưa ra thủ phạm đứng phía sau, nên cũng chỉ có thể yên lặng xem xét biến hóa.

Dù sao, nhiệm vụ lần này không thành công, nếu như đối phương thật sự cố ý muốn phá hoại, thì sẽ lộ cái đuôi hồ ly ra ngay!

“Nói đi thì nói lại, lá gan của anh thật đúng là lớn, biết rõ ràng có người muốn bắt cóc anh, nhưng vẫn kiên quyết phải về Pháp.” Cô có chút sợ nói.

Đêm đó nếu không có Thù Lăng Vân, không biết mình có toàn thân mà rời khỏi đó hay không?

“Nói đến đây anh mới nhớ tới, không nghĩ tới miếng võ phòng thân của em lại luyện tốt như vậy!” Hấn nhìn nhất cử nhất động của cô, thanh âm mềm mại vô cùng, “Anh nghĩ, em đã đủ năng lực làm vệ sĩ riêng của anh, tùy lúc tùy chỗ có thể giúp anh rồi.”

“Ý của anh là, lượng công việc của em lại tăng lên? Có tăng lương hay không? Lần trước tiền thuốc thang em còn chưa có tính với anh đấy! Sau này trở về em mới phát hiện, đôi giày cao gót cũng hư, đôi giày này trị giá 2500 đồng đấy!”

Thù Lăng Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, “Anh sẽ không bạc đãi em.”

Cô hài lòng gật đầu một cái, ngay sau đó lấy Notebook ra, giúp Thù Lăng Vân chỉnh sửa lại tài liệu.

“Cám ơn anh.”

Thù Lăng Vân liếc nhìn cô một cái, sau đó lấy ra một tập văn kiện, dường như hần mãi mãi không làm hết việc.

Bóng đêm càng ngày càng đậm, ngoài cửa sổ chỉ còn lại một mảng tối đen như mực, rất nhiều hành khách cũng tắt đèn xem báo, hoặc tiến vào mộng đẹp.

Mặc dù chỗ ngồi khoang thương gia tương đối rộng rãi, nhưng so ra sự thoải mái vẫn thua giường nhà mình, Quách Khả Du khi ngủ cảm thấy đau nhức, không ngừng xoay chuyển bên phải rồi lại bên trái, tìm không ra tư thế ngủ khiến cô có cảm giác thoải mái.

Trong khoang máy bay, ánh đèn càng ngày càng mờ, khi ánh mắt mông lung của cô mở ra thì lại phát hiện Thù Lăng Vân bên cạnh vẫn còn ở vị trí đầu chăm chú pano quảng cáo buổi triển lãm đặc biệt.

Hần dường như nhận thấy cô không thoải mái, đột nhiên ngẩng đầu lên, khóe miệng vẫn cong lên một đường cong cười như không cười.

“Quá nửa đêm rồi, lạnh không?”

“Vâng, có chút.”

Lông mi của cô rung động, nhắm mắt lại lần nữa, không lâu sau, cảm thấy hần quan tâm cởi áo khoác ra, đắp lên hai vai trần của cô.

Có lẽ do không thường đi máy bay, nên quần áo ấm của Quách Khả Du cất hết trong vali. Thù Lăng Vân thì ngược lại, bởi vì thường bay tới bay lui khắp châu u vì công tác, nên lúc nào cũng sẵn sàng một cái áo khoác, lúc này vừa vặn cần dùng đến.

“Dựa vào vai anh ngủ đi!”

Thù Lăng Vân nhích người ghé sát tai cô nói khẽ, bàn tay đầy ấm cùng lúc kéo đầu cô dựa lên vai mình, để cô có thể nằm thoải mái một chút.

Quách Khả Du mặc dù ngủ mơ màng, nhưng biết động tác như thế là quá mức thân mật, cô hé miệng muốn phản kháng thì đầu ngón tay người đàn ông đã di chuyển đến sau đầu cô, nhẹ nhàng giúp cô xoa bóp cái cổ.

“Xuyt ——” Ngón tay hần đặt lên đôi môi mỏng, nói nhẹ nhàng: “Vừa xuống máy bay thì phải lập tức bắt đầu công việc, em nên nhân cơ hội này nghỉ ngơi chút đi!”

Bàn tay đang xoa bóp trên cổ cô, lặng lẽ di chuyển đến khuôn mặt, đầu ngón tay mang theo vết chai nhẹ nhàng phớt qua đôi mắt, gò má, rồi đôi môi đỏ mềm mại quyến rũ của cô...

“Uhm...” Cô vô ý thức khẽ rên, khuôn mặt nhỏ bé rúc vào bên cổ của hắn, giống như một cô mèo nhỏ ham ngủ nhẹ nhàng ma sát, hấp thụ mùi hương vừa xa lạ vừa quen thuộc này.

Ánh mắt Thù Lăng Vân trở nên vô cùng dịu dàng, đó không phải là cảm xúc hắn vẫn ngày ngày thường thấy, mà là sự dịu dàng rất thật.

Hắn chậm rãi cúi đầu, làn môi nhẹ nhàng ma sát bên tai cô, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Khả Du, anh không có ý định thả em đi nha.”

Thời tiết mùa hè ở Paris nhẹ nhàng, mát mẻ và lãng mạn hơn, so với thành phố Đài Bắc bận rộn có sự khác biệt rất lớn.

Quách Khả Du theo Thù Lăng Vân đi ra đại sảnh phi trường De Gaulle, bên ngoài đã có người đang chờ từ sớm.

Chờ họ là một người đàn ông trang phục chỉnh tề, đeo găng tay trắng, từ đồng phục đến thái độ đều là cẩn thận kỹ lưỡng, ngay cả tư thế đứng bên cạnh xe, cũng giống như bức tượng điêu khắc.

Nhìn thấy hai người Thù Lăng Vân, người đàn ông lập tức mở cửa xe cho họ.

“Không nghĩ tới kiểu cách đón anh cũng thật long trọng!”

Quách Khả Du ngồi vào trong xe, lập tức chắc lưỡi hít hà vì nội thất sang trọng bên trong, thậm chí cô còn có thể thoải mái dang chân gác chân!

“Đây là hứng thú của Tony, hắn là dòng dõi quý tộc, nên đặc biệt thích phô trương hào nhoáng như vậy.” Thù Lăng Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, ra hiệu cho tài xế lái xe.

“Dòng dõi? Cũng không phải là chó đi!” Quách Khả Du le lưỡi, búng bình nhạo báng.

“Đừng nói lung tung.”

Thù Lăng Vân nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Quách Khả Du, trong tình cảnh có người thứ ba, động tác thân mật như vậy, khiến khuôn mặt nhỏ bé của Quách Khả Du khẽ nóng lên.

Xe chạy rất nhanh đến trụ sở chính của tập đoàn Lượng Bích Tư ở Pháp, không giống với nơi làm việc đơn giản ở Đài Bắc, nội thất của tập đoàn Lượng Bích Tư ở Pháp, chắc chắn lại do Tony thiết kế và chọn lựa, nên được trang hoàng xanh vàng rực rỡ, chung quanh đều nhìn thấy những tác phẩm nghệ thuật được chế tác thủ công rất tinh tế, trên sàn nhà còn trải một tấm thảm lông dày cộm rất rực rỡ.

Mấy nhân viên thấy Thù Lăng Vân, chỉ hơi hơi gật đầu, sau đó lại tiếp tục cúi đầu vào công việc.

Dọc theo đường đi, Quách Khả Du nhìn thấy mấy chủ quán đã gặp ở hội nghị chat webcam lần trước, mấy người kia nhìn thấy cô, có vẻ có chút kinh ngạc, không nghĩ tới lần này Thù Lăng Vân cứ nhiên mang cô đến Pháp công tác.

Về phần người thích phô trương lãng phí ấy - Tony, từ đầu đến cuối không thấy xuất hiện chào đón, chỉ ở trong phòng làm việc, thái độ còn ‘lớn’ hơn ông chủ Thù Lăng Vân này.

Gõ cửa phòng làm việc, không đợi bên trong truyền ra tiếng trả lời, Thù Lăng Vân đã đẩy cửa bước vào, theo sau lưng vẫn là Quách Khả Du kinh ngạc không thôi với phòng làm việc rộng rãi sang trọng như vậy.

“Rất cuộc cậu đã trở lại, thật tốt quá!” Tony đem văn kiện đưa cho người đàn ông bên tay phải, tay trái nhận lấy cà phê nóng hổi, “Cậu tới xem một chút, tôi mới vừa tranh thủ kiểm tra lại để đảm bảo tình hình vẫn tốt, miễn là ở đây...” Câu nói của anh ta còn chưa kết thúc thì đột nhiên phát hiện Quách Khả Du đang ở trong phòng.

Thù Lăng Vân từ chối ly cà phê anh ta đưa, cầm tập văn kiện kia xem xét, ánh mắt sau gọng kiếng màu vàng rất lạnh lùng, nghiêm túc và chuyên chú.

“Tại sao anh mang cô ấy đến đây?” Tony rút cuộc không nhịn được hỏi.

“Cô ấy là trợ lý đặc biệt của tôi.”

“Trợ lý đặc biệt? Trong hội nghị chat webcam cô ta còn ngủ gà ngủ gật!” Hấn cố ý hăng hống, đổi thành tiếng Trung nhìn Quách Khả Du lắc đầu một cái nói: “Cô không nên tới đây.”

“Anh có thể nói bằng tiếng Anh, tôi nghe được.” Ngược lại khi Tony nói bằng tiếng Trung rất nặng, cô lại chẳng hiểu gì hết!

“Xin hỏi có phải anh không hài lòng với năng lực công tác của tôi phải không?”

“Là ai không hài lòng ai?” Cuộc chiến tranh vẫn chưa bắt đầu, thì một giọng nói giả nua vang lên ở ngoài cửa, người bước vào chính là cha của Thù Lăng Vân.

“Cha, sao cha lại tới đây vào lúc này?” Thù Lăng Vân lập tức tiến lên, vô cùng cung kính đỡ cha mình đi vào trong.

“Buổi triển lãm đặc biệt cũng gần tới rồi, cha không yên lòng, nên tới đây xem xét một chút!”

“Cha, buổi triển lãm có con và Tony...”

“Khụ... Ở công ty, hãy gọi ta là ‘tổng tài điều hành’!” Ông lão lầu bầu.

“Dạ! Tổng tài điều hành.”

Thù Lăng Vân đối với người cha đầu tóc bạc trắng này, quả thực tôn kính không còn lời nào để tả, đối với yêu cầu của ông từ trước đến giờ không bao giờ phản ứng, chỉ sợ cha hấn yêu cầu hấn nhanh chóng kết hôn mà thôi.

“Tony, cậu không hài lòng cô gái này ở điểm nào?”

“Báo cáo tổng tài điều hành, tôi không hài lòng giới tính của cô ta.”

“Oh ——” Quách Khả Du cố tình kéo giọng nói thật dài, dùng vẻ mặt giống như bình tĩnh hiểu ra nhìn Tony và Thù Lăng Vân, “Anh xem thường năng lực của phụ nữ phải không?”

“Dĩ nhiên không phải!” Tony phản bác, đỡ ông Thù từ tay Thù Lăng Vân, ngồi vào ghế sa lon, “Ý của tôi là, chuyện ở đây có chút phiến toái, cô đi theo như thế, tôi sợ sẽ gây phiền nhiễu cho Lăng Vân.”

“Tại sao lại gây phiền nhiễu? Để cô gái đáng yêu này về nhà ở, Lăng Vân bận bịu việc của nó, hai việc này căn bản không liên quan đến nhau, có phiền nhiễu gì đâu?” Ông lão dường như rất thích bộ dạng của Quách Khả Du.

“Tổng tài điều hành, ngài về trước đi ạ, khi con làm xong việc, sẽ đưa Khả Du về ăn cơm, có được hay không?”

“OK!” Quan trọng ở nước ngoài, tính khí của ông lão cũng rất thoải mái, ngoan ngoãn để quản gia hộ tống về nhà, trước khi đi, vẫn không quên dặn dò Quách Khả Du mấy câu: “Cô bé con, tối nay đừng quên về nhà ăn cơm!”

“Dạ! Tổng tài điều hành.”

Ông lão vừa đi, đôi chân mày của Thù Lăng Vân đã giãn ra lại nhíu chặt lại lần nữa.

Thời gian này, tập đoàn Lượng Bích Tư, bao gồm cả chi nhánh công ty Đài Loan, nhận được thư đe dọa nhiều không kể xiết, từ giữa bên trong càng ngày càng hung tợn, cũng càng ngày càng khoa trương, vì vậy, sự kiện những tên áo đen lần trước đã nằm trong dự liệu của hấn.

Nếu ở Đài Loan đã xuất hiện tình trạng này, thì ở Pháp nhất định càng nguy hiểm hơn.

Tony nói không sai, có lẽ lần này mang theo Quách Khả Du là quyết định sai lầm, trong trạng thái địch trong tôi ta ngoài sáng, cô giống như mục tiêu di động!

Tony nhìn Thù Lăng Vân đang lâm vào trầm tư, càng nghĩ càng không hiểu, nhưng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Hấn không thể tin được cho tới bây giờ Thù Lăng Vân luôn tỉnh táo với mọi chuyện, lại cũng bị tình yêu làm mê muội!

Chỉ có điều, nói đi thì nói lại, dung mạo cô gái này thật sự rất động lòng người, không cần cô ấy nói gì, chỉ cần đứng ở đằng kia, cũng đủ vui tai vui mắt rồi.

Anh ta nheo đôi mắt màu xanh lam, chăm chú nhìn bóng dáng mềm mại nhỏ nhắn của Quách Khả Du, không khỏi bội phục ánh mắt nhìn người của Thù Lăng Vân. Khó trách cha Thù vừa nhìn thấy cô lần đầu tiên, cũng rất hài lòng về cô gái này.

Quách Khả Du liếc thấy người đàn ông phương Tây này từ đầu đến cuối cứ nhìn mình chòng chọc, cảm thấy rất khó chịu!

Anh ta vừa mới nói cái gì? Cô sẽ liên lụy Thù Lăng Vân? Tại sao có thể nói cô như vậy? Chẳng lẽ trước lúc xuất phát, Thù Lăng Vân không có thông báo cho anh ta biết, sự tích cô không chế những tên áo đen kia sao?

Thù Lăng Vân ngồi ở trên ghế sa lon, một tay đang chống cằm, thưởng thức vẻ biến hóa trên khuôn mặt nhỏ bé đáng yêu của cô, hiểu cô vì bị Tony xem thường mà cảm thấy uất ức.

“Bộc lộ tài năng cho cậu ta xem một chút, cho cậu ta biết sự lợi hại của em!” Hần nói.

“Tại sao? Mắt cá chân của em vẫn chưa cồi như cũ, động tác không thể quá mạnh.”

“Anh không mong muốn em bị uất ức.” Hần cố ý nhấn mạnh hai chữ “Uất ức”.

Quách Khả Du đảo mắt vòng vòng, nhún nhún vai nói: “Thôi.”

Tony thấy hai người nói chuyện không hiểu ra sao, không nhiều phản ứng đến hần cửa, anh ta rút ra một chiếc khăn tay, vung mấy cái, một vệ sĩ lập tức cung kính tiến lên.

“Đi đăng ký chuyến máy bay gần nhất, lập tức đưa cô ấy về Đài Loan.” Anh ta mong rằng Quách Khả Du không nên ở đây, tránh cho những phần tử xấu xa động đến cô.

Cái... Cái gì? Muốn đưa cô về Đài Loan? Cô vừa mới đến xong!

Quách Khả Du nghĩ người đàn ông Pháp này lại muốn cô mất thêm mấy chục giờ đồng hồ máy bay quay trở về nữa, trong lòng lửa giận cháy bùng bùng. Cô càng nghĩ càng giận, quay người một cái, đầu tiên là đá đổ một cái đèn rất tao nhã cổ kính.

Oa? Cô thật không ngờ, mình đã nhiều năm không có luyện tập mấy chiêu võ phòng thân rồi, vậy mà bây giờ vẫn còn tác dụng như vậy!

Cô vung vẩy tay chân, tiếp theo đá nghiêng sang bên cạnh, dưới cái nhìn kinh ngạc và chăm chú của Tony và người làm, đá bay thêm một chiếc bình sứ khác.

Tiếng đồ sứ vỡ vụn vang lên lanh lảnh, tất cả đèn bàn và bình sứ đều bị phá thành những mảnh vụn nằm rải rác trên mặt đất.

Hai người làm thân thể cứng ngắc, đứng bất động sững sờ tại chỗ. Sắc mặt của Tony trở nên tái nhợt hơn cả tuyết, đôi mắt màu xanh nước biển như bị giáng một đòn nặng nhìn chằm chằm những mảnh vụn trên mặt đất, gần như quên thở.

Tiếp theo, anh ta từ từ cúi người xuống, nhặt những mảnh vụn trên mặt đất lên, sau đó từ từ quay sang Quách Khả Du, sau một thời gian dài, giống như bị mất kiểm soát gào khóc lên:

“Oa... Tại sao có thể như vậy... Ô...”

Tony ngồi chồm hổm trên mặt đất gom góp các mảnh vụn, nước mắt chảy như mưa, vẻ mặt giống như cha mẹ chết, miệng không ngừng lẩm nhẩm.

“Bây giờ có tin tưởng tôi có khả năng tự bảo vệ mình không?”

Quách Khả Du có chút khó hiểu nhìn Tony đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, giống như anh ta đang nói xin lỗi với tổ tông mười tám đời nhà anh ta vậy.

“Em nên cách xa cậu ta một chút, không thôi bị cậu ta giết đấy!”

Thù Lăng Vân ung dung ngẩng mặt lên tử tập tài liệu dày cộm nặng nề, sau khi quan sát tình hình, lại cúi đầu, tiếp tục xem xét tài liệu quan trọng của hắn.

“Anh ta... Tại sao lại khóc rất đau lòng như vậy?”

“Em vừa mới đá bể bình sứ, là bảo vật gia truyền của nhà cậu ấy.”

“À!” Quách Khả Du ngượng ngịu cúi đầu, mười đầu ngón tay xoắn vào nhau, “Em có thể bồi thường cho anh ta?”

“Em cho rằng em có dư tiền sao?”

“Ách... Đúng nha!”

6. Chương 6

Họ trú ngụ tại một khách sạn cách đại lộ Champs – Elysees không xa.

Khách sạn này là một tòa nhà màu nâu đỏ gồm bảy tầng, kiến trúc bên ngoài cũng xa hoa lộng lẫy như những khách sạn khác, nhưng lại làm người ta có một cảm giác yên tĩnh và thư thái.

Khi phục vụ dẫn họ vào phòng thì Quách Khả Du hoài nghi có phải họ đi nhầm phòng hay không.

“Tối nay ‘chúng ta’ ở đây?” Quách Khả Du nhìn Thù Lăng Vân hỏi.

“Không sai.”

Thù Lăng Vân như chỗ không người, tháo cà vạt, tiện tay cởi luôn chiếc áo sơ mi, trực tiếp ném lên giường.

Quách Khả Du nhìn xung quanh phòng một vòng ——

Bên trong trần ngập hơi thở lãng mạn, tất cả đều là sắc hồng, bàn trang điểm, phòng thay đồ, đầu giường...; xung quanh bày đầy cánh hoa hồng.

Chiếc giường lớn trong phòng ngủ được phủ bằng tấm drap lụa mềm mại màu hồng, trên giường còn có gối ôm hình trái tim, dùng một dải ruy băng lụa buộc lại hé ra một tấm thiệp chúc mừng tân hôn hạnh phúc và mỹ mãn.

“Anh khẳng định sao? Đây là phòng trăng mật!” Cô bắt đầu hoài nghi có phải Tony vì đau lòng quá độ mà đặt sai khách sạn hay không ——

“Tony đã đặt khách sạn giúp chúng ta, chính là phòng này.” Hắn thản nhiên nói.

“Em không...”

Quách Khả Du còn chưa nói xong, Thù Lăng Vân đã ngăn lại.

“Trước tiên đừng có phản đối!” Hắn dịu dàng nói: “Bây giờ là mùa tham quan du lịch rất đông, các khách sạn đã sớm đầy khách rồi, phòng này là do cậu ấy sử dụng hết các mối quan hệ, mới tìm được cho chúng ta.”

Thù Lăng Vân cởi áo sơ mi và áo khoác treo vào trong tủ quần áo, sau đó để ngực trần đi lại trong phòng, vóc người cao lớn, khiến trái tim Quách Khả Du đột nhiên cứng lại, có chút khó thở, gương mặt nóng lên, nhịp tim cũng đập tăng tốc.

Cô cố tình nhìn ra ngoài đám đông nhộn nhịp, nhất định không nhìn tới hắn.

“Không còn khách sạn khác sao?” Quách Khả Du nghi ngờ hỏi: “Ý em là... Tối nay không phải chúng ta về nhà ăn cơm với cha anh sao? Trong nhà của anh chẳng lẽ không còn phòng trống nào?”

Sau lưng cô Thù Lăng Vân cười nhẹ.

“Khách sạn khác vẫn còn phòng trống, tất nhiên nhà anh cũng có một phòng trống có thể cho em ở, chỉ có điều...” Hắn đi tới bên cạnh cửa sổ, chỉ một tòa nhà sang trọng cách đó không xa, “Tòa nhà đó là nơi chuẩn bị diễn ra buổi triển lãm hàng hóa đặc biệt, trong khoảng thời gian này, chúng ta thường xuyên phải chạy tới đó, ở đây sẽ thuận tiện rất nhiều.”

“Chẳng lẽ, ngoài phòng này thì khách sạn không còn phòng nào khác sao?” Cô còn chưa hết hy vọng vẫn hỏi tới, hoàn toàn không chú ý đến cái mùi nam tính kia, đang lặng lẽ từ từ bao vây cô.

“Thật ra thì chúng ta có thể ở nhà của Tony, nhưng cậu ấy rất lo lắng cho những bảo vật gia truyền của nhà cậu ấy, cho nên cậu ấy đồng ý chỉ trả toàn bộ phí khách sạn, chỉ mong em đừng đến gần nhà cậu ấy, cậu ấy còn nói muốn gửi tặng em bộ trang phục thịnh hành nhất nước Pháp.”

Quách Khả Du có chút bất đắc dĩ chu miệng, “Em đáng sợ như vậy sao?”

Cô do dự nhíu mày lại, ngồi vào chiếc ghế salon lớn, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve lớp vải nhung, vẫn còn đang suy nghĩ có nên dời khỏi khách sạn này hay không?

“Được rồi! Chiếc giường lớn này sẽ để cho em ngủ.” Thù Lăng Vân vẫn nụ cười quen thuộc, cười như không cười nói.

“Vậy anh sẽ ngủ ở đâu?”

“Anh sẽ kêu phục vụ đưa thêm một chiếc giường lớn nữa lên. Em đi tắm trước đi, anh còn phải xem lại tài liệu một chút.” Anh mất hứng nhìn cô xuyên qua chiếc kính gọng vàng, “Hay là... Anh ở đây, nên em không yên tâm đi tắm?”

“Hồi nào... Ai nói em không dám!”

“Vậy anh sẽ kêu người mang giường lên.” Thù Lăng Vân nói với cô rất dịu dàng: “Em đi tắm trước đi! Anh xem tài liệu một chút.”

Quách Khả Du không để ý đến hắn nữa, tự mình sắp xếp quần áo chuẩn bị tắm rửa.

Cô vừa bước vào phòng tắm, đã bị nội thất phòng tắm làm cho giật mình.

Người Pháp quả nhiên rất biết hưởng thụ! Phòng tắm này không chỉ lớn gấp hai so với phòng tắm của cô ở Đài Loan, mà nội thất bên trong càng không cần phải nói, đều là đồ cao cấp nhất.

Cô lười biếng vươn vai một cái, sau đó đổ đầy nước vào chiếc bồn tắm có thể ngồi được chừng năm người, lại đổ thêm ít tinh dầu hoa hồng đắt giá, tinh dầu này thấm vào cơ thể khiến cô thoải mái đến từng tác động, cũng khiến toàn thân cô phẳng phất có mùi thơm dịu nhẹ của hoa hồng.

Động tác của phục vụ rất nhanh chóng, trong lúc cô đang tắm, đã đem thêm giường lên. Nhưng vấn đề là, cái giường này được đưa trực tiếp vào phòng ngủ, song song với giường của cô.

“Phục vụ để giường của anh lộn chỗ rồi, đáng lẽ phải đặt ở phòng khách mới đúng.”

Từ phòng tắm đi ra thấy tình trạng này cô muốn phát giận, nhưng vì trong phòng khách vẫn còn mấy phục vụ, nên cô không tiện nổi loạn, cô liếc Thù Lăng Vân vẫn cúi đầu vào công việc một cái, cô đành phải lấy một ít tiền đi ra khỏi phòng ngủ đưa cho phục vụ.

Thù Lăng Vân xoay đầu lại, hàng lông mày rậm nhẹ nhàng nhướng lên, giống như là vừa mới biết chiếc giường này để sai chỗ rồi.

“Oa... Anh thật sự không để ý tới!” trong ánh mắt hắn cảm giác không có nửa điểm tội lỗi, “Chút nữa đem nó dời đi là được.”

Cô thở dài, xoay người muốn trở về phòng ngủ, lại phát hiện Thù Lăng Vân đang đứng ở bên cạnh cô cong khóe miệng lên, nhìn cô không chớp mắt.

Ánh mắt sâu đen đánh thức trực giác của phái nữ cất giấu sâu trong lòng cô, theo bản năng cô lui về phía sau mấy bước, đôi tay nhỏ bé vội vàng giữ chặt cổ chiếc áo choàng tắm, chỉ sợ hắn nhìn thấy cái không nên nhìn.

Không biết vì sao, có những lúc ánh mắt của hắn khiến cô vô cùng... Rất khó chịu!

“Anh... Anh đang nhìn cái gì?” Cô đề phòng, sợ hấn lại đột nhiên hôn cô.

Thù Lăng Vân không trả lời cô, nụ cười ở khóe miệng càng sâu hơn.

Hắn tới gần cô, thân hình cao lớn từng bước từng bước tới gần, cơ thể cao lớn giẫm mạnh trên mặt thảm, nhưng không hề phát ra tiếng động nào.

Sự hiện diện của hắn làm cho Quách Khả Du rất không tự nhiên, hô hấp của cô không ngừng tăng nhanh, đôi tay nhỏ bé luống cuống không biết nên để ở đâu.

“Không có gì, anh chỉ muốn thử xem lực đàn hồi của nệm thôi.” Thù Lăng Vân mỉm cười, ung dung ngồi ở trên giường, “Không tệ, lực đàn hồi rất tốt!”

Quách Khả Du giống như thoát khỏi bảo động nên phát ra tiếng thở phào nhẹ nhõm, cả người cũng buông lỏng theo.

Tháp đồng hồ khổng lồ bị những ngọn đèn chiếu rọi càng lộ vẻ trắng lợt, dòng xe như sao băng chạy tấp bập trên đường, con đường dành cho người đi bộ của thành phố Paris không nhân nhả như ở Đài Bắc.

Các cửa hàng buôn bán ở Paris đóng cửa rất sớm, mặt trời mới lặn xuống núi không bao lâu, các cửa hàng liền từng nhà một tắt đèn, ngay cả cửa chính của công ty bách hóa tổng hợp cũng đã đóng lại.

Quách Khả Du ngồi trước bàn trang điểm, cẩn thận dùng tinh dầu hoa Hồng xoa bóp toàn thân, còn không quên khen ngợi bản thân Thù Lăng Vân đã sản xuất ra loại tinh dầu rất tốt.

Chỉ có điều, sau khi chăm sóc xong mắt cá chân, cầm trên tay một miếng mặt nạ mỏng thì trong lòng cô không khỏi càng lúc càng sốt ruột.

Khung cảnh bên ngoài thật yên tĩnh, khi chiếc đồng hồ cổ gỗ chín cái thì cô không nhẫn nại được nữa bèn đứng dậy đi ra phòng khách.

Trong phòng khách trống rỗng, Thù Lăng Vân vẫn chưa về, cô quay lại phòng ngủ, ngồi xuống trước bàn trang điểm, chải lại mái tóc.

Mười phút trôi qua, cô lại đứng dậy, dạo bước đến phòng khách, thậm chí còn vén chăn bông trên giường lên để xác nhận là Thù Lăng Vân vẫn chưa về.

Cô nhíu đôi lông mi cong vút, đi tới đi lui trong phòng khách, một lát lại cầm cuốn tạp chí thời trang đang thịnh hành lên, muốn xua tan gương mặt tuần tú đang hiện diện trong đầu.

“Tại sao vẫn chưa về?”

Cô đè nén sự lo lắng trong lòng xuống, không ngừng tự nói với mình, cô và hắn chẳng qua chỉ là quan hệ ông chủ và người làm thuê, lúc này cô lo lắng, cũng thuần túy chỉ là ở quan tâm đến an toàn của ông chủ mà thôi, tuyệt đối không có liên quan đến yếu tố tình cảm riêng tư...

Nhưng, rốt cuộc cô cũng không kềm nén nổi lo lắng thêm được nữa, bật người dậy thay quần áo, đổi giày, sau khi cầm túi xách lên xem xét những thứ bên trong xong, thì ba chân bốn cẳng lao ra bên ngoài...

Không khí ban đêm ở Paris có chút mát mẻ tính, cô hứng những hơi lạnh của gió đêm, đi qua mấy ngã tư đường, đến lầu dưới của công ty bách hóa sang trọng kia, quả nhiên thấy gian phòng làm việc thuộc về Thù Lăng Vân đang còn sáng đèn.

Quả nhiên là người điên cuồng vì công việc mà!

Cô lầu bầu nhắc đi nhắc lại mấy từ này, lấy trong túi ra chiếc thẻ mật mã mà Thù Lăng Vân đưa cho, sau khi cả thẻ nhấn mật mã, cô đi thang máy trực tiếp đến nơi triển lãm.

Nơi dùng để tổ chức buổi triển lãm đặc biệt rất có hương vị Trung Quốc, có ghế thái sư, và ghế quý phi bằng gỗ hoa lê, giường thuốc phiện, cùng với đồ nội thất rất tinh xảo đủ li kiểu dáng có thể khiến người Pháp tự nguyện móc túi ra mua.

Quách Khả Du đi vào hội trường, giống như đi vào mê cung.

“Tổng tài?” Cô cất giọng gọi, nhưng nhìn không thấy bóng người nữa, có lẽ bị sự kiện những tên áo đen lần trước ở Đài Loan ảnh hưởng nên trong lòng có chút sợ hãi.

Bất ngờ, ánh đèn đột nhiên tối sầm, Quách Khả Dục cũng hít một hơi khí lạnh, đột nhiên phát giác sau lưng có tiếng hít thở nam tính, càng ngày càng gần, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận được hơi thở nóng hổi lướt qua cổ cô.

Thoe bản năng cô né tránh, một tiếng cười mạnh mẽ vang lên sau lưng cô...

“Khả Du, đừng sợ, là anh.”

Mùi vị quen thuộc truyền tới mũi cô, cơ thể đang căng thẳng lập tức buông lỏng.

“Sao lại hù dọa người ta như vậy?” Quách Khả Du vỗ vỗ ngực.

Trong bóng tối truyền đến tiếng nói trầm thấp của Thù Lăng Vân, “Em cũng biết sợ sao?”

“Tại sao không biết sợ?” Quách Khả Du tức giận nói: “Không có chuyện gì tại sao lại tắt đèn đi?”

“Anh đang thử nghiệm ánh sáng.”

Dứt lời, ánh đèn chợt sáng, Thù Lăng Vân đang đứng ở bên cạnh cô, trong tay cầm chiếc hộp điều khiển từ xa, kiên nhẫn điều chỉnh góc độ ánh sáng.

“Những nhân viên khác đâu?”

Cô phát hiện trong hội trường rất yên tĩnh, ngoại trừ cô và Thù Lăng Vân thì không thấy những người khác.

Những người bận rộn đẩy nhanh tiến độ công việc đi đâu hết rồi? tại sao bây giờ không thấy một ai?

“Anh cho phép họ tan ca trước, về nhà dưỡng sức, như vậy ngày mai mới có thể đối mặt với buổi triển lãm bận rộn.”

Thù Lăng Vân đáp đơn giản, rồi đi tới trước một tủ quần áo bằng gỗ tử đàn, xác định góc độ chiếu sáng của từng ngọn đèn. Sau đó hắn lại lấy ra một hộp điều khiển, ấn xuống một cái nút, ánh đèn liền tập trung ở một cái bàn cũng bằng gỗ tử đàn, trên đó đang để một chai dầu thơm bằng thạch anh, vì thân bình bằng chất liệu thạch anh nên khi được ánh đèn chiếu vào, phát ra ánh sáng rất đẹp.

Quách Khả Du không kiềm được tán thưởng: “Đẹp quá!”

“Đó là đèn hương có lịch sử hơn một trăm năm!” Thù Lăng Vân cười cười nói: “Cũng là một trong những bảo vật gia truyền của Tony.”

“Oa! Bảo vật gia truyền của anh ta thật đúng là xinh đẹp!” Quách Khả Du không nhịn được sờ sờ chai dầu thơm kia.

“Nếu không phải tại em đá vỡ bảo vật gia truyền của cậu ấy, em còn có thể thấy nhiều bảo vật hơn ở nhà cậu ấy.” Thù Lăng Vân nửa chén nửa nói.

“Thật đáng tiếc...” Quách Khả Du cảm thấy tiếc nuối.

“Không sao, ngày mai nếu không bận rộn, anh sẽ dẫn em đến cung điện Louvre một chút, em cảm thấy thế nào?”

“Được chứ!” Quách Khả Du vui mừng vỗ tay khen hay giống như một đứa bé.

Thù Lăng Vân cười như không cười chăm chú nhìn cô, ánh mắt nóng rực, một lần nữa khiến cô không được tự nhiên.

Cô có chút cứng ngắc muốn xoay người, nhưng cơ thể lại bị một bàn tay mạnh mẽ giữ lại. Tại sao lại tránh né anh?” Hô hấp của hắn như lửa nóng, ánh mắt trở nên dụ dỗ khác thường.

Quách Khả Du thích nhìn ánh mắt này của hắn, nhưng cũng sợ ánh mắt này của hắn, giống như hai đốm lửa, tùy lúc có thể khiến cô tan rã.

“Em không ở khách sạn nghỉ ngơi sao?” Hắn nhẹ nhàng buông cô ra, mềm mỏng hỏi.

“Em ở trong phòng cảm thấy có chút ngột ngạt, chonên ra ngoài hóng mát một chút, nhưng vì em không quen thuộc với những con đườnggần đây, cho nên...”

“Hả? Chứ không phải bởi vì lo lắng cho anh nên mới tớiđây sao?”

Gương mặt của cô đỏ bừng giống như là bị lửa đốt.

“Ai... Ai nói?! Em chỉ là... Chỉ là...”

“Chỉ là nhớ anh mà thôi?”

“Không phải!” Quách Khả Du bỗng chốc quay người đi.

Cô một mực chống cự Thù Lăng Vân bước vào trái timcô, nhưng đủ loại lý do trước kia, dường như cũng trở nên không còn tác dụng gìrồi, gần đây, cô cảm thấy phạm vi Thù Lăng Vân chiếm cứ tâm trí cô càng lúc càng lớn, sức ảnh hưởng cũng càng ngày càng nặng...

“Tại sao không nói chuyện?” Thù Lăng Vân ghé gần sátbên tai của cô hỏi.

Cô luống cuống, suy nghĩ trong đầu rối loạn, dường như không thể tập trung được.

“Không có...”

Cô xoay người lại, muốn chỉ trích hần nói hươu nói vượn,lại vướng vào một dây điện dưới chân khiến cô trật chân té, cả người lão đãongã đổ vào trong ngực của hần.

Thù Lăng Vân ôm cô thật chặt, đôi môi như lửa nóngphốt qua khuôn mặt cô, giống như cánh bướm mỏng lướt qua vậy.

Cô căng thẳng đến không thở nổi, mặt nóng lên, haitay duỗi dài muốn đẩy hần ra, nhưng không ngờ hần lại càng ôm cô chặt hơn!

“Thì ra em đang thật sự lo lắng cho anh!” Hần thật vui mừng.

“Em...”

Cô căn bản muốn phản kháng, nhưng đôi môi lửa nóng lạihướng về cô nhiệt tình bao trùm xuống, cô kháng cự muốn đẩy hần ra, đôi tay đắmlộn trước ngực hần.

“Đừng cự tuyệt anh, được không?” Hần dịu dàng nói.

Hần vừa nói, vừa hôn lên đôi môi đỏ mềm mại của cô,hôn cô đến hít thở cũng không thông, sớm không thể chống cự.

“Đừng...”

Cô kháng cự vung tay lên, không nghĩ tới vừa vungtay lên, làm đổ một cái đèn, theo thể ngã đè lên cái đèn hương bằng thạch anhkia.

Cô kinh ngạc nhìn những mảnh vụn trên đất.

“Ồi... Tony sẽ hận em tới chết đấy!”

Cô dùng sức đẩy Thù Lăng Vân ra, chuẩn bị dọn dẹp nhữngmảnh vụn kia. Thật ra thì cô muốn dọn dẹp để làm hạ bớt lửa nóng trên mặt

“Đừng có dọn...”

Thù Lăng Vân nhẹ nhàng đẩy cô ngồi trên ghế quý phi,lần hôn này, so với lần trước còn nồng nhiệt hơn. Hơn nữa còn mang theo dục vọngchinh phục, hần vuốt ve làn da non mềm của cô, đôi môi mỏng như mưa rơi dừngtrên gương mặt của cô.

Cô không còn cách nào có thể kháng cự lại nhiệt tìnhcủa hần, chỉ có thể mơ màng cảm thụ sự dịu dàng của hần.

Hần đè cô vào ghế nệm mềm mại, dùng bộ vị nóng rực cứngrắnngõng đỡ giữa hai chân của cô. Cô gần như bị tư thế thân mật này làm cho thở gấp!

Hắn khẽ nâng người lên, cởi áo sơ mi của hắn cùng tất cả quần áo trên người cô, sự tiếp xúc như vậy, càng kích thích dục vọng của cô nhiều hơn.

Cô không kiềm chế được đưa đôi tay ra, ôm cổ của hắn thật chặt, trong miệng phát ra những tiếng rên rỉ...

“Anh yêu em, Khả Du.”

“Em cũng vậy...”

Hai người ngọt ngào quấn lấy nhau, vào giờ khắc này, đem tình ái nồng đậm giao cho đối phương...

Bóng đêm ngoài cửa sổ càng ngày càng đậm, những ngôi sao len lén nheo lại ánh mắt sáng lóng lánh, trốn trong mây đen, đem khung cảnh ban đêm xinh đẹp này nên để lại cho đôi tình nhân...

Buổi triển lãm đặc biệt quả nhiên rất được chào đón đúng như dự kiến!

Lượng khách hàng dừng chân tràn vào buổi triển lãm, hội trường rộng rãi bị chen lấn chật đến nỗi nước chảy cũng không lọt, người nào cũng bận tới tấp, đơn đặt hàng bay tới như tuyết rơi, làm cho đoàn người đáp ứng không xuể, đến Tony cũng phải tự mình ra sân.

Quách Khả Du ở trong hội trường qua lại như con thoi, ứng phó với khách hàng hỏi thăm, có chút cảm giác không chịu nổi.

Nhưng từ một chỗ khác truyền tới ánh mắt yêu thương chăm sóc, khiến khóe miệng cô lúc nào cũng giương nhẹ, cảm xúc mệt mỏi căng thẳng dường như bay đi hết.

Thật vất vả mới lấy trộm được một ngăn hồ sơ trống, cô làm ghế ngồi lên nghỉ ngơi, xoa bóp bắp chân có chút mệt mỏi.

Tony có chút mất hứng bĩu môi... Trước đó, khi anh ta biết được cái đèn hương gia truyền kia tối hôm qua lại bị hủy trong tay cô thì anh ta ước gì một tay có thể bóp chết cô, để an ủi tổ tiên!

Thời gian trôi qua, mọi người lần lượt rời đi, rất nhanh đến thời điểm công ty bách hóa đóng cửa.

Thù Lăng Vân mang theo nụ cười dịu dàng, đi tới trước mặt cô.

“Anh nói tài xế đưa em về khách sạn nghỉ ngơi trước một chút, đợi lát nữa anh sẽ dẫn em đến cung điện Louvre.” Hắn nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

“Haizz... Nữ nhân đều là mầm họa!” Tony đứng một bên lắc đầu.

Quách Khả Du đỏ mặt, theo tài xế đi ra bên ngoài hội trường.

Tài xế cung kính mở cửa xe, Quách Khả Du ngồi vào trong xe, vuốt ve lớp vải nhung tơ trên ghế ngồi, phía trên dường như còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của Thù Lăng Vân.

Cô nghĩ... Cô thật lòng yêu Thù Lăng Vân rồi, yêu hắn sâu đậm, thậm chí, yêu cả sự độc tài của hắn đối với cô.

Sau khi trở lại khách sạn, cô lười biếng ngâm mình trong bồn tắm, đùa bỡn với những bong bóng trong tay.

Bọt bong bóng trôi theo bờ vai mịn màng đi tới trước ngực của cô, hai nhụy hoa màu hồng mềm mại như ẩn như hiện, phía trên hiện lên từng vết hôn rất rõ ràng, nhớ tới đó là những vết tích ngọt ngào lưu lại của tối hôm qua, gương mặt cô không khỏi nóng lên.

Khi nước nóng làm dịu cơn mệt mỏi khiến cô cảm thấy buồn ngủ, đột nhiên nghe được một loạt tiếng bước chân khẩn trương lấy tay vẩy quanh trước ngực, không ngừng hỏi tới ——

“Ai? Ai đấy?”

Một giọng nói nói mạnh mẽ truyền đến, “Là anh.” Không lâu sau, một bóng dáng cao lớn xuất hiện ngay trước mặt cô,

“Anh có thể cùng tắm rửa với em không?”

“Không thể!” Quách Khả Du xấu hổ nhanh chóng lấy chiếc khăn tắm lớn bao quanh người rồi rời khỏi bồn tắm.

“Tại sao không thể?”

Thù Lăng Vân bước vào phòng tắm, không để ý quần áo vẫn chỉnh tề trên người mình, một tay kéo cô vào trong ngực, đôi môi tham lam hôn trôn lằn da trắng mịn không tỳ vết trước ngực cô.

Cô then thùng nói lớn: “Anh... Không nên như vậy!”

“Anh thích nhìn dáng vẻ đỏ mặt của em.” Thù Lăng Vân nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, trêu mếu hôn một cái.

Quách Khả Du tâm hoảng ý loạn nói: “Chúng ta... Không đủ sức... Tiêu hao nữa... cung điện Louvre... Đóng cửa...”

“Sẽ không, anh đã sắp xếp xong xuôi rồi.”

Thù Lăng Vân nhẹ nhàng buông cô ra, lấy tay gạt đi giọt nước rơi ra từ tóc cô, đôi mắt dịu dàng vô hạn chăm chú nhìn cô.

“Sao thế? Trên mặt có dính gì sao?”

Cô khẩn trương lao tới trước gương, cẩn thận quan sát gương mặt của mình, nhưng bởi vì động tác quá mạnh, nên khăn tắm trên người rơi ra.

Cô kêu lên một tiếng, vội vàng nhặt khăn tắm lên.

Thù Lăng Vân khẽ nheo cặp mắt lại, thưởng thức cơ thể Venus xinh đẹp trước mặt... Không! So với Venus, Quách Khả Du càng mê người hơn!

“Anh... Oa...” Mặt cô nóng lên, hai tay đẩy ra...

Bùm ——

Thù Lăng Vân rơi chính xác vào trong bồn tắm...

Quách Khả Du thay chiếc váy bằng vải chiffon có thắt dây quanh eo, hơi lộ ra bờ vai mềm mại, khiến những người đàn ông Pháp ven đường huýt sáo ca ngợi.

Thù Lăng Vân “uống dấm” đem áo khoác trùm lên vai cô.

“Bờ vai xinh đẹp như vậy, không cho phép người đàn ông khác nhìn, chỉ ột mình anh thưởng thức!” Thù Lăng Vân bĩu môi,

“Lần sau không cho phép mặc trang phục hở hang rangoài.”

Quách Khả Du mỉm cười.

Hình ảnh hần hôm nay so với trước kia khác nhau một trời một vực, vụng về y như một đứa trẻ!

“Biết!”

Thù Lăng Vân dường như từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên ném tư vị ghen tuông, hần ước gì đem những người đàn ông vừa mới huyết giố với Quách Khả Du cắt thành tám khúc, ném ra biển làm mồi cho cá.

Ai nói người đàn ông ghen kinh khủng nhất? Quách Khả Du lại không cho là vậy, cô ngược lại cảm thấy người đàn ông ghen rất thú vị.

Giờ phút này cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cô muốn ngay lập tức mang hần trở về Đài Loan, để mẹ cô có thể nhìn thấy gương mặt đẹp trai của hần.

“Tổng...” Cô gọi hần, lời nói chưa ra khỏi miệng, liền lập tức bị hần ngăn lại.

“Gọi anh Lăng Vân.” Hần nói, giọng điệu hàm ý ra lệnh.

“Lăng... Lăng Vân.”

Hắn dịu dàng dắt tay của cô, “Ngày kia là sinh nhật của mẹ anh, anh muốn dẫn em về ra mắt cha mẹ anh.”

“Ngày kia?” Cô đột nhiên cảm thấy có chút hoảng sợ.

“Sao? Em sợ?”

“Ừ... Có một chút hồi hộp.”

“Đừng lo lắng, cha mẹ anh rất cởi mở, em đã gặp cha anh rồi, không phải sao?” Hắn vỗ vỗ mu bàn tay cô, “Mẹ anh còn thoải mái hơn!”

“Nhưng em không có lễ phục.” Quách Khả Du mở to hai mắt.

“Anh đã mời người chuẩn bị lễ phục giúp em rồi, “

“Sao? Làm sao anh biết số đo của em?”

“Đừng quên... Tối hôm qua anh đã đo thực tế!” Hắn ghé vào cạnh lỗ tai cô nói nhỏ khiến cô xấu đỏ mặt đến lỗ tai.

“Anh...”

Có lẽ do Paris quá mức lãng mạn, nên hắn ở trên đường hôn cô điên cuồng...

7. Chương 7

Trong cung điện Louvre lưu trữ rất nhiều tác phẩm nghệ thuật, nhiều đến nỗi khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Từ đồ cổ Đông phương đến Tây Phương, từ điêu khắc đến hội họa... Quách Khả Du thấy chóng cả mặt, còn Thù Lăng Vân lại không sợ làm phiền người khác thường xuyên giải thích bối cảnh, niên đại của từng tác phẩm nghệ thuật cho cô hiểu.

Nhưng điều khiến Quách Khả Du tán thưởng chính là kiến thức lịch sử của Thù Lăng Vân lại có thể vô cùng phong phú như vậy, điều này càng khiến cô thêm bội phục và yêu thích hắn.

Sau khi xem qua rất nhiều hiện vật văn hóa khảo cổ, đột nhiên Quách Khả Du có một cảm giác kỳ lạ.

Căn bản cô dự định nói với Thù Lăng Vân muốn trở về khách sạn nghỉ ngơi, nhưng thấy bộ dáng hắn nghiêm túc giải thích cho cô, cô chỉ còn biết lẳng lặng đi theo bên cạnh hắn, nhưng trong lòng cô luôn cảm thấy là lạ, cảm thấy nơi nào đó hình như có người đang theo dõi bọn họ.

Nhưng, khi cô quay đầu lại quan sát kỹ thì sau lưng lại không có gì khác thường.

“Em làm sao vậy?”

“Ách... Không có gì! Em chỉ cảm thấy hơi mệt!”

“Vậy hả, vậy chờ chúng ta xem bức tranh nổi tiếng khắp thế giới ‘Nụ cười bí ẩn của nàng Mona Lisa’ xong thì trở về khách sạn nghỉ ngơi?”

“Vâng!”

Lưu An Ny lẳng lặng rời khỏi cung điện Louvre, lẳng lẽ về đến nhà liền gọi cuộc điện thoại vượt biển đến Đài Loan ——

“Anh trai, em hận con hồ ly tinh đó!”

Câu đầu tiên của cô chính là chửi mắng một trận, quên mất thân phận của mình, cũng quên bản thân mình là một cô gái cần phải có phong cách.

“Em gái xinh đẹp của anh! Ai khi dễ em rồi hả? Nói nhanh cho anh biết, anh sẽ giúp em hả giận!”

Lưu An Vinh đối với người em gái Lưu An Ny này từ trước đến giờ cưng chiều hết mực, bất kể yêu cầu của cô dù khó khăn thế nào, hẳn cũng sẽ nghĩ biện pháp giúp cô đạt thành.

“Anh trai, em muốn cướp lại anh Vân, hơn nữa còn khiến cho nữ trợ lý bên cạnh anh ấy biến mất âm thầm!” Annie cắn răng nghiến lợi nói.

“Em gái bé nhỏ của anh, nhưng bây giờ bọn họ đang ở Paris, anh làm gì có thời gian rảnh rỗi đi Paris gây rắc rối cho họ?”

“Em mặc kệ! Em chỉ muốn cô ta biến mất trên trái đất này!”

Lưu An Vinh không cưỡng lại được tiếng khóc nức nở của Annie, không thể làm gì khác hơn là tạm thời đồng ý với cô. Thật ra thì, với thế lực của Lưu gia ở đó, không có gì là làm không được.

Sau khi nói chuyện với Lưu An Vinh xong, Annie vội vã đã cúp điện thoại, hừ lạnh một tiếng:

“Quách Khả Du, Cô hãy chờ đấy!”

Tối nay là buổi lễ ăn mừng thành công của buổi triển lãm đặc biệt, trùng hợp với ngày sinh nhật của mẹ Thù tròn 60 tuổi, vì thế, Thù gia cố tình tổ chức buổi tiệc này, lấy việc tư lũng vào việc công.

Bởi vì công ty Thù Lăng Vân còn có chút việc cần giải quyết, cho nên nhờ Tony đưa Quách Khả Du đến nơi ở của Thù gia trước để tham gia bữa tiệc này.

“Tổng tài nói sẽ mang lễ phục tới bữa tiệc, mời tạm thời mặc một bộ trang phục bình thường trước.”

“A, tôi biết rồi.” Quách Khả Du nghe Tony nói lại, vội vã thay trang phục rồi cùng anh ta đi tới Thù gia.

Tâm trạng của cô rất hồi hộp! Thù Lăng Vân lại không có ở bên cạnh...

Tony dường như nhìn thấu sự bất an của cô nên nói: “Tổng tài điều hành và phu nhân đều là người hiền lành, cô không phải cần phải quá khẩn trương.”

“Vâng.” Quách Khả Du trả lời.

Cô cảm giác ấn tượng cô để lại cho Tony dường như không tốt chút nào.

Suy nghĩ một chút, cũng đúng á! Cô liên tiếp đập nát bảo vật gia truyền của Tony, nên anh ta đương nhiên không thích cô, dĩ nhiên cũng bởi vì cô là mầm họa, sẽ mang đến nguy hiểm cho Thù Lăng Vân.

Cô nghĩ, anh ta nhất định ước gì lập tức nhét cô vào bao mang đến máy bay, nếu không nữa thì, chính là không cho phép cô đến gần anh ta nửa bước.

Vừa đi vừa suy nghĩ, chẳng mấy chốc xe đi tới cửa một biệt thự rất sang trọng.

Đây là một biệt thự xây dựng theo phong cách cung điện, Quách Khả Du trong lòng thấp thỏm bất an, theo Tony đi vào nơi ở tráng lệ của Thù gia.

Trong nhà vô cùng náo nhiệt, người phương Tây cũng có mà người Phương đông cũng không thiếu, Tony vừa bước vào cửa liền bị mấy người đàn ông pháp cũng mắt xanh tóc vàng giống nhau phát hiện, lập tức kéo anh ta vào nhóm của bọn họ.

Để lại Quách Khả Du lẻ loi trong đám người qua lại như con thoi ấy.

Thật ra thì cô muốn tìm một nơi ngồi xuống tới chờ Thù Lăng Vân, bởi vì trong bữa tiệc ngoại trừ Tony và cha Thù ra, cô không quen biết ai nữa.

“Ôi trời! Tôi còn tưởng rằng là nữ giúp việc từ đâu tới, không ngờ lại là trợ lý đặc biệt của anh Vân! Tại sao cô lại ăn mặc đơn giản như vậy, tùy tiện mặc một bộ quần áo như thế mà tới đây?” Annie vừa phát hiện ra cô, liền lập tức đi tới.

“Là Lăng Vân anh ấy... Ý tôi là tổng tài nói sẽ mang lễ phục tới giúp tôi, kêu tôi ở đây chờ anh ấy. Còn nữa..., cô Lưu, tôi là trợ lý đặc biệt của không phải là nữ giúp việc, mời cô hãy tôn trọng một chút!”

Quách Khả Du cảm thấy cô Lưu An Ný này dường như rất thích tìm cô gây phiền phức, cũng có chút để ý khi cô gọi Thù Lăng Vân là “Lăng Vân”.

“Cô Annie, cô cũng đến rồi! Chúng ta đi kính rượu tổng tài phu nhân nào.”

Từ xa, Tony thấy giữa hai người phụ nữ này sắp như nước với lửa, vội vàng thoát khỏi đám bạn bè, tới đây hoà giải.

“Mặc như thế tại sao có thể tới tham gia bữa tiệc cao cấp này đây? Anh Vân cũng thiệt là!”

Nghe những ngôn từ cay nghiệt của cô ta, khóe mắt Quách Khả Du có chút ướt át, cô cố gắng khắc chế mình, tuyệt đối không thể rơi lệ trước mặt người phụ nữ này.

Cô lặng lẽ rời khỏi bữa tiệc, đi ra sân, muốn ở đây chờ Thù Lăng Vân về.

Trong mắt cô ngấn lệ, cô đơn lẻ loi ngồi trên ghế đá.

Trên thảm cỏ xanh mướt trong sân, vài chiếc lá rụng theo gió nhẹ bay xuống, cô cúi người tìm kiếm một chiếc lá.

“Cô bé, tại sao cháu lại ngồi ngẩn ngẩn một mình ở chỗ này?” Một giọng nói nhẹ nhàng mềm mại, điểm chút khàn khàn của người già vang lên sau lưng cô.

Quách Khả Du xoay người, thì thấy một phụ nữ trung niên ăn mặc nhã nhặn, bộ dáng thư thả cùng phong thái tao nhã đang đứng đó.

“Cháu có phải là Khả Du không? Bác là mẹ của Lăng Vân.”

“Dạ? Sao bác biết tên của cháu?”

Bà Thù mỉm cười hiền lành: “Đừng quên, ông lão nhà bác đã gặp cháu ở công ty rồi, hơn nữa, Lăng Vân cũng nói với bác về cháu...”

Bà nói chưa dứt lời, Thù Lăng Vân vừa đúng lúc từ ngoài đi vào, nhìn thấy hai người, lập tức đi về phía họ.

“Mẹ, thật xin lỗi, con tới trễ.”

Thù Lăng Vân đưa hộp giấy trên tay giao cho Quách Khả Du, “Tặng cho em, nhanh đi thay đồ đi!”

“Cám ơn anh, Lăng Vân.”

Quách Khả Du vui vẻ nhận cái hộp giấy, khoác tay Thù Lăng Vân, ba người cùng vào nhà.

Khi Annie thấy Thù Lăng Vân khoác tay bà Thù và Quách Khả Du tiến vào bữa tiệc thì ánh mắt của cô ta gần như toát ra tia lửa.

“Anh Vân, Sao giờ anh mới đến?” Thừa dịp bà Thù đi tiếp đón những khách mời, cô ta cố tình đi tới trước mặt Thù Lăng Vân, giọng điệu ung nhễ hỏi.

“Công ty có một số việc phải xử lý, cho nên...”

“Hộp giấy xinh đẹp này là quà tặng cho em sao? Anh Vân, cảm ơn anh!”

Không đợi hắn nói, Annie cố tình lấy đi hộp giấy nhỏ trên tay Quách Khả Du, cùng lúc hôn lên mặt Thù Lăng Vân một cái, Quách Khả Du tức điên lên!

Cô ta cư nhiên lấy đi bộ lễ phục Thù Lăng Vân đưa mình, hơn nữa còn... Còn hôn lên gương mặt của hắn!

“Cô Lưu, xin trả cái hộp lại cho tôi, đó là lễ phục Lăng Vân tặng cho tôi!” Quách Khả Du không chịu yếu thế lên tiếng.

“Cô vừa gọi anh ấy là Lăng Vân? Ai cho phép cô kêu anh Vân như vậy?” Annie la âm lên.

“Annie, đây là lễ phục tôi đặc biệt tìm người thiết kế riêng cho cô ấy, mau trả cái hộp lại cho cô ấy.” Về mặt Thù Lăng Vân khẽ lạnh, “Còn nữa, Khả Du gọi Lăng Vân, cũng là do tôi cầu xin cô ấy gọi như thế!”

“Anh Vân, anh điên rồi phải không? Hôm nay là bữa tiệc trọng đại như thế, sao có thể để cho người phụ nữ này tới đây?”

“Tôi là trợ lý đặc biệt của Lăng Vân, tại sao không thể tới? Đó cũng là một trong những công việc của tôi.” Quách Khả không nhận được đáp trả Annie mấy câu.

“Thật là buồn cười! Chỉ là một chút trợ lý đặc biệt nhỏ, lại dám mạnh miệng!” Annie tức bực dậm chân, ước gì có thể lập tức bóp chết Quách Khả Du.

“Cô không phải là cấp trên của tôi, tại sao tôi không thể mạnh miệng?” Quách Khả Du nói tiếp: “Hơn nữa, cô dựa vào cái gì mà cấm tôi tham gia bữa tiệc?”

“Chỉ bằng... Bằng tôi là vị hôn thê của anh Vân!” Annie bước tới, đẩy Quách Khả Du ra, khoác vào tay Thù Lăng Vân, giọng nói nũng nịu nói.

“Vị hôn thê?” Cơ thể Quách Khả Du lay động một cái, “Cô là vị hôn thê của Lăng Vân?”

“Annie, cô đừng nói hươu nói vượn!” Thù Lăng Vân nhú mày, hất tay Annie ra.

“Cái gì mà nói hươu nói vượn? Chúng ta chơi chung với nhau từ nhỏ tới lớn, là thanh mai trúc mã, dì sớm đã có ý muốn cho chúng ta kếp hôn, nếu không phải do con hồ ly tinh này đột nhiên xuất hiện, chúng ta đã sớm kết hôn rồi!”

Annie bắt đầu cố tình gây sự, tranh cãi náo loạn, khiến tất cả khách mời trong bữa tiệc nhìn chăm chú, cha mẹ Thù cũng nghe tiếng chạy tới.

“Annie, tại sao con khóc suốt suốt thế? Đã xảy ra chuyện gì?” Mẹ Thù khuyên nhủ.

Mặc dù bà thích đứa cháu gái này, nhưng cũng có lúc, bà cũng không chịu nổi sự xảo trá và ngang ngược đến vô lý của cô.

Annie thấy mẹ Thù đứng về phía mình, càng cố gắng khóc kể lể: “Dì, Dì xem anh Vân á! Anh ấy... Anh ấy có người phụ nữ khác... Không cần con nữa!”

“Annie... Con cũng đừng náo loạn! Cũng bởi vì con thường xuyên cố tình gây sự nên Lăng Vân mới sợ mà bỏ chạy! Ngoan, nghe lời dì, đi khiêu vũ đi, dì gọi Lăng Quân đi cùng con.”

Dứt lời, ánh mắt mẹ Thù tìm kiếm bóng dáng của Thù Lăng Quân, lại thấy anh ta đang ôm một mỹ nhân ăn mặc nóng bỏng dán sát vào nhau khiêu vũ.

Thù Lăng Quân đối diện với ánh mắt của mẹ, lại nhìn thấy Annie đang đứng ở bên cạnh bà khóc lóc rồi rít, nhú chặt lông mày, nhìn mẹ mình khoát khoát tay.

Mẹ Thù cười có chút gượng gạo, bà hết nhìn đứa con trai lớn, lại nhìn tới đứa con trai nhỏ, biết trong lòng hai đứa con mình đã có đối tượng, xem ra, bà phải nghĩ biện pháp khác giải quyết Annie mới được.

“Ách... Annie! Khiêu vũ mở màn dì sẽ nhảy với Lăng Vân, còn con... Trước hết trang điểm lại đi, con xem con kia, lông mi giả cũng sắp rớt xuống rồi!”

“Có thật không?” Nghe bà nói vậy, Annie vội vàng lấy hộp phấn ra, nhìn trái nhìn phải, “Vậy con đi trang điểm lại.”

Nói xong, cô ta tiện tay đem hộp giấy đặt trên bàn, xoay người lên lầu.

Bà Thù cầm cái hộp lên, đưa cho Quách Khả Du.

“Khả Du, đi thay lễ phục trước đi nữa vui đùa với Lăng Vân một chút, đừng khách khí cũng đừng gò bó, biết không?”

Bà Thù hài lòng nhìn Quách Khả Du cười cười, tiếp theo lại chuyển hướng nhìn Thù Lăng Vân ——

“Vị thanh niên đẹp trai này, có đồng ý theo bà già này nhảy một điệu không?”

“Đó là vinh hạnh của tôi!”

Thù Lăng Vân nâng tay mẹ mình lên, trước khi đi, vỗ vào vai Quách Khả Du, “Chờ anh trở lại, anh sẽ giải thích tất cả với em.”

Quách Khả Du mèm mại gật đầu, nhìn vào bữa tiệc, thấy bác Mạnh quản gia.

“Bác Mạnh, xin hỏi ở đây có phòng thay quần áo không?”

“Mời đi theo tôi.”

Bác Mạnh dẫn Quách Khả Du lên cầu thang, đi tới một cái phòng ở lầu ba.

“Đây là phòng của cậu chủ Lăng Vân, cô có thể vào trong thay quần áo.” Bác Mạnh mở cửa giúp cô, “Tôi xuống lầu dưới tiếp đón khách mời.”

“Bác Mạnh, cảm ơn bác.”

Quách Khả Du bước vào phòng Thù Lăng Vân, nhìn xung quanh một vòng.

Trong phòng Thù Lăng Vân bài trí không xa hoa lắm, ngược lại còn có cảm giác tao nhã, giản dị.

Trên bàn làm việc trưng mấy tấm hình của hân từ nhỏ đến lớn, bộ dáng đều cao ráo đẹp trai như vậy.

Cô từ phòng đọc sách đi tới phòng ngủ, muốn đến phòng hân thay đổi lễ phục, khi cô xách cái hộp đi qua phòng ngủ của hân, chuẩn bị bước vào phòng thay quần áo thì đột nhiên liếc thấy trên giường Thù Lăng Vân dường như có người.

“Ai đó?” Người trên giường dường như cũng nhận thấy có người bước vào.

“Ách... Bác Mạnh nói đây là phòng của Lăng Vân, nói tôi vào đây thay quần áo. Tôi không biết bên trong này có người, thật xin lỗi!”

Quách Khả Du xoay người chuẩn bị rời đi, lại bị người nằm trên giường kêu lại ——

“Chờ một chút!”

Đèn trong phòng ngủ được mở ra, người nằm trên giường chính là Annie!

Cô ta đang mặc áo ngủ, những đường cong gợi cảm như ẩn như hiện, dáng điệu có vẻ lười biếng.

“Không phải cô muốn thay quần áo sao? Thay đi! Tôi vừa mới lên trang điểm lại, đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi, vừa vặn áo ngủ của tôi cũng đều để trong tủ quần áo của anh Vân, tụt nên thay ra nghỉ ngơi ở đây một chút...”

Annie đứng dậy, cố ý lấy từ trong tủ quần áo ra một cái áo, khoác lên người.

“Tôi nghĩ, cô đại khái không biết anh Vân chính là một hoa công tử, tôi chính là một ví dụ, tôi nghĩ, anh ấy đối với cô nhất định cũng chỉ là vui đùa một chút mà thôi, cô đừng quá nghiêm túc!”

“Sẽ không, tôi tin tưởng Lăng Vân, anh ấy... Anh ấy không phải loại người như vậy!”

“Cô không tin?” Annie đi tới trước mặt của Quách Khả Du, nói: “Vừa rồi ở trước mặt cô anh Vân cũng chỉ là đang diễn trò, trên thực tế, là anh ấy muốn tôi lên lầu chờ anh ấy trước, tôi cũng thường ngủ qua đêm trong phòng anh ấy, không tin thì cô nhìn vào tủ treo quần áo đi, bên trong còn có áo ngủ và áo lót của tôi.”

Annie cố ý mở tủ treo quần áo ra, quả nhiên bên trong có mấy bộ áo ngủ cùng áo lót rất kêu gọi.

“Không! Tôi không tin!”

“Cô không tin cũng phải tin, trong giới thượng nhân anh ấy nổi danh là hoa công tử, phụ nữ bên cạnh anh ấy, không phải chỉ có tôi mà thôi...”

Annie càng nói càng đắc ý, cũng càng ngày càng bội phục khả năng diễn xuất của mình.

Trên thực tế, quần áo trong tủ của Thù Lăng Vân đều là do vừa rồi cô ta nhân cơ hội mang từ phòng khách qua.

“Anh ấy lừa gạt tôi...”

“Cô Quách, bị lừa là không chỉ một mình cô, cô cũngđừng khổ sở...”

“Đừng nói nữa! Không cần nói nữa!” Quách Khả Dukhông dám tin bị lừa tai, khóc lóc mãnh liệt lắc đầu,

“Thì ra anh ấy thật sự là hoa hoa công tử, những gìtrên báo viết đều là sự thật!”

“Cho nên tôi khuyên cô nên từ bỏ hy vọng sớm mộtchút.”

Annie không ngừng thêm mắm thêm muối, nếu như cô takhông khiến Quách Khả Du tách khỏi Thù Lăng Vân, cô ta sẽ không bỏ cuộc!

Quách Khả Du rưng rưng nước mắt lao ra khỏi phòng củaThù Lăng Vân, vừa đúng lúc đâm vào người Thù Lăng Vân cũng đang lên lầu.

Phát hiện nét mặt cô có chút kỳ lạ, hấn lập tức ôm cô, quan tâm hỏi: “Khả Du, em làm sao vậy? Tại sao khóc? Ai khi dễ em?”

“Là anh! Anh khi dễ tôi!”

“Anh?” Thù Lăng Vân khó hiểu chăm chú nhìn cô.

“Tôi nên tin những gì trên báo viết, anh là hoa hoacông tử, anh không nghiêm túc với tôi!”

Nghe cô nói..., trái tim Thù Lăng Vân thất chặt lại.

“Là ai nói?”

“Annie mới vừa nói với tôi, anh là tên lừa gạt!”

“Khả Du, tại sao em không tin anh? Nhìn anh, cho anhcơ hội giải thích!”

Thù Lăng Vân xoay người cô lại, dùng ánh mắt chânthành tha thiết nhìn cô chăm chú.

Quách Khả Du vốn không muốn mở mắt nhìn hấn, nhưngdưới cái nhìn chăm chú nóng bỏng của hấn, cô từ từ tan chảy ——

“Khả Du, hãy tin anh.”

“Điểm này tôi có thể làm chứng!” Bác Mạnh quản giadúng lúc chen vào nói chuyện, “Bất kể cô Annie nói gì thì tất cả đều là giả tạo,chỉ vì cậu chủ không muốn tiếp nhận tình cảm của cô ấy! Cô Quách, cô nhất địnhphải tin tưởng cậu chủ.”

“Khả Du, chúng ta kết hôn đi! Ngày mai sẽ kết...”

Đột nhiên, Annie mặc áo ngủ, xuất hiện tại đầu cầuthang, trước mặt mọi người nói ra những lời khiến mọi người chấn động.

“Anh Vân, trong bụng em đã có đứa con của anh, chẳnglẽ anh muốn bội tình bạc nghĩa sao?”

Sau khi Quách Khả Du nghe thấy mấy lời nói này, cõthể lão đảo như muốn ngã,

“Tên lừa gạt! Anh lừa gạt tôi, đùa bỡn tôi như vậy cảmthấy rất vui thích phải không?” Quách Khả Du nhìn Thù Lăng Vân thét lên, nước mắttừ khóe mắt cuộn cuộn trào ra như những viên ngọc trai thì nhau rơi xuống.

“Khả Du...”

“Tôi sẽ chúc phúc cho anh!” Quách Khả Du đẩy ThùLăng Vân ra, lao xuống dưới lầu.

“Khả Du!”

Thù Lăng Vân muốn chạy tới ôm cô, nhưng lại chụp hụt.

Hấn chỉ có thể trở mắt nhìn Quách Khả Du thoát khỏivòng tay hấn chạy đi, bởi vì nước mắt của cô đâm vào ngực làm thấy đau.

“Lưu An Nỳ, tại sao cô lại nói dối như vậy?” Thù LăngVân cắn hận lên cầu thang kéo Annie từ trên cầu thang xuống.

Annie bị hấn lùi kéo như vậy, thấy sững cả người!

Cô ta thật là không ngờ một người luôn luôn đối đãi dịu dàng với mọi người như Thù Lăng Vân, hôm nay lại vì một người phụ nữ, hành động đối với cô vừa thất lễ vừa thô lỗ như vậy!

“Anh Vân, tại sao em yêu anh, anh lại cố tình đố kỵ một người phụ nữ đề tiện!” Annie nắm tay Thù Lăng Vân thật chặt.

“Annie, đủ rồi! Tôi không muốn đánh phụ nữ, tốt nhất cô đừng trở thành người đầu tiên!” Hấn đẩy tay Annie ra, chuẩn bị đuổi theo tìm Quách Khả Du.

“Anh Vân, em van cầu anh, em van cầu anh đừng rời bỏ em, được không?” Annie khóc đến nước mắt nước mũi chảy như suối.

Thù Lăng Vân khinh bỉ hất cô ta ra, “Cô buông tôi ra!”

“Em không buông! Rốt cuộc em có gì không thể so sánh với người phụ nữ đề tiện đó?”

“Cô đừng xúc phạm đến Khả Du!”

Bên cạnh, bác Mạnh không nhẫn nại được nữa, ông thúc giục Thù Lăng Vân ——

“Cậu chủ, cô Quách đã đi rất xa, cô ấy hoàn toàn xa lạ với cuộc sống ở đây, cậu vẫn nên tranh thủ thời gian đi tìm cô ấy, để tránh xảy ra nguy hiểm!”

Nghe vậy, Thù Lăng Vân dùng sức đẩy Lưu An Ny ra, vội vàng chạy như điên, đuổi theo Quách Khả Du.

Annie bị đẩy ngã trên mặt đất, làm sao chịu từ bỏ ý đồ dễ dàng như thế!

Cô ta đứng dậy, vỗ vỗ bụi bặm trên người, bước lên lầu như không có việc gì xảy ra, rồi bước vào phòng của Thù Lăng Vân, nhanh chóng thay quần áo, sau đó đi xuống lầu.

“Dì, con muốn đi về, con sẽ đem tình hình hôm nay nói tất cả ẹ con biết, con sẽ không bỏ qua hai người bọn họ đâu!” Cô ta nhìn mẹ Thù nói xong, liền tức giận rời khỏi nhà Thù gia.

8. Chương 8

Annie vừa lên xe, lập tức gọi điện thoại cho Lưu An Vinh, em sự tình từ đầu đến cuối kể hết một lần, vẫn không quên thêm mắm dặm muối.

“Anh, anh phải giúp em làm chủ!”

“Em gái, anh nhất định giúp em làm chủ. Thù Lăng Vân tại sao có thể khi dễ em như vậy!” Bên đầu kia điện thoại Lưu An Vinh giận dữ nói.

“Anh, em bắt kẻ, anh tuyệt đối không thể để người phụ nữ kia sống mà rời khỏi Pháp!”

“Em gái, em dự định làm như thế nào?”

“Tìm mấy người cường gian người phụ nữ xấu xí đó! Em không hạnh phúc, người khác cũng đừng mơ tưởng! Hừ, cô ta cướp đi anh Vân của em, em muốn cô ta đau khổ cả đời!”

“Được rồi, anh sẽ tìm mấy tên sát thủ đi giải quyết hai người bọn họ!”

“Không! Ngần vạn lần đừng tổn thương Lăng Vân, em chỉ muốn cho người phụ nữ kia mất mặt thôi!”

“Ừ! Anh biết rồi!”

Annie nhếch khóe miệng, cười lạnh một tiếng rồi cúp điện thoại

Thù Lăng Vân nhìn xung quanh đám đông trên đường phố nhộn nhịp. Lòng nóng như lửa đốt tìm bóng dáng của Quách Khả Du, ánh mắt sâu đen tràn ngập lo âu, sự tỉnh táo lúc bình thường, giờ phút này đã sớm không còn sót lại chút gì.

“Đừng tìm nữa, cô ấy ở Paris xa lạ, lại không có người quen, có thể đi đâu được? Theo tôi thấy, có thể cô đã sớm trở về khách sạn rồi.”

Tony đuổi theo phía sau Thù Lăng Vân, nhìn thấy dáng vẻ hẩn tâm hoảng ý loạn, nên đề nghị.

Nghe vậy, Thù Lăng Vân thay đổi phương hướng, lao về phía khách sạn.

“Đợi chút... Đợi chút á! Lăng Vân, xem bộ dạng cậu nóng lòng như thế, chẳng lẽ... Cậu thật sự muốn kết hôn với cô ấy?”

“Buông tay!” Thù Lăng Vân gầm nhẹ.

Bất chấp thể diện quý tộc, Tony lao tới trước, bắt được tay của Thù Lăng Vân, cả người cứ như vậy bị Thù Lăng Vân kéo đi.

Không thể trách hẩn lại kinh ngạc như thế, dù sao, về mặt tình cảm Thù Lăng Vân từ trước đến giờ đều là lãnh đạm như băng, lần này lại có thể có phản ứng lớn với nhất cử nhất động của người phụ nữ nhỏ bé đó, có thể thấy được, ở trong mắt hẩn, sức ảnh hưởng của cô ta không thể khinh thường!

“Không, tôi không thả!” Tony liên tục hít thở, không ngừng khuyên bảo. Anh ta cầu nguyện có thể đem một Thù Lăng Vân bình thường luôn tỉnh táo quay trở về.

“Bất kể bây giờ cậu nói cái gì, cô ấy đều không nghe đâu! Chẳng bằng trước hết để cho cô ấy bớt giận, chờ bữa tiệc kết thúc, sẽ từ từ giải thích với cô ấy.”

Tony cùng Thù Lăng Vân đã hợp tác nhiều năm, hẩn nghĩ, nếu như công ty bị vỡ nợ, có lẽ cậu ta cũng không nóng nảy như vậy, không nghĩ tới bây giờ lại vì một người phụ nữ mà biến thành như vậy.

Nhìn vẻ mặt căng cứng của Lăng Vân, Tony không khỏi cảm thấy đau lòng.

“Lại nói, chúng ta đang có rất nhiều khách hàng đợi cậu quay về ký hợp đồng, cậu đi như thế này, chẳng phải là phá hủy hết tâm huyết của mọi người bao nhiêu ngày nay hay sao?”

Nghe vậy, bước chân gấp gáp của Thù Lăng Vân rốt cuộc thoáng ngừng lại.

Lý trí vẫn chiến thắng tình cảm, sinh ra đã có ý thức trách nhiệm mãnh liệt, cũng khiến hẩn không cách nào bỏ đi cho xong việc.

“Về bữa tiệc xử lý công việc trước đã.”

Sau một hồi lâu, hẩn nắm chặt tay thành hai nắm đấm, cố gắng bắt mình tỉnh táo lại, quyết định tối nay mới từ từ giải thích với cô.

Quách Khả Du băng qua chạy một đoạn dài ở trên đường cái, dần dần, tốc độ của cô chậm lại, lúc này mới phát giác cảnh vật trước mắt xa lạ quá, khiến cô cảm thấy hoảng sợ.

“Đây là địa phương nào?”

Giờ phút này trong lòng cô cảm thấy hết hoảng, từ từ thay thế sự tức giận vừa qua.

Cô chảy nước mắt, đó là nước mắt của sự sợ hãi, sự mất mát, cũng là sự đau lòng, bây giờ cô hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện nhanh lên một chút, nếu nói đến kỳ tích, đương nhiên là nói tới Thù Lăng Vân.

Đột nhiên, cách đó không xa có hai ngọn đèn nhỏ đến gần phía cô, cô vui mừng tiến ra đón, quơ quơ hai tay, hô lớn: “Lăng Vân, em ở chỗ này!”

Không nghĩ tới, xe vừa đến gần, có bốn người ngồi trong xe, nhưng không có Thù Lăng Vân, bọn họ đáng người cường tráng, diện mạo dữ tợn.

Quách Khả Du trong nháy mắt sững sờ tại chỗ, cô càng nhìn càng cảm thấy có cái gì không bình thường, nhớ tới chuyện ở Đài Loan bị những tên áo đen truy sát, cũng nhớ tới Annie ở trong nhà Thù gia, ngay tức khắc trong lòng giật mình, mồ hôi lạnh từ trên trán rơi xuống.

Ý niệm sinh tồn bén rễ trong đầu Quách Khả Du, cô từ từ quay ngược lại, nhìn bốn người đàn ông trên xe đang cầm súng trong tay, từ từ vây cô lại.

“Con nhóc Trung Quốc này đáng đáp không chỗ nào chôn được!” Một người đàn ông trong số đó nói bằng tiếng Anh.

“Đưa cô ta về Tây Thiên trước, rồi anh em chúng ta vui đùa một chút đi!” Một người đàn ông khác vừa nhai kẹo cao su vừa nói khác.

Sau khi nghe xong, Quách Khả Du suy đoán tất cả chuyện này đều do Annie sai khiến.

Cô bỗng chốc quay người lại, chạy như điên vào một cái hẻm nhỏ, dọc theo đường, cô ngã lộn nhào không biết bao nhiêu lần, tay chân bị rất nhiều vết thương trầy xước, giày trên chân cũng chẳng biết văng đi đâu, nhưng cô vẫn không nản chí, vừa chạy, vừa không ngừng quay đầu lại nhìn.

Sau đó nghe “bang” một tiếng, tiếng súng vang lên, những chú chim nghỉ ngơi ven đường bị kinh sợ bay tán loạn.

“Gái điếm thú vị, bố mày không tin là không bắt được mày!” Trong đêm tối, tiếng chửi rủa vang lên không ngừng.

Quách Khả Du liều mạng chạy về phía trước, cô không muốn chết trong tay đám hỗn đản này. Đột nhiên, một lần nữa cô phát hiện xa xa trong đêm tối u ám, có hai ngọn đèn màu vàng sáng lên, cô giống như đang ở trong sa mạc phát hiện thấy ốc đảo vậy, mừng như điên, đem hết sức lực của toàn thân chạy về phía trước.

Gần như trong cùng một lúc, Thù Lăng Vân cũng phát hiện thấy Quách Khả Du toàn thân dính đầy bùn đất, tóc tai rối bời, bộ mặt hoảng sợ đang chạy tới.

Trái tim của hắn thất lại, chân đạp mạnh ga tăng tốc chạy nhanh về hướng Quách Khả Du.

Quách Khả Du thấy người chạy nhanh về phía mình là Thù Lăng Vân, trong lòng cô mừng rỡ. Khi cô gần đến xe của Thù Lăng Vân, trong lúc bắt chợt, chân của cô bị nhắc hổng khỏi mặt đất, cả cơ thể cũng rời theo.

Trong khoảnh khắc cô không kịp có phản ứng, bên tai liền vang lên một giọng nói ồm ồm ——

“Gái điếm thú vị, đừng tưởng rằng cứu binh của mày đến là mày thoát, bố mày còn chơi chưa đủ!”

“Không! Không! Lăng Vân cứu em...”

Quách Khả Du chẳng biết bị người đàn ông to con xuống xe từ lúc nào vác lên vai, cô không ngừng dấm dấm, nhưng đối với người đàn ông kia mà nói, quả thực một chút cảm giác cũng không có!

Thù Lăng Vân đạp lút ga chạy tới, sau đó nhanh chóng phanh xe lại, nhảy xuống xe, ngăn cản đường đi của mấy tên đàn ông kia.

“Buông cô ấy xuống!”

Thù Lăng Vân giận dữ hét lên, mấy tên kia lại xem như gió thoảng bên tai, căn bản không thèm để ý tới.

“Tôi nói, buông cô ấy xuống!”

Đám đàn ông kia có chút không kiên nhẫn dừng bước lại, tên cầm đầu thả Quách Khả Du xuống mặt đất, hung ác chỉ vào Thù Lăng Vân, “Mày muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân?”

Dứt lời, cả đám cười ồm lên, cười đến không khống chế được.

Quách Khả Du hoảng sợ nhìn Thù Lăng Vân, cô muốn đứng dậy, nhưng bởi vì hoảng sợ quá độ mà hai chân không thể điều khiển được, nằm xụi lơ trên mặt đất.

Thù Lăng Vân quả thật đau lòng tới cực điểm! Mấy tên tạp chủng ghê tởm này, cứ nhiên đem Quách Khả Du hù dọa thành bộ dáng như vậy!

Ý muốn bảo vệ mạnh mẽ xông lên tới đầu, hấn tức giận đánh về phía mấy tên vạm vỡ kia.

“Muốn chết!”

Mấy tên đó bao vây xung quanh Thù Lăng Vân, muốn cho hấn một chút giáo huấn, bởi vì người chủ giao phó không thể khiến hấn có thương tích quá lớn, nếu không, với 4, 5 người bọn họ, còn sợ không chế ngự được một mình Thù Lăng Vân sao?

Nhưng, bọn họ quá xem nhẹ Thù Lăng Vân!

Hấn có đai đen Judo, lại còn là cao thủ về đấu kiếm, không ít lần đạt được những giải thưởng quốc tế lớn, mấy tên trước mắt này đối với hấn mà nói, căn bản chỉ là chuyện nhỏ!

Thù Lăng Vân vật qua vai một cái, liền đem một tên trong số đó có vóc người cao to hơn so với hấn quật ngã trên mặt đất.

Mấy tên nhìn thấy thế, như bị chọc giận đồng loạt xông lên, bao vây áp đảo Thù Lăng Vân.

Quách Khả Du đứng ở một bên căng thẳng kêu: “Lăng Vân, anh phải cẩn thận!”

Thù Lăng Vân nghe được câu này, giống như ăn được một viên tiên đơn, hấn biết Quách Khả Du đã tha thứ cho hấn, hấn dùng lực tránh sự kiềm chế của bốn tên kia, khi hấn muốn phát huy bản lĩnh một lần nữa thì trán của hấn bị một khẩu súng gi vào...

“Mấy không cần chống cự nữa, cứ cho rằng tài nghệ của mày dù nhanh thế nào, cũng không nhanh bằng đạn chứ? Ha ha ha...”

Tên đàn ông gi súng vào trán Thù Lăng Vân đắc ý cười lớn, những tên khác cũng cười to theo, hoàn toàn không phát hiện Quách Khả Du đang ngã trên mặt đất, không biết từ lúc nào đang cầm trên tay một cây gậy to.

Đột nhiên, bịch một tiếng, tiếng cây gậy vang lên, đầu tên đàn ông kia ứa ra máu tươi, trong nháy mắt ngã xuống.

Quách Khả Du sợ tới mức vội vàng đem cây gậy vút trên mặt đất, run rẩy nhìn tên đàn ông đó ngã xuống đất.

“Nhanh, Khả Du, chạy về xe nhanh lên một chút!”

Không còn bị kiềm chế, Thù Lăng Vân xông lên trước, cầm chặt tay Quách Khả Du, chạy về hướng chiếc xe.

Phía sau, tiếng súng vang lên lần nữa, Quách Khả Du cảm thấy bắp chân đau nhói, cơ thể ngã về phía trước.

“Khả Du, nhanh lên một chút, anh cố em, mau leo lên.” Thù Lăng Vân ngồi xổm người xuống, định công Quách Khả Du chạy trốn, không ngờ tới, một cây gậy đập xuống sau đầu của hấn ——

“Ah ——” hấn hét lên một tiếng, thân thể nghiêng một cái, đổ vào ngực Quách Khả Du.

Quách Khả Du luống cuống nhìn Thù Lăng Vân, máu tươi ào ạt từ thái dương của hấn nhỏ xuống.

“Lăng Vân, anh làm sao vậy?! Anh đừng làm em sợ!”

Mấy tên đàn ông kia thấy mình ra tay quá nặng, một giây cũng không dám ở lại hiện trường, ngay sau đó chạy tán loạn như chim vỡ tổ, biến mất không còn bóng dáng.

Quách Khả Du đôi tay run rẩy dính đầy máu tươi của Thù Lăng Vân, cô không dám tin lực mạnh cơ thể không hề nhúc nhích của Thù Lăng Vân.

“Lăng Vân, anh tỉnh lại a! Em van cầu anh... Anh tỉnh lại...”

Nhưng, mặc cho cô la rách cổ họng, Thù Lăng Vân vẫn không hề nhúc nhích.

Nước mắt của cô giống như đê vỡ, không ngừng chảyra, cho đến khi nghe tiếng kèn dồn dập cùng với ánh đèn xe từ xa truyền đến.

Người tới là Tony, bởi vì anh ta không yên lòng khiThù Lăng Vân đơn độc đi ra ngoài tìm cô, vì vậy lấy xe ra ngoài tìm giúp, khôngnghĩ tới lại thấy tình cảnh như vậy.

“Chúa ơi! Tại sao có thể như vậy?”

Anh ta sớm đã đem sự ưu nhã quý tộc ném ra đằng sau,thất kinh kêu thành tiếng.

“Mau cứu anh ấy... Cứu Lăng Vân...”

Bất kể quần áo sang trọng trên người sẽ bị máu tươidính vào dơ bẩn, Tony vội vàng cùng Quách Khả Du nâng hân lên xe, nhanh chóngchạy tới bệnh viện.

Bên ngoài phòng phẫu thuật của bệnh viện, nóng lòngngồi đợi là cha mẹ Thù, Tony, bác Mạnh quản gia, còn có Quách Khả Du đang khócsút nước.

“Bác trai bác gái, cháu thật sự vô cùng xin lỗi haibác, là cháu hại Lăng Vân...”

“Cháu đừng lo lắng, Lăng Vân không có việc gì,ngoan, đừng khóc...” Bà Thù vỗ vai Quách Khả Du, ôm cô vào trong ngực.

Bà hiểu, thật ra thì Quách Khả Du chẳng dễ chịu gì,ngoại trừ nỗi đau trong lòng, trên mặt trên tay của cô cũng hiện đầy vết thươnglớn nhỏ, bắp chân thậm chí bị đạn xuyên thủng, khâu mấy mũi kim, cũng đủ nhénhắc rồi!

“Con bé Annie này thực sự quá đáng, lại có thể làmra những chuyện như vậy!” Ông lão Thù tức giận mắng.

“Ông chủ, ông đừng tức giận có hại cho cơ thể, tôitin cậu chủ sẽ được ông trời phù hộ.” Bác Mạnh an ủi ông chủ, ánh mắt lại cứnhìn cửa phòng mổ.

Cửa phòng mổ vẫn đóng chặt như cũ.

“Phụ nữ thật là mầm họa mà! Lăng Vân nhất định làđiên rồi mới có thể yêu phụ nữ! Nếu là tôi, tôi tình nguyện làm người đồng tínhluyến ái!”

Lời Tony vừa thốt ra, lập tức đổi lấy vài đôi mátnhìn anh ta chăm chăm.

“Ách... Ý tôi là, mặc dù thích phụ nữ, nhưng không cầnđem chính mình làm thành bộ dạng đứ hạnh a!” Tony tranh thủ thời gian giảithích, nếu không thật sẽ trở thành đồng tính luyến ái rồi.

Đột nhiên, cánh cửa bị mở ra, y tá kêu to: “Ngườinhà của Thù Lăng Vân?”

Đoàn người vội vàng chạy nhanh tới, “Có đây.”

“Chúng tôi cần nhóm máu O, nhưng ngân hàng máu của bệnhviện sử dụng không đủ, trong số người nhà có ai nhóm máu O không?”

“Tôi nhóm máu A.” Tony nói.

“Hai vợ chồng chúng tôi nhóm máu O, có thể truyềnmáu cho nó không?”

Không được, hai người lớn tuổi quá, không thích hợp.”

“Vậy làm sao bây giờ? Không còn ai nhóm máu O rồi.”

“Nếu điều từ bệnh viện khác đến, sợ rằng bệnh nhânkhông chờ đợi được lâu như vậy...”

“Tôi nhóm máu O, tôi sẽ truyền máu cho Lăng Vân.”

“Thật tốt quá!” Y tá nói: “Cô đi theo tôi!”

“Ừ.” Quách Khả Du chân thấp chân cao theo sát y tátiến vào phòng phẫu thuật.

Rất nhanh, cánh tay Quách Khả Du bị cầm kim rút máu,dòng máu đỏ tươi chảy dọc theo dây truyền máu xuống.

“Cô phải nhẫn nại một chút, lượng máu lấy ra có thể vượt quá bình thường.”

“Không sao, chỉ cần có thể cứu sống anh ấy, cho dù muốn rút sạch máu trên người tôi, tôi cũng bằng lòng!”

Y tá cảm động vỗ vỗ vai của cô.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, máu tươi của cô cũng từng giọt từng giọt truyền vào cơ thể Thù Lăng Vân.

Khi cửa phòng phẫu thuật mở ra lần nữa, Quách Khả Dugương mặt trắng bạch được y tá dìu đi ra, sau đó bác sĩ cũng đi theo ra ngoài.

Bà Thù vội vàng đỡ Quách Khả Du ngồi trên ghế nghỉ ngơi, ân cần hỏi: “Bác sĩ, xin hỏi tình trạng con tôi bây giờ như thế nào?”

Bác sĩ trầm ngâm một lát, rồi chậm chạp nói: “Bệnh nhân phẫu thuật rất thành công, nhưng... Cơ hội tỉnh lại chỉ có 50%! ”

“Không phải rất thành công sao? Sao lại chỉ có 50%?” Quách Khả Du lo lắng hỏi bác sĩ, không để ý mình mới vừa bị rút không ít máu, cảnh người vẫn còn trong trạng thái hoa mắt chóng mặt.

“Phẫu thuật rất thành công là không sai, tuy nhiên, đó chẳng qua là chỉ bảo đảm anh ta không có nguy hiểm đến tính mạng.”

“Bác sĩ, ý của ông là...” Quách Khả Du khó có thể tin hỏi.

“Nếu như bệnh nhân không tỉnh lại, như vậy... Rất có thể biến thành người sống đời sống thực vật!”

“Cái gì? Người sống đời sống thực vật?” Quách Khả Du quả thật không thể tin được lời bác sĩ vừa nói.

“Có thể tỉnh táo lại hay không, vậy thì phải xem ông trời đối với anh ta có ưu ái hay không.”

Quách Khả Du nghe xong gần như té xỉu, may mắn có bà Thù ôm chặt lấy cô, cô mới không té liệt cả người ngã xuống mặt đất.

“Tại sao lại như vậy... Đều là tôi hại anh ấy! Đều là tôi...”

Quách Khả Du khóc nức nở, bà Thù càng xem càng không đành lòng, cố nén bi thương, dặn dò bác Mạnh đưa Quách Khả Du trở về nhà Thù gia nghỉ ngơi, nhưng làm sao cô cũng không chịu trở về, cố tình muốn ở bên cạnh Thù Lăng Vân.

“Khả Du, cháu vừa mới rút nhiều máu như vậy, đi về nghỉ trước đi, nếu Lăng Vân tỉnh lại, chúng ta nhất định lập tức thông báo cho cháu biết.”

“Cháu không muốn... Cháu không muốn...”

Trong miệng kêu gào, nhưng đầu cô cảm thấy quay cuồng, Quách Khả Du nhắm mắt lại, lập tức ngất xỉu.

“Lăng Vân... Lăng... Vân... Tại sao lại như vậy? Tại sao?”

Quách Khả Du nằm trên giường khóc thút thít, cô không cách nào tiếp nhận sự thật này, kiên trì muốn đi thăm Thù Lăng Vân, nhưng bà Thù không chịu để cho cô xuống giường, bởi vì cô thật sự quá yếu rồi!

“Bé con, nghe lời bác nói, trước tiên tĩnh dưỡng cơ thể mình cho khỏe đã, rồi hãy đến thăm Lăng Vân, được không?”

Bà Thù thật sự lo lắng nếu cô nhìn thấy Thù Lăng Vân, bởi vì khó thừa nhận mà té xỉu lần nữa.

“Cho cháu nhìn anh ấy được không? Cho dù là một lần cũng được, cháu van cầu bác, bác gái.” Nước mắt của cô lại trào ra.

“Nhưng...”

“Bác gái!”

“Haizz... Được rồi!”

Bà Thù đỡ Quách Khả Du yếu ớt đi tới phòng chăm sóc đặc biệt, mặc dù mình cũng rất lo lắng cho bệnh trạng của con trai, nhưng suy nghĩ một chút, vẫn là đem thời gian nhường lại cho cô dâu mới, lặng lẽ lui rang ngoài.

Quách Khả Du thấy người cô luôn thương nhớ trong lòng nằm trên giường bệnh không nhúc nhích, dựa vào bình ô xy duy trì sinh mạng, đau lòng không thể nào tả được.

“Lăng Vân... Anh nhất định phải tỉnh lại, nhất định.”

Quách Khả Du vuốt ve khuôn mặt tuần tú kia, đau lòng hôn đôi mắt, cái mũi, khuôn mặt, sau đó là đôi môi thật mỏng của hắn.

Cô nâng đôi tay thật dày lên, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai hắn nói cho hắn biết: “Bất kể anh ngủ bao lâu, một năm, hai năm, thậm chí là mười năm, hai mươi năm, em đều sẽ chờ anh, sẽ vẫn chăm sóc anh.”

Quách Khả Du yêu thương nói, khiến mấy người đứng ngoài cửa cũng liên tiếp lau nước mắt.

Mấy ngày sau, Quách Khả Du ngày ngày ở bên cạnh giường bệnh của Thù Lăng Vân, giúp hắn lau rửa cơ thể, cắt tỉa tóc, y tá Liên đi vào giúp Thù Lăng Vân đổi tã nước tiểu, cô cũng muốn tự mình làm.

Mới trôi qua mấy ngày mà Quách Khả Du đã gầy đi thấy rõ.

Bà Thù thật sự không đành lòng nhìn cô ngày đêm như vậy, không nghỉ ngơi mà chăm sóc con trai mình, nên rất thương xót nói:

“Khả Du, con đừng ngược đãi mình như vậy, được không? Lăng Vân không biết khi nào mới có thể tỉnh lại, con cứ kéo dài như vậy, sợ rằng đến khi Lăng Vân tỉnh lại, con cũng ngã bệnh!”

“Lăng Vân sẽ tỉnh lại sao? Đúng không? Bác gái, hãy nói cho cháu biết.”

Không phải lần đầu tiên cô hỏi câu này, kể từ ngày bác sĩ tuyên bố Thù Lăng Vân có thể biến thành người sống đời sống thực vật, cô liên hỏi qua vô số lần, tinh thần cũng biến thành hoảng hốt, có lúc tỉnh táo, nhưng có lúc lại rơi vào những hồi ức trong quá khứ, cứ lầm bầm kêu tên Thù Lăng Vân.

Bà Thù thật sự không chịu nổi Quách Khả Du cứ hành hạ mình như thế, nên hôm nay ép buộc cô trở về nhà Thù gia mà ngủ một giấc.

Trong phòng ngủ tràn ngập hình bóng của Thù Lăng Vân, trở lại nhà Thù gia, Quách Khả Du làm sao có thể yên tâm ngủ được.

Cô nhìn hình ảnh Thù Lăng Vân trên đầu giường ngăn cản người, vừa chạm đến nét mặt tuần tú của Thù Lăng Vân, nước mắt của cô lại trào ra như mưa.

Tại sao người bị thương không phải là cô? Cô tự hỏi, thật lâu tâm trạng không thể nào bình tĩnh lại được, cô khóc mãi, cũng không biết trải qua bao lâu, liền mơ màng ngủ thiếp đi.

Trong giấc âm Quách Khả Du loáng thoáng thấy gương mặt tuần tú quen thuộc của Thù Lăng Vân, cô vui mừng tiến lên muốn kéo tay của hắn, nhưng lại chụp hụt.

“Lăng Vân, anh đừng có đi! Đừng bỏ em!” Quách Khả Du kêu to rồi tỉnh lại, khiến bác Mạnh long lắng đi tới.

“Cô Quách, cô có khỏe không?” Bác Mạnh ở ngoài cửa quan tâm hỏi thăm.

Quách Khả Du vội vàng nhảy xuống giường, phóng tới mở cửa, câu đầu tiên liền hỏi:

“Lăng Vân tỉnh lại sao?”

“Không có.”

Quách Khả Du thất vọng lui về sau mấy bước, cơ thể lão đạo muốn ngã, bác Mạnh vội vàng đỡ cô đến mép giường ngồi xuống.

“Cô Quách, cô phải kiên cường a!” Bác Mạnh bị chân tình của cô làm cảm động đến rơi lệ.

Nghe vậy, Quách Khả Du không thể tiếp tục khống chế tình cảm của mình, cô vùi mặt vào trong gối, khóc thất thanh.

9. Chương 9

Kết Hôn Với Tổng Giám Đốc - Chương 09

Chương 9

Sau khi Annie biết mình gây ra đại họa, liền bắt đầu tránh né mọi người, qua một thời gian, cô ta biết thù Lãng Vân vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại thì liền lẳng lẽ mang theo hành lý đơn giản rời Pháp, quay về trú ngụ nhà Lưu An Vinh ở Đài Loan.

“Anh, làm sao đây? Cảnh sát Pháp đã hạ lệnh điều tra hung thủ gây tổn thương cho Thù Lãng Vân, nghe nói hiện tại người nhà Thù gia cũng mời thám tử tư, dốc sức truy xét xem hung thủ điều khiển ở phía sau.”

“Đừng sợ! Em cứ an tâm đợi anh ở đây, sẽ không ainghi ngờ em. Chờ anh từng bước thôn tính tập đoàn Lượng Bích Tư xong, xem còn ai dám động tới một cọng lông măng của em.” Lưu An Vinh cười rất tà ác, rất đắc ý.

“Anh, thì ra là anh thực sự lén lút mua cổ phần của Lượng Bích Tư? Lần trước số tiền tổn thất trong dự án thu mua mảnh đất đó, có phải do anh động tay động chân hay không?”

“Không sai, khoản tiền lấy được từ dự án thu mua này, lọt vào túi anh ước chừng vượt qua mười triệu, đến bây giờ Thù Lãng Vân cũng không biết hắn đã tổn thất một số tiền lớn, còn tán dương năng lực của anh giỏi hơn so với Thù Lãng Quân!” Lưu An Vinh cười một tiếng rất gian xảo.

“Em nghe nói trước mắt Thù Lãng quân đã tiếp quản vị trí tổng tài tập đoàn Lượng Bích Tư, hơn nữa em còn nghe nói, anh ta sắp phá thành một số cổ phần.”

“Chờ nghe em nói đã quá chậm! Trên thực tế, anh đã sớm thu mua được 30% cổ phần của Lượng Bích Tư, không lâu nữa, toàn bộ tập đoàn là của Lưu gia chúng ta rồi!”

“Anh, anh làm như vậy rất tốt, nhưng anh ngàn vạn lần phải đề phòng Thù Lãng quân, anh ta không phải kiểu người đơn giản.”

Annie nhận lấy điều xì gà trên tay Lưu An Vinh, hút một hơi, sau đó ngồi vào ghế sa lon.

“Thù Lãng Quân? Hàaaa...!” Lưu An Vinh cười lớn một tiếng, tiếp theo nói: “Nếu như là lão hồ ly Tony kia, anh còn có điều lo ngại; chứ là Thù Lãng Quân, nơi nào có phụ nữ, hắn liền chui vào đó, thành không được khí sau đúng á!”

Hai anh cao hứng bàn luận kế hoạch mưu đoạt tập đoàn Lượng Bích Tư, không để ý tới, bọn họ đã bị nghe lén.

Thì ra là ở tập đoàn Lượng Bích Tư, một số dự án buôn bán xảy ra vấn đề, Thù Lãng quân ở Pháp đã tiến hành một cuộc điều tra kỹ lưỡng, đã sớm tra ra là Lưu An Vinh đang âm thầm giở trò, có ý định mưu đoạt tập đoàn Lượng Bích Tư, cũng biết Annie ngang ngược tàn ác, tuyệt đối không có khả năng dễ dàng bỏ qua cho Thù Lãng Vân cùng Quách Khả Du.

Thời điểm Thù Lãng Vân gặp chuyện không may, Thù Lãng quân cố gắng bình tĩnh, cũng không có thông báo cho bất luận người nào, lẳng lẽ mời thám tử tư theo dõi Lưu An Ny, quả nhiên, anh ta tìm được hai anh em Lưu gia mưu đoạt tập đoàn Lượng Bích Tư cùng chứng cứ họ lên kế hoạch giết người.

Mặt khác, từ máy nghe lén, thám tử tư đã nghe được kỹ càng cuộc đối thoại của hai anh em Lưu gia, ngay sau đó ghi âm cuộc đối thoại làm bằng chứng, gửi bằng đường hàng không cho Thù Lãng Quân đang ở Pháp.

Khi Lăng Quân ở Pháp nhận được tin, lập tức chuẩn bị bay đến Đài Loan, muốn cho anh em Lưu gia một sự vui mừng bất ngờ.

Hôm nay, Annie rất hài lòng đi dạo công ty bách hóa, cô ta đi tới một cửa hàng bán đồ trang sức, dừng lại trước tủ đang bày những chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

“Chào mừng ghé thăm!”

Nhân viên phục vụ thấy Annie ăn mặc lòe loẹt như con bướm, ngay lập tức tìm mọi cách a dua nịnh hót, bởi vì khách hàng lớn tới cửa!

Annie đi vào không chút khách khí, vẻ mặt vênh váo đắc ý trước kia của cô ta không hề thay đổi ý, đặt mông ngồi lên một cái ghế da.

“Lấy chiếc nhẫn kim cương kia ra cho tôi xem một chút.”

Lưu An Ny sơn móng tay đỏ chói, hướng tới một chiếc nhẫn kim cương khoảng một Carat so sánh.

Hai nhân viên phục vụ đã sớm nhìn đúng là người phụ nữ tầng lớp thượng lưu giàu có, nếu không nhân cơ hội này kiểm soát ở cô ta một khoản, vậy thì muốn đợi đến năm nào tháng nào?

“Thưa cô, cô thật là tinh mắt, chiếc nhẫn kim cương này là cái duy nhất trong tiệm chúng tôi, cô đeo nó lên, thật đúng là đẹp a! Còn nhìn xem, rất xứng với cô!”

Lưu An Ny bĩu môi, đem cái nhẫn đeo lên ngón tay, nhìn rồi nói: “Kiểu này có thịnh hành hay không?”

“Đây là phong cách thịnh hành nhất, cô đeo cái khác lên xem một chút, nhìn một cái là biết.”

“Đúng nha! Đúng nha! Đeo thêm mấy cái nữa, so sánh một chút, mới biết cái nào thích hợp với cô hơn.”

Một nhân viên khác liên tiếp cầm mấy chiếc nhẫn hướng ngón tay Lưu An Ny đeo vào, dù sao nói mấy lời phụ nữ thích nghe, thì tiền có thể rơi vào túi rồi.

Lưu An Ny nhìn hai chiếc nhẫn đeo trên ngón tay, so tới so lui, cảm thấy rất thích cả hai cái, liền hỏi:

“Bao nhiêu tiền?”

“Cộng lại mới có 130 vạn mà thôi.” Nhân viên cười hì hì nói.

“Mới 130 vạn thôi?” Lưu An Ny lơ đãng nói, từ trong túi xách hiệu LV hạn chế lấy ra một thẻ tín dụng, ném lên bàn, “Không cần bỏ vào trong hộp, tôi trực tiếp đeo.”

Nhân viên vừa cầm thẻ tín dụng, lập tức cùng ngân hàng xác nhận, không bao lâu, nhân viên gật mặt vô cùng khó coi đi đến trước mặt của Lưu An Ny.

“Thưa cô, thẻ tín dụng này không thể dùng, là thẻ giả!”

“Thẻ giả? Làm sao có thể? Lưu An Ny tôi là một Thiên Kim Đại Tiểu Thư, làm sao có thể dùng thẻ giả?” Lưu An Ny vẻ mặt kinh ngạc nhìn nhân viên.

“Ôi! Chỉ nhìn trang phục của cô, đã sớm nên đoán cô là ở khách sạn rồi, chỉ dùng một phần nhỏ thiên kim tiểu thư đã đánh lừa được người rồi!” Một nhân viên khác thấy thế, không khách khí chút nào coi cô ta nhưng người làm ở khách sạn.

“Đúng nha! Cô đừng làm ra vẻ, nhìn xem trên người cô trên dưới đều là hàng hiệu, tôi nghĩ, nhất định tất cả đều là hàng giả! Tôi đã thông báo cảnh sát.”

Annie làm sao nuốt xuống được giọng điệu này, lập tức cùng nhân viên âm ỉ một trận.

Nhưng, một chống lại hai, làm sao cô chống đỡ được?

Cô cầm điện thoại di động lên muốn gọi Lưu An Vinh, điện thoại di động lại bị cướp lại.

“Thật xin lỗi, mời cô đến sở cảnh sát một chuyến, chúng tôi nghĩ cô có liên quan đến nhóm người làm thẻ tín dụng giả.”

Chẳng biết từ lúc nào xuất hiện một cảnh sát, lấy cớ tay cầm Annie lại.

“Tôi không phải trong nhóm người làm thẻ giả, tôi là công dân nước pháp!”

“Vậy thì cô bị tình nghi càng lớn, chúng tôi nghi ngờ những thẻ giả này chính là từ Pháp nhập vào, tốt nhất cô theo chúng tôi về sở cảnh sát đi!”

“Tôi không phải... Tôi muốn gặp luật sư...”

Annie quả thực là trăm miệng cũng không thể bào chữa, cô lập tức bị còng tay, giải về sở cảnh sát.

Trong sở cảnh sát, Annie vốn là muốn cầu xin cảnh sát để cô gọi điện thoại cho Lưu An Vinh, nhưng rất không may, mấy giờ trước Lưu An Vinh cũng bị một đám phần tử bất lương vây đánh, mặt mũi bầm dập bị cảnh sát bắt bớ, lý do là — kẻ tình nghi xúi giục giết người chưa thực hiện được, mà Annie cũng là một trong những kẻ tình nghi.

Cũng trong lúc đó, chỉ thấy Thù Lăng Quân ung dung xuất hiện tại sân bay quốc tế..., đi lên chuyến bay đi Pháp.

Bởi vì vấn đề thị thực, Quách Khả Du phải quay về Đài Loan, mặc dù cô hy vọng vẫn có thể ở bên cạnh Thù Lăng Vân, nhưng dù sao cô vẫn phải về Đài Loan thăm mẹ mình.

Rốt cuộc, mang theo tâm trạng nặng nề, cô một mình trở lại Đài Loan.

Nhưng, mỗi ngày cô vẫn hồn bay phách lạc như cũ, không ăn không uống, cả ngày canh giữ trước điện thoại, hy vọng có thể nhận được tin tức Thù Lăng Vân tỉnh lại.

Chỉ có điều, mỗi lần tiếng chuông vang lên, trong lòng cô luôn tràn đầy hy vọng nhận điện thoại, rồi lại đầy thất vọng cúp điện thoại.

Tiêu Tiểu mỗi ngày làm bạn bên cạnh cô, hai người thường đến các miếu thờ lớn cầu xin thần linh, xem bói, hy vọng Thù Lăng Vân có thể gặp dữ hóa lành.

“Cậu phải chăm sóc mình cho thật tốt, dù sao, sức khỏe bản thân vẫn quan trọng hơn.” Tiêu Tiểu lo lắng nói.

“Tớ lại hy vọng có thể dùng sự khỏe mạnh của chính mình đổi lấy sự tỉnh lại của Lăng Vân.” Quách Khả Du tự trách nói.

“Tớ không cho phép nói hươu nói vượn như vậy, Thù Lăng Vân nhất định sẽ tỉnh lại, nhưng mà trước hết, cậu phải chăm sóc chính mình đã.”

Quách Khả Du hai mắt như vô hồn gật đầu, nhưng trong lòng cô lại không nghĩ như vậy, cô hướng về ông trời cầu nguyện, tình nguyện dùng tính mạng của mình, đổi lấy một Thù Lăng Vân khỏe mạnh.

Tiêu Tiểu cảm thấy, Quách Khả Du cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp tốt, cô nên đi ra ngoài tìm một công việc để làm, như vậy có thể đánh lạc hướng sự chú ý của mình, cho nên, Tiêu Tiểu đề nghị, muốn Khả Du cùng cô đi lấy tin tức.

“Này... Tớ sợ tớ không thể làm được.”

“Cậu chưa từng thử qua, làm sao biết mình không thể làm được?” Tiêu Tiểu là một người nóng tính, mới vừa nói xong, liền đưa Quách Khả Du đến tòa soạn báo.” Nói đi là đi, đừng lãng phí thời gian.”

Đi tới tòa soạn báo, sau khi gặp Tổng Biên Tập, Tổng Biên Tập đưa cho Quách Khả Du một bản thảo công việc đã hiệu chỉnh, Quách Khả Du lặng lẽ nhận công việc.

Bây giờ cô chỉ muốn làm việc cho giỏi, kiếm chút ít tiền, qua Pháp thăm Thù Lăng Vân.

Từng ngày lại trôi qua, Quách Khả Du mỗi ngày đúng giờ đi làm, cũng thường tình nguyện làm thêm giờ.

Cô hy vọng có thể lợi dụng công việc làm giảm bớt sự nhớ nhung Thù Lăng Vân, nhưng suy nghĩ của cô có vẻ quá ngây thơ rồi!

Cô không dám rơi nước mắt trước mặt mẹ mình, vì vậy, thường vào lúc đêm khuya yên tĩnh, cô núp ở trong chăn len lén khóc.

Hôm nay, Quách Khả Du cũng giống như thường ngày, tập trung tinh thần xem bản thảo, đột nhiên, cô hơi sơ ý làm bút bi rơi xuống đất.

Cô khẽ đẩy cái ghế ra một chút, cúi người xuống tìm bút bi, nhưng vì bút bi lăn xuống dưới gầm bàn, Quách Khả Du với tay để lấy, với mấy lần, cũng không lấy được.

Cuối cùng, cô dứt khoát quỳ người xuống, đưa tay với tiếp, thật vất vả rốt cuộc cũng nhặt được, cô đứng lên, lại cảm thấy trời đất quay cuồng, vội vàng tựa vào cạnh bàn.

“Khả Du, cô có mệt lắm không? Sắc mặt của cô tái nhợt quá, có cần gặp bác sĩ hay không?” Đồng nghiệp quan tâm dò hỏi.

“Không sao, tôi... Tôi... vẫn khỏe...” Lời nói còn chưa dứt, Quách Khả Du liền cảm thấy buồn nôn, cô vội vã lấy tay che lấy miệng, lao đảo xông vào nhà vệ sinh.

Tiêu Tiểu vừa phồng vắn tin tức về đi tới phòng làm việc, vừa lúc nhìn thấy Quách Khả Du lao vào nhà vệ sinh, cô không yên lòng, cũng đi vào theo.

“Khả Du, cậu làm sao vậy? Có phải ăn gì bị đau bụng hay không?” Tiêu Tiểu lo lắng hỏi.

Không bao lâu, Quách Khả Du từ nhà vệ sinh đi rang ngoài, sắc mặt tái nhợt khiến Tiêu Tiểu giật mình.

“Cậu có chuyện gì xảy ra thế? Buổi sáng không phải còn khỏe sao?”

“Vừa rồi... Tôi cúi xuống nhặt một cây bút bi, không biết tại sao lại như vậy, cảm thấy chóng mặt... Tớ...”

Nói còn chưa dứt lời, Quách Khả Du lao vào nhà vệ sinh nôn mửa, nhưng không nôn không ra thứ gì.

“Nhất định là ăn đồ không sạch sẽ, tớ cùng cậu đi tới bác sĩ!” Tiêu Tiểu đỡ Quách Khả Du vì nôn ói nhiều đã trở nên kiệt sức.

“Không cần! Tớ nghỉ ngơi một chút là khỏe thôi, không cần đến bác sĩ...”

Quách Khả Du nhích người muốn đi tới phòng làm việc, đột nhiên, cô cảm thấy trước mắt là một màu đen, cơ thể từ từ mềm oặt dựa vào người Tiêu Tiểu.

“Khả Du, cậu làm sao vậy? Khả Du!” Tiêu tiểu vội vàng ôm chặt Quách Khả Du, một mặt hô to: “Ai tới giúp một tay, Khả Du ngất xỉu!”

Đồng nghiệp nghe tiếng chạy tới, ba chân bốn cẳng đem Quách Khả Du vào phòng làm việc ngồi dựa vào ghế.

“Tôi thấy nên tranh thủ thời gian đưa bệnh viện là thích hợp nhất.”

“Tôi cũng cảm thấy đi bệnh viện là thích hợp.”

Tiêu Tiểu không yên tâm về tình trạng sức khỏe của Quách Khả Du nên quyết định đưa Quách Khả Du đến bệnh viện...

Quách Khả Du mê man nằm trên giường bệnh, mẹ cô lo âu ngồi một bên chăm sóc.

“Mẹ, con bị sao thế?” Quách Khả Du kiệt sức hỏi mẹ mình.

“Khả Du, con... con có thai!” Mẹ Quách lo lắng nói cho biết kết quả kiểm tra của bác sĩ.

“Con có thai?” Quách Khả Du có chút mờ mịt nhìn mẹ mình.

“Ừ.”

“Con mang thai đứa con của Lăng Vân...”

“Khả Du, con không thể sinh con!”

“Mẹ, tại sao con không thể sinh đứa bé này? Đây là máu mủ của Lăng Vân a!” Quách Khả Du không hiểu ý của mẹ mình.

“Khả Du, con nghe mẹ nói, bỏ đứa bé này đi, cho đến bây giờ Lăng Vân ngay dấu hiệu tỉnh lại cũng không có, chỉ dựa vào một mình con, thì không thể nào chăm sóc một đứa bé được! Ngoan, nghe lời mẹ, bỏ đứa bé này đi.” Giọng điệu mẹ Quách không giống như đang nói đùa.

“Không! Con tuyệt đối không thể bỏ đứa bé trong bụng con! Đây là quà tặng duy nhất Lăng Vân để lại cho con, con tuyệt đối không muốn bỏ đứa bé, con nhất định vì Lăng Vân mà sinh đứa bé này!” Quách Khả Du ý chí kiên định vượt ve bụng của mình.

“Khả Du, Với tình hình hiện tại của nhà ta, căn bản không cách nào nuôi thêm một đứa bé nữa. Hơn nữa, cho đến giờ Lăng Vân vẫn hôn mê bất tỉnh, nó căn bản không cách nào chăm sóc được đứa bé trong bụng con, con phải nhìn nhận rõ sự thật!” Lời nói của mẹ Quách thật ra rất có lý.

“Con mặc kệ! Con nhất định sinh đứa bé này, con có thể tự nuôi sống con cùng đứa bé.” Quách Khả Du rơi nước mắt nói.

“Khả Du, nghe lời mẹ nói, bỏ đứa trẻ đi!” Mẹ Quách khẳng khái giữ ý kiến.

“Mẹ, mẹ để con suy nghĩ thật kỹ đã.”

Quách Khả Du nhắm hai mắt lại, cô tự nói với mình, bất kể dù khổ cực thế nào, cũng muốn sinh ra máu mủ của Lăng Vân.

“Mẹ, con muốn uống canh nóng, muốn ăn canh chua cay mẹ nấu.”

“Được, mẹ lập tức về nhà nấu, “ Mẹ Quách thấy con gái yêu cầu, bà đứng dậy, chuẩn bị về nhà nấu canh chua cay.

Trước khi đi, bà quay đầu lại nói: “Khi mẹ về, hãy suy nghĩ kỹ chuyện bỏ đứa bé, biết không?”

“Vâng, con biết rồi, mẹ.” Quách Khả Du hơi gật đầu một cái.

Mẹ Quách hài lòng rời phòng bệnh.

Sau khi mẹ cô rời đi, Quách Khả Du nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình. “Con à, dù cho khổ cực thế nào, mẹ nhất định sẽ sinh con ra an toàn.”

Quách Khả Du nhẹ nhàng thở dài, tháo hết kim truyền dịch, đứng dậy xuống giường, ghi lại một tờ giấy ẹ mình, bày tỏ ý muốn con nhất định phải giữ cho được máu mủ của Lăng Vân.

Cô lặng lẽ rời bệnh viện, trong lòng chỉ muốn giữ được đứa nhỏ trong bụng, chứ thật sự cô chưa biết đi về đâu.

Cô nghĩ muốn qua Pháp nương nhờ cha mẹ của Thủ Lăng Vân, nhưng hiện tại trên cô quần áo, giấy tờ tùy thân cũng không mang, chứ đừng nói là tiền để đi đến Pháp.

Cô mờ mịt đứng ở ngã tư đường nơi cô bị đụng xe với Thủ Lăng Vân, nhìn ô tô qua lại mà ngẩn người.

“Lăng Vân, anh có nghe thấy em đang gọi anh không? Lăng Vân...”

Cô đột nhiên đứng trên đường la to, khiến rất nhiều người đi đường hoảng hốt, mọi người vô cùng kinh ngạc, ánh mắt khó hiểu, nhìn Quách Khả Du nước mắt ròng ròng.

Quách Khả Du căn bản không để ý tới bất cứ ai, cô vượt qua đường vạch dành cho người đi bộ, đi thẳng về phía trước lấy, không có mục tiêu, không có điểm đến, cứ mờ mịt đi tới trạm xe lửa, tùy ý mua vé, lên một chuyến tàu...

Khi mẹ Quách xách theo thức ăn nóng hồi trở lại bệnh viện, trên giường bệnh đã trống rỗng.

Mẹ Quách cho rằng Khả Du đi vào phòng rửa tay, bà gõ cửa phòng rửa tay, nhưng bên trong không hề có ai, bà lo lắng tìm chung quanh, cuối cùng mới phát hiện trên bàn có một tờ giấy ——

Mẹ, con thật xin lỗi, con nhất định vì Lăng Vân mà sinh hạ đứa bé này, xin mẹ tha thứ cho con bất hiếu...

Mẹ Quách ngậm ngẫn cả người, tờ giấy trên tay rơi xuống đất.

Bà không thể nào tin nổi Quách Khả Du cứ không chào mà đi như vậy, con bé luôn luôn ngoan ngoãn nghe lời, hiểu chuyện, sao bây giờ lại thay đổi hoàn toàn như thế?

Mẹ Quách không biết nên làm như thế nào, bà vội vàng vàng đến tòa soạn báo tìm Tiêu Tiểu nói chuyện.

Khi mẹ Quách nói cho Tiêu Tiểu biết Quách Khả Du có thai, lại bỏ bệnh viện đi rồi thì cô kinh ngạc không biết phải làm sao.

Cô vội vàng tìm kiếm khắp nơi, nhưng mọi nơi đều dẫu rồi cô cũng không nhìn thấy bóng dáng của Quách Khả Du.

“Hành lý tối thiểu con bé cũng không mang theo, con bé sẽ đi đâu đây? Con bé bây giờ là người đang có thai a!” Mẹ Quách khổ sở tự trách không dứt, “Vì lo lắng con bé sẽ khổ sở, nên mới khuyên bảo nó, sớm biết phản ứng của nó cương quyết như thế, mẹ không nên bắt nó bỏ đứa trẻ...”

“Mẹ Quách, đừng hoảng hốt quá, con tin Khả Du sẽ không tự sát đâu, cậu ấy yêu Thù Lăng Vân như vậy, tuyệt đối không có khả năng đang mang thai con của Thù Lăng Vân mà nghĩ quẩn.”

Với cá tính kiên cường của cậu ấy, con nghĩ, cậu ấy nhất định sẽ trốn mình, trốn ở một nơi mà chúng ta không tìm được, nếu như vậy, chúng ta muốn tìm cậu ấy, sợ rằng sẽ rất khó khăn.”

Tiêu Tiểu là bạn nhiều năm dĩ nhiên hiểu rất rõ ràng tính khí của Quách Khả Du.

“Vậy phải làm thế nào? Mẹ thật sự vô cùng lo lắng cho nó, trên người nó không có quá nhiều tiền...”

“Mẹ đừng đau lòng quá, con sẽ tiếp tục tìm kiếm.”

“Mẹ với con cùng đi tìm.” Mẹ Quách không yên tâm nói.

“Mẹ Quách, mẹ cứ ở nhà đi, nếu có tin tức gì, con nhất định lập tức gọi điện thoại về thông báo ẹ biết.”

Tiêu Tiểu lo lắng ngoài trời nắng gắt, mẹ Quách sẽ không chịu nổi mà ngất.

“Này...”

“Mẹ hãy nghe con một lần đi! Con đi tìm tiếp.” Tiêu Tiểu cầm tay mẹ Quách an ủi.

“Ừ, con cũng phải cẩn thận, nếu có tin tức, nhất định phải lập tức ẹ biết.”

“Con nhất định.” Tiêu Tiểu đứng dậy rời đi.

Mẹ Quách nhìn bóng dáng Tiêu Tiểu đi xa dần, không khỏi oán giận chính mình.

Bà không nên yêu cầu Khả Du bỏ đứa bé, bây giờ bà chỉ mong chờ con gái có thể bình an trở về.

Tiêu Tiểu tìm khắp những nơi Quách Khả Du có thể đi, chờ đợi kỳ tích có thể xuất hiện, nhưng cho dù cô có tìm thế nào cũng không thấy tung tích của Quách Khả Du.

Cô cũng nhờ tòa soạn đăng báo trên mục tìm người, hy vọng Quách Khả Du có thể nhìn thấy.

Tuy nhiên, Quách Khả Du giống như bóng chim tăm cá, không ai biết tung tích của cô.

Mẹ Quách ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, Tiêu Tiểu ngày ngày đến Quách gia an ủi, làm bạn với mẹ Quách.

Quách Khả Du lên tuyến xe đi Đài Đông, hai mắt cô vô hồn nhìn cửa sổ xe, nhưng không có chút tâm trạng nào thưởng thức cảnh sắc bên ngoài.

“Mẹ, con xin lỗi, tha thứ cho con bất hiếu.” Mặt cô tái nhợt, miệng khẽ thì thào.

Không biết trải qua bao lâu, cô mơ màng ngủ, khi cô bị tiếng lao đánh thức thì xe lửa đã đến trạm cuối —— Đài Đông.

Cô theo lũ khách xuống xe, đây là một nơi hoàn toàn xa lạ, cô có chút hốt hoảng, lo sợ, nhưng cô vẫn phải đối mặt.

Cô tìm một nhà trọ tiện nghi một chút để ở, cô ngồi ở trên giường, cầm điện thoại lên, nhấn số điện thoại gọi về nhà nhưng ngay sau đó cúp điện thoại.

“Không! Không thể để ẹ biết hành tung của mình! Nhưng...”

Nghĩ đến mẹ có thể sẽ ép buộc cô bỏ đứa bé lần nữa, nước mắt của cô lại không kiểm soát được rơi xuống.

“Lăng Vân, anh hãy nói cho em biết, em nên làm thế nào? Em nên làm thế nào?” Cô bắt lực khóc thất thanh.

Không biết khóc bao lâu, cộng thêm đi đường mệt mỏi, cô mệt mỏi mơ màng ngủ...

10. Chương 10 The End

Paris - Nước Pháp.

Trải qua mấy tháng thành tâm cố gắng cầu xin, Thù Lăng Vân quả thật tỉnh lại như có kỳ tích xảy ra.

Thù Lăng Vân vừa mới tỉnh táo lại, tìm khắp nơi vẫn không thấy bóng dáng của Quách Khả Du, trong lòng lo lắng “Khả Du đâu? Cô ấy về Đài Loan rồi sao?”

“Đúng rồi! Khả Du về Đài Loan rồi, chờ thân thể con khỏe lên một chút, thì về Đài Loan thăm nó.” Mẹ Thù an ủi Thù Lăng Vân, ánh mắt lơ lửng, thật không dám nhìn thẳng vào mắt hân.

“Mẹ, mẹ hãy nói thật cho con biết, Khả Du thế nào?” Thù Lăng Vân phát hiện ánh mắt mẹ mình có chút khác thường.

“Không có... Không có, Khả Du... Nó... Nó ở Đài Loan... Rất khỏe nha...”

“Mẹ, mẹ hãy nói thật cho con biết đi, Khả Du rốt cuộc thế nào?” Thù Lăng Vân thấy dáng vẻ mẹ Thù áp a áp úng, càng thêm chắc chắn Quách Khả Du có điều bất trắc xảy ra.

“Haizz... Khả Du bỏ nhà đi rồi, không ai biết tung tích của nó.” Biết không nói dối được nữa, mẹ Thù rốt cuộc nói thật mọi chuyện.

“Tại sao cô ấy lại bỏ nhà đi?” Thù Lăng Vân lo lắng nắm tay mẹ Thù hỏi.

“Mẹ cũng không biết rõ, mẹ chỉ biết Khả Du bỏ nhà đi thôi, còn những chuyện khác, mẹ cũng không rõ lắm.”

Ánh mắt Mẹ Thù nhìn con trai vẻ an ủi, Bà biết bây giờ trong lòng con trai chỉ có một Quách Khả Du, Bà cũng rất thích Quách Khả Du, nhưng bà thật không biết Quách Khả Du hiện tại đang ở phương nào.

“Con muốn về Đài Loan tìm Khả Du!”

“Con vừa mới tỉnh lại, sức khỏe đang còn yếu, chờ tình trạng sức khỏe của con khá hơn một chút nữa, mẹ sẽ cùng đi với con về Đài Loan tìm Khả Du, có được hay không?” Mẹ Thù dịu dàng trấn an Thù Lăng Vân.

“Không! Con không thể đợi thêm được nữa! Con muốn đi Đài Loan ngay lập tức!”

Đài Bắc - Đài Loan.

Thù Lăng Vân giải nắng dầm sương mệt mỏi quay về Đài Loan, đi khắp nơi tìm nhưng không thấy tăm hơi, hân lo lắng hỏi thăm Tiêu Tiểu.

“Cô hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc Khả Du đi đâu?”

“Không biết! Tôi cũng đi khắp nơi tìm cậu ấy, cũng đã đăng báo tìm người, nhưng vẫn không tìm thấy Khả Du, tôi cũng rất lo lắng cho Khả Du, bởi vì cậu ấy...”

“Cô ấy xảy ra chuyện gì? Mau nói cho tôi biết!” Thù Lăng Vân thực sự muốn biết tình hình của Khả Du.

“Cậu ấy mang thai!”

“Cái gì? Khả Du, cô ấy... Cô ấy mang thai đứa con củatôi?” Thù Lăng Vân vừa mừng vừa sợ.

“Là bác không tốt, bác không nên bắt Khả Du phá bỏcái thai.” Mẹ Quách khổ sở tự trách.

“Cái gì! Bác bắt Khả Du phá bỏ cái thai?” Thù Lăng Vân trợn to đôi mắt không thể tin.

“Vì Khả Du muốn bảo vệ đứa con này nên mới bỏ nhà rãđi.” Tiêu Tiểu giải thích.

“Không biết phải dùng biện pháp gì, nhưng tôi nhất định sẽ mang được Khả Du trở về!”

Trái tim Thù Lăng Vân như vỡ vụn, Quách Khả Du đã bỏ nhà đi mấy tháng nay, an nguy không biết thế nào, mà điều khiến Thù Lăng Vân lo lắng hơn là Quách Khả Du còn có thai, cô ấy có thể chạy đi đâu đây? Cô ấy dựa vào cái gì mà sống?

Theo lời nói của Tiêu Tiểu và mẹ Quách, trên người Quách Khả Du không có nhiều tiền, điều này càng khiến cho Thù Lăng Vân đau lòng không thôi.

Thù Lăng Vân tất cả mọi phương pháp để tìm Quách Khả Du, thám tử tư, xã tin tức, vẽ hình dán khắp nơi, thông báo rao vặt...

Thời gian cứ từng ngày trôi qua, Thù Lăng Vân lái xe, chạy khắp tất cả các địa phương mà Quách Khả Du đã từng đi qua, đến cả những nơi dân cư thưa thớt như trên núi, bờ biển, thậm chí, nếu nghe nói ở đâu có xác người nữ Vô Danh, Thù Lăng Vân cũng chạy đến, khi biết đó không phải Quách Khả Du, hấn mới buông lỏng trái tim một chút.

Chỉ có điều, thật là kỳ lạ, Quách Khả Du dường như đã biến mất trên trái đất này, bất kể Thù Lăng Vân dùng phương pháp gì tìm cô, thì bóng dáng cô vẫn bật vô âm tín.

“Khả Du, rốt cuộc em ở đâu?”

Thù Lăng Vân nhìn biển rộng trước mặt gào to, trông mắt hiện đầy tia máu, đôi mắt nhiều ngày không ngủ đủ cộng với cơ thể vừa mới khỏi hấn, nên lờn sâu xuống.

Thù Lăng Vân đối mặt với biển rộng mênh mông, hấn cầu xin, hy vọng Quách Khả Du có thể sớm quay về, Sau Khi Quách Khả Du đã dùng hết tiền bạc có trong người, cô bị người chủ quán trọ đuổi ra khỏi cửa, đi ở chưa quen cuộc sống nơi đây trên đường tìm đúng chỗ chân.

Đang trong lúc cô hết sức thất vọng, thì có hai vợ chồng già tốt bụng nhìn thấy cô, sau khi hiểu rõ tình trạng của Quách Khả Du, họ tạm thời quyết định dẫn cô trở về nhà mình ở bờ biển vắng vẻ.

Trong nhà chỉ có hai vợ chồng già, dựa vào một chiếc ghế nhỏ, mỗi ngày ông lão ra biển lưới được một ít cá, mang ra chợ bán lấy tiền sinh sống qua ngày.

Hàng ngày, Quách Khả Du giúp bà lão phơi cá khô, phơi rong biển, mặc dù cuộc sống đơn giản, nhưng lại tràn đầy vui sướng và thoải mái.

Vào những lúc đêm khuya, cô vừa xoa bụng, vừa nói với đứa con trong bụng: “Bảo Bối, con phải ngoan ngoan nghe lời, sau này mẹ sẽ dẫn con đi Pháp tìm ba.”

Mỗi lần nghĩ đến chữ “Ba”, viên mắt cô đã ngập đầy nước mắt. Đã lâu rồi không có tin tức, không biết Thù Lăng Vân có mạnh khỏe hay có việc gì xảy ra không?

Cô thật sự rất nhớ hấn...

“Khả Du, con ngủ rồi sao?” Ngoài cửa, truyền đến tiếng gọi của bà lão.

“Chưa ạ.”

“Bà sợ con nửa đêm đói bụng, nên nấu cho con một chén cháo cá, nhân lúc còn nóng con uống đi.” Bà lão bưng một chén cháo nóng hổi, bước vào phòng của Quách Khả Du.

“Cám ơn bà! Bà ơi, đã trễ thế này rồi mà còn bắt bà nấu cháo cho con.” Quách Khả Du vội vàng đứng dậy nhận bát cháo, động tác có vẻ vụng về.

“Đừng nói như vậy, kể từ sau khi con đến nhà chúng ta, chẳng những khiến bà và ông nhà hết cãi nhau hoặc mất to trừng mắt nhỏ, mà còn làm nơi này vang lên không ít tiếng cười.”

Nghe được câu này, Quách Khả Du nhớ đến mẹ của mình, nước mắt lại dâng tràn trong khóe mắt.

Không biết mẹ mình như thế nào? Bà nhất định rất lolắng cho cô.

“Bà ơi, con... Con muốn quay về thăm mẹ con.”

“Cũng tốt, con đã bỏ đi lâu như thế rồi, nên trở về nhà xem sao.” Bà lão nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Quách Khả Du: “Con đã sắp làm mẹ rồi, thì cũng phải hiểu tấm lòng của người làm mẹ mới đúng.”

“Vâng, con biết rồi.”

“Con tính lúc nào thì trở về đây?”

“Con muốn chuẩn bị tinh thần một chút, có lẽ sáng sớm ngày mai con sẽ đón chuyến xe lửa đầu tiên.”

“Cũng tốt, Khả Du, sau khi con đi rồi, phải chăm sóc thật tốt mình cùng đứa nhỏ trong bụng, bà hy vọng khi chúng ta gặp nhau lần nữa, con vẫn khỏe mạnh an toàn”

“Bà, con sẽ tự chăm sóc mình thật tốt, xin bà yên tâm.” Quách Khả Du cảm kích nhìn bà lão.

“Vậy thì tốt. Như vậy, con nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai còn phải đi nhiều chặng đường!” Bà nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào vai Quách Khả Du.

“Bà, bà cũng nghỉ ngơi sớm một chút. “

Đưa mắt nhìn bà lão rời phòng, tinh thần của Quách Khả Du có chút bất an.

Không biết mẹ có tức giận khi cô không chào mà đi? Có thể tha thứ cho cô khi đứa bé sắp ra đời...?

Hôm sau trời mới vừa hừng sáng, Quách Khả Du xách valy quần áo rất đơn giản, đi tới trạm xe lửa Đài Đông.

Cô mua vé tàu đi Đài Bắc, bước chân nặng nề, đi tới sân ga.

Xe lửa từ từ vào trạm, tâm trạng của Quách Khả Du cũng phập phồng theo. Mang theo tâm trạng thấp thỏm bất an, cô tìm một chỗ ngồi xuống.

Đông bộ cảnh trí xinh đẹp, nhưng lúc này Quách Khả Du không lòng dạ nào mà thưởng thức, cảm xúc của cô lúc này giống y như mấy tháng trước.

Cô sờ sờ lên cái bụng đã đội lên rất to, chiếc xelây động, khiến cô mơ mơ màng màng rơi vào trong mộng...

Trong giấc mộng mơ hồ, hình như cô thấy Thù Lăng Vân đang đứng gần đó vẫy tay với cô, cô vui vẻ đi tới trước, khi cô vừa chạm vào người Thù Lăng Vân thì đột nhiên, Annie xuất hiện trước mặt cô, cướp Thù Lăng Vân đi.

Cô muốn đuổi theo, lại bị Annie đẩy ngã xuống đất, cô đưa tay kéo chân Annie, lại đột nhiên bị cô đạp ột đạp ——

“Đừng!”

Quách Khả Du quát to một tiếng rồi bất tỉnh dậy, mới biết đó chỉ là một giấc mộng.

Một người phụ nữ ngồi bên cạnh cô quan tâm dò hỏi: “cô có chuyện gì sao?”

“Thật xin lỗi, đã làm phiền chị!” Quách Khả Du ngượng ngùng nói xin lỗi.

“Không sao, phụ nữ có thai, tâm trạng luôn luôn không ổn định.”

Quách Khả Du ngượng ngùng cười cười, liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, mới phát hiện ra mình đã ngủ một lúc lâu.

Cô nhìn cảnh vật quen thuộc lướt qua ngoài cửa sổ, xe đã lái vào địa phương cô quen thuộc, tâm trạng của cô càng lúc càng khẩn trương, càng lúc càng sợ hãi.

Rốt cuộc, xe lửa từ từ vào ga Đài Bắc, Quách Khả Dukhó khăn đặt chân lên nơi cô đã sinh ra và lớn lên.

Sau khi ra khỏi trạm xe lửa, cô cũng không bắt xe buýt, chỉ đi dọc theo đường phố, cảnh tượng quen thuộc rơi vào tầm mắt.

Cô rất nhớ mẹ, nhớ mảnh đất, triền núi, con đường...Nghĩ đến con đường triền núi này, cô lại nhớ tới Thù Lăng Vân, vừa nhớ tới Thù Lăng Vân, nước mắt của cô lại không kìm chế được rơi xuống. không biết như thế nào?"

Bởi vì trong lòng Quách Khả Du vô cùng nhớ mẹ mình và Thù Lăng Vân, hoàn toàn không có chú ý tới mặt đường dưới chân có một ổ gà, vì có thai nên cơ thể không được linh hoạt, nên ngã mạnh xuống mặt đường.

"Đau quá..." Quách Khả Du cố gắng muốn đứng lên, nhưng một cơn đau bụng đột nhiên xuất hiện, khiến cô bật khóc vì không chịu nổi.

"Ôi trời... Có ai không! Mau gọi xe cứu thương!"

Người đi đường tốt bụng vội vàng gọi một chiếc xe tắcxi, đưa Quách Khả Du tới bệnh viện.

Khi Thù Lăng Vân, Tiêu Tiểu và mẹ Quách Khả Du nhận được thông báo, buồn vui lẫn lộn. Vui là vì rốt cuộc cũng tìm được Quách Khả Du, lo lắng là vì, Quách Khả Du đang trong cơn nguy hiểm.

Bên ngoài phòng mổ Thù Lăng Vân không ngừng đi tới đi lui, đôi mắt nhìn chăm chăm vào đèn báo mổ bên ngoài.

Quách Khả Du đã đi vào phòng mổ hai giờ rồi!

"Anh nghỉ ngơi một chút đi! Quách Khả Du cùng Bảo Bảo nhất định sẽ bình an." Tiêu Tiểu an ủi hân.

"Ừ." Thù Lăng Vân mím chặt đôi môi mỏng, viền mắt ửng hồng gật gật đầu

"Tôi sẽ dùng tánh mạng của tôi thương yêu Khả Du, chỉ cầu cô ấy được bình an vô sự..."

Không lâu sau, cửa phòng phẫu thuật cũng mở ra, bác sĩ mang theo nụ cười đi ra.

Thù Lăng Vân lập tức lao tới trước, lo lắng hỏi: "Bác sĩ, vợ tôi không có sao chứ?"

"Chúc mừng, vợ anh đã sinh cho anh một công chúa rất xinh đẹp, hai mẹ con cũng rất bình an, chỉ có điều cơ thể mẹ còn rất yếu."

Nghe được mình có một con gái, Thù Lăng Vân kích động cầm chặt tay người bác sĩ, cảm kích nói: "Cảm ơn bác sĩ! Cảm ơn!"

Không bao lâu, Quách Khả Du được đưa ra khỏi phòng mổ, sắc mặt cô tái nhợt, khiến trong lòng Thù Lăng Vân cũng bồn chồn.

"Khả Du! Khả Du!" Thù Lăng Vân nắm chặt tay của cô, giống như sợ cô từ trong tay mình biến mất.

Trong phòng bệnh, Thù Lăng Vân thâm tình nhìn Quách Khả Du vẫn còn chưa tỉnh.

"Lăng... Vân..." Trong cơn nửa mê nửa tỉnh, Quách Khả Du khẽ gọi tên Thù Lăng Vân.

"Khả Du, anh ở đây, anh vẫn luôn ở đây!"

Quách Khả Du nửa mê nửa tỉnh nhìn Thù Lăng Vân, "Lăng... Vân... Thật... Là anh... Sao?"

"Là anh, đúng là anh!"

Thù Lăng Vân nắm tay Quách Khả Du thật chặt, hân thê, lần này tuyệt đối không để cho Quách Khả Du bỏ đi nữa, thậm chí là bị thương tổn.

"Lăng... Vân..." Quách Khả Du lại mơ màng ngủ.

Mấy ngày này, Thù Lăng Vân một tắc cũng không rời Quách Khả Du, mà ở Pháp cha mẹ Thù và Thù Lăng Vân biết được tin Quách Khả Du đã bình an trở về, lại sinh cho Lăng Vân một bé gái xinh đẹp, cũng lập tức đáp máy bay qua Đài Loan.

Thấy cháu gái xinh đẹp, cha mẹ Thù mừng rỡ cười không ngậm miệng được, vui vẻ cùng mẹ Quách bàn bạc nên đặt tên cho cháu gái là gì.

“Khả Du, tại sao không tới Pháp tìm anh? Anh tìm em thật khó sở, anh nghĩ rằng em đã thật sự biến mất. hôn lên bàn tay không còn sức lực của Quách Khả Du.

“Em... Thật xin lỗi.” Đôi mắt Quách Khả Du tràn đầy nước mắt.

“Đừng khóc, như vậy anh sẽ đau lòng.”

“Anh... Rốt cuộc anh cũng tỉnh rồi, em rất vui, rất rất vui.”

“Khi anh tỉnh lại, không nhìn thấy em, anh rất sợ, anh sợ em sẽ rời bỏ anh!”

“Không, sao em lại bỏ anh được chứ? Trên xe lửa em còn nằm mơ thấy anh...”

“Nằm mơ thấy anh làm sao?”

“Nằm mơ thấy anh bị... Bị Annie cướp đi...”

“Chị dâu, chị yên tâm đi, hiện tại Lưu An Ny đang ngoan ngoãn bị giam ở trong tù, em nghĩ, chưa đủ mười mấy hai mươi năm, thì cô ta không thể rời khỏi nhà tù, cho nên, chị an tâm thoải mái khi làm ‘Thù phụng nhân’ đi!” Thù Lăng quân vội vàng chen vào một câu.

“Ai muốn anh lắm mồm, đàn ông nhiều chuyện!” Tiêu Tiểu trợn mắt nhìn Thù Lăng quân một cái.

“Ách...”

“Ai nha! Cha nói con trai nghe! Hiện tại cháu cũng đã có rồi, chúng ta không phải nên cử hành hôn lễ hay sao? Cha sớm biết Khả Du là một cô gái tốt, cha rất hài lòng về người con dâu này.”

Cha mẹ hai nhà Thù Quách thấy tình cảm hai người trước mắt trải qua sinh lý tử biệt mà vẫn không lìa, thật vui vẻ giúp họ chuẩn bị hôn lễ.

“Cha, con còn phải hỏi mẹ của con gái con, xem cô ấy có nguyện ý gả cho con hay không đã?”

Thù Lăng Vân đột nhiên nói câu này, khiến Quách Khả Du thoáng chốc đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Anh... Thiệt là!”

Thù Lăng Vân nghiêm túc nói: “Khả Du, gả cho anh đi! Anh nhất định sẽ yêu em với cả trái tim! Xin em hãy tin tưởng anh!”

Quách Khả Du đỏ hồng cả mặt, thẹn thùng gật đầu một cái.

“Thật sự là quá tốt! Khả Du, cậu thật sự tìm được người trả tiền khi cậu quét thẻ tín dụng rồi!” Tiêu Tiểu hoan hô.

“Tôi cũng có thể trả nè!” Thù Lăng Quân đung vai Tiêu Tiểu một cái.

Tiêu Tiểu trợn mắt một cái, đập thù Lăng Quân một đập, đau đến nỗi khiến anh ta ngậm miệng, không dám lở mồm nữa.

Quách Khả Du ôm con gái đang ngủ say, rúc vào trong ngực Thù Lăng Vân.

Vào giờ khắc này, cô cảm thấy mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này!

– HẾT –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ket-hon-voi-tong-giam-doc>